অধ্যায় -১

চয়তানৰ পতন

প্ৰভুৱে মোক দেখুৱাইছিল যে এক সময়ত যীশুৰ পাছতে স্বৰ্গত চয়তান এজন সম্মানিত দেবদূত আছিল। তেওঁৰ ব্যৱহাৰ আছিল বৰ কোমল যত আন দেবদূত সকলৰ নিচিনা সুখ'ৰ প্ৰকাশ পাইছিল। তেওঁ এজন বুধিয়কো আছিল। তেওঁৰ ৰূপটো আছিল সঠিক। যেতিয়া ভগৱানে তেওঁৰ পুত্ৰক ক'লে, আহা আমাৰ মানুহকলৈ সমস্যা, এই কথা শুনি চায়তানে যীশুক ঈৰ্ষা কৰিছিল, কিয়নো মানুহৰ ৰূপ দিয়তে তেওঁ এজন অংশীদাৰ হব বিচাৰিছিল। তেওঁ ভগৱানৰ পাচতেই স্বৰ্গৰ উচ্চতম স্থানৰ আকাঙ্খা কৰিছিল। এই সময় লৈ ভগৱানৰ চৰকাৰৰ অধীনত স্বৰ্গখন ঠিক-ঠাকে চলি আছিল।

ভগৱানৰ আদেশ আৰু ইচ্ছাৰ বিৰূদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰাটো আছিল ঘোৰ পাপ। স্বৰ্গত দেবদূত সকলৰ মাজত এজন নেতা আছিল। তেনে অবস্থাত চয়তানে ভগৱানৰ বিৰূদ্ধে যিবোৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। তেতিয়া দেবদূত সকলৰ মাজত দুটা ভাগ হৈ গল। এটা ভাগ ভগৱানৰ প(ললে আৰু আনটো চয়তানৰহৈ থিয় দিলে। শেষলৈ, প্ৰকৃত দেবদূত সকলোৰে জয় হল আৰু চয়তান আৰু তেওঁৰ অনুসৰণ কাৰী সকলক স্বৰ্গৰ পৰা বিতাড়িত কৰা হল।

সদায়ৰ বাৰে স্বৰ্গৰ বিশুদ্ধতা আৰু গৌৰব নষ্ট কৰা বুলি অনুভৱ কৰি চয়তান অনুতপ্ত হল আৰু ইয়ালৈ ঘুৰি অহাৰ ইচ্চা প্ৰকাশ কৰিলে। তেওঁ আৰু তেওঁৰ অনুসৰণ কাৰী সকল বহুতো প্ৰচেষ্টাৰে ইয়ালৈ ঘুৰি আহিব বিচাৰিছিল। কিন্তু স্বৰ্গক আৰু কোনো সঙ্কটত ঠেলি দিয়াৰ প্ৰশ্নেই নাছিল। তেওঁলোকৰ পাপ, ঘৃণা আৰু হিংসা ইমানেই প্ৰবল আছিল যে ভগৱানে ইয়াক অতঁৰাব নোৱাৰিলে। কাৰণ সিঁহতৰ শেষ শাস্তি প্ৰাপ্য আছিল।

যেতিয়া ভগৱানৰ অনুগ্ৰহ ঘুৰাই পোৱাৰ কোনো আশা নাই বুলি বুজি পাই চয়তানৰ ঘৃণা আৰু হিংসা ওলাই আহিব ধৰিলে। তেওঁৰ দেবদূত সকলৰ সৈতে আলোচনাত বহি তেওঁ ভগৱানৰ চৰকাৰক অস্থিৰ কৰিবলৈ পৰিকল্পনা কৰিলে। যেতিয়া আদাম আৰু ইভ ধুনীয়া উদ্যানত বহি আছিল। চয়তানে সিঁহতক ধ্বংস কৰাৰ পৰিকল্পনা ৰচনা কৰি আছিল। নিজ দেবদূত সকলৰ লগত কথা পাতি তেওঁ থিৰাংকৰিলে এই সুখী দম্পতিৰ ওপৰত নিজৰ (মতা ঘটোৱা নাযাব যদি সিঁহতক ভগৱানৰ অমান্য কৰিবলৈ বাধ্য কৰোৱা নহয়। বেলেগ এটা ৰূপ ধাৰণ কৰি আৰু মানুহৰ প্ৰতি আগ্ৰহ প্ৰদৰ্শন কৰি চয়তানে ঠিক কৰিলে ভগৱানৰ সত্যতাত সন্দেহ সৃষ্টি কৰাৰ যাতে সিঁহতৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰা যায়।

ইচাইৱা ১৪ঃ১২-২০(এজেকিয়েল ২৮ঃ১-১৯, দৈববাণী ১২ঃ৭-৯ দেখক

অধ্যায় - ২

মানুহৰ পতন

মই দেখিলো যে পবিত্ৰ দেবদূত সকল প্ৰায়েই উদ্যানত আহি আদম আৰু ইভক সিহতৰ কামৰ নিৰ্দেশ দিছিল। আৰু চয়তান আৰু তাৰ সন্ধীসকলৰ বিদ্ৰোহৰ কথা বুজাইছিল। দেবদূত সকলে সিঁহতক সতৰ্ক আৰু সাৱধান কৰি কৈছিল। তোমালোক কেতিয়া ও বিচ্ছিন্ন দেবদূত সকলে সিঁহতক ভগৱানৰ নিৰ্দেশ অনুসৰন কৰিব কৈছিল কাৰণ পূৰ্ণ মান্যতাতেই কেবল সিঁহত নিৰাপদ আছিল যিহেতু সেইটোৱেই আছিল শত্ৰু প্ৰতিৰোধ কৰাৰ সম্বল।

চয়তানে ইভৰ সন্ধী হৈ তাইৰ ভগৱানক অমান্য কৰাৰ কাম আৰম্ভ কৰি দিলে তাইৰ প্ৰথম ভুল হল গিৰিয়েকৰ লগ এৰা, দ্বিতীয়তে নিষিদ্ধ গছটোৰ চাৰিফালে ঘুৰা, গিৰিয়েকৰ তৃতীয়তে প্ৰলোভনৰীৰ কথা শুনা আৰু আনকি ভগৱানে যি কৈছে তাকো সন্দেহ কৰিবলৈ সাহস কৰা। ভগৱানক অমান্য কৰি তাই ফলটো লৈ খালে। দেখাত ধুনীয়া আৰু সুস্বাদু ফলটোক কিয় ভগৱানে খাব দিয়া নাছিল এই কথা লৈ ইভে ভগৱানৰ প্ৰতি ঈৰ্ষান্বিত হল আৰু সিঁহতৰ ভালৰ কাৰণে ভাবি এয়া তাইৰ গিৰি য়েকক খাবলৈ দি প্ৰলোভিত কৰিলে।

মই দেখিলো যে দুখী আদমে ভীত আৰু আচৰিত অনুভৱ কৰিছে। তাৰ মনৰ মাজত যেন এটাৰন চলি আছিল আৰু সি

নিশ্চিতকৈ বুজিব পাৰিলে এইজনেই হল সেই শত্ৰু যাৰ বিৰুদ্ধে সেঁহতকে সতৰ্ক কৰি দিয়া হৈছিল আৰু তাৰ ঘৈনিয়েকৰ মৃত্যু অবশ্যম্ভাবী। ইভৰ প্ৰতি তাৰ গভীৰ প্ৰেমৰ বাৱে মন মাৰি যি তাইৰ ভাগ্যৰ সঙ্গী হবলৈ থিৰাং কৰিলে। এতেকে আদম ফলটো লৈ খাই দিয়াত চয়তানে বৰ আনন্দিত হল। চয়তানে জানিছিল যে এই পতনত তিৰোতাজনী সঙ্গীবিহীন ন হয়। আদমেও ভগৱানৰ আদেশ অমান্য কৰি পতনৰ মুখত পৰিলে।

মানুহৰ পতনৰ সংবাদ গোটেই স্বৰ্গত বিয়পি গ'ল। এই দুখত দেবদূত সকল তেওঁলোকৰ মুকুট মূৰৰ পৰা নমাই ললে আৰু গোটেই স্বৰ্গখন অস্থিৰ হৈ গল। নাট সভা অনুষ্ঠিত হল, অপৰাধী জোড়ৰ ভাগ্য নিৰ্ণয়ৰ বাবে। দেবদূত সকলৰ আশংকা হল যে সঞ্জীৱনী গছৰ ফল খাই অমৰ পাপীলৈ ৰূপান্তৰিত হব। কিন্তু ভগৱানে কলে অনধিকাৰ প্ৰবেশকাৰীক উদ্যানৰ পৰা উলিৱাই দিয়া হব। সেইবাৱে সঞ্জীৱনী গছজোপা ৰ(া কৰাৰ উদ্দেশ্য।

দেবদূত সকলক নিযুক্ত(কৰা হল। ভগৱানক অমান্য কৰি আৰু তেওঁৰ ত্ৰে(াধৰ বলি হৈ, অ্যাদাম আৰু ইভে সঞ্জীৱনী গছৰ সহায় লওক যাতে পদ চিৰদিনৰ বাৱে জীয়াই থাকে এইটোৱেই আছিল চয়তানৰ পৰিকল্পনা। কিন্তু পবিত্ৰ দেবদূত সকলৰ এটা দলক সিঁহতক উদ্যানৰ পৰা উলিৱাই দিয়াত লগোৱা হল। আৰু আনটো দলক সঞ্জীৱনী গছৰ আহাৰৰ ৰাস্তা অৱৰোধ কৰাৰ বাৱে নিযুক্তি(দিয়া হল। এই সকলো শক্তি(শালী দেবদূতৰ সোঁহাতত যেন

অধ্যায় - ৩

আদিগ্ৰন্থ

মুক্তিৰ উপায়

দুখেৰে ভৰি গৈছিল স্বৰ্গখন এই অনুভূতিত যে মানুহ হেৰুৱাই গৈছে আৰু যাতনা, ব্যাধি, মৃত্যুৰে অভিশাপগ্ৰস্ত নৱেৰাৰ ভগৱানে সৃষ্টি কৰা পৃথিবী খন পূৰ্ণ হব। অপৰাধীৰ পলাই যোৱাৰ কোনো পথ নাছিল। আদমৰ গোটেই পৰিয়ালটোৰ মৃত্যু অবধাৰিত। সেই অবস্থাত তাৰ সমৰ্থনত যীশুৱে সহানুভূতি আৰু দুখ প্ৰকাশ কৰিছিল। যীশুৰ লগত তেওঁৰ পিতৃদেৱৰ আলাপ চলাকালীন দেবদূত সকলৰ চিন্তা যেন অতিশয় বৃদ্ধি পাইছিল। কিন্তু কোনো জটিলতা আৰু সমস্যা অবিহনে তেওঁৰ আলাপ আছিল সুধিল। তাৰ পিতৃতে তেওঁ দেবদূত বিলাকক জনালে যে হেৰুৱাই যোৱা মানুহৰ মুক্তিৰ নটি পথ উলিৱাব পৰা গৈছে। তেখেত সকলক তেওঁ জনালে যে পিতৃদেৱক যুক্তি দৰ্শাই স্বৰ্গীয় জীৱনৰ তিপূৰনেৰে আৰু মৃত্যুদণ্ড নিজৰ ওপৰত ল'লে তাৰ মাধ্যমত মানুহৰ দোষ মাৰ্জ্জনা হব পাৰে। তেওঁৰ তেজৰ গুণেৰে আৰু ভগৱানক অনুসৰনৰ মাধ্যমে সিঁহত ভগৱানৰ অনুগ্ৰহ পাব পাৰে। প্ৰত্যেকে সিঁহতক ধুনীয়া উদ্যান খনত আনি সঞ্জীৱনী গছ জোপাৰ ফল খোৱাব পৰা যাব পাৰে।

প্ৰথমে মুক্তিৰ উপায়েৰে এই সন্ধান পাই দেবদূত বিলাক

সুখী হোৱা নাছিল কাৰণ আদেশকাৰীৰ একোৱে তেওঁ সকলৰ পৰা লুকোৱাই ৰখা নাই। যীশু তেওঁলোকক কলে যে তেওঁ ভগৱানৰ ত্রে(াধ আৰু অপৰাধী মানুহৰ মাজত থিয় দি সকলো অবিচাৰ আৰু অবজ্ঞা সহ্য কৰিব যদিও খুব কম সংখ্যকেই তেওঁক ভগৱানৰ পুত্র হিচাবে গ্রহন কৰিব। প্রায় সকলেই তেওঁক ঘৃণা আৰু পৰিত্যাগ কৰিব। তেওঁৰ সকলো মহিমা স্বর্গত এৰি আহি তেওঁ পৃথিবী লৈ মানুহ হিচাবে ভুমুকি মাৰিব। অকল শাৰীৰিক যাতনা ন হয় তেওঁ মানসিক যাতনাৰ পৰাও ভুগিব যিটোক শৰীৰৰ যাতনাৰ লগত কোনো প্রকাৰেই তুলনা কৰিব পৰা ন যায়। গোটেই পৃথিৱী খনৰ পাপৰ বোজা তেওঁৰ ওপৰত পৰিব। তেওঁ দেবদূতবিলাকক কলে যে তেওঁৰ মৃত্যু হব আৰু তৃতীয় দিনাই তেওঁৰ উত্থান হব। তেওঁ পিতৃদেৱৰ কৰি চাপিব অপৰাধী মানুহৰ হৈ মধ্যস্থতা কৰাৰ বাৱে।

দেবদূত বিলাকে তেওঁলোকৰ জীৱনদান দিব বিচাৰিলে যীশুৱে কলে যে তেওঁ নিজৰ মৃত্যুৰ মাধ্যমেৰে বহুতোক বচাব পাৰিব আৰু এজন দেবদূতৰ জীৱন সেই ঋণ পৰিশোধ কৰিব নোৱাৰিলে হেতেন।

যীশুৱে এয়াও তেওঁলোকৰো কলে যে তেওঁলোককও এটি দায়বদ্ধতা আছে আৰু সেইমতে তেওঁক সমস্ত দি বিভিন্ন সময়ত তেওঁৰ বল বঢ়োৱা উচিত। তেওঁৰ অৱমাননা আৰু গভীৰ যন্ত্রনাত তেওঁলোক সা(ী হৈ থাকিব লাগে, এই সা(াত গভীৰ আৱেগেৰে

তেওঁলোক উঠিব আৰু তেওঁৰ প্ৰতি থকা তেওঁলোকৰ প্ৰেমৰ বাৱে হত্যাকাৰীৰ পৰা তেওঁৰ উদ্ধাৰ কৰিব বিচাৰিব। কিন্তু তেওঁলোকৰ দৰ্শনত কোনো ব্যাঘাত ন ঘটাই তেওঁৰ পুনৰখানত তেওঁলোক অংশ লব লাগে যাতে ভগৱানে গ্ৰহণ কৰা মুক্তি(ওপৰিও পৰিকল্পিত ৰূপ লয়।

প্ৰকৃত দুখেৰে যীশুৱে দেবদূতবিলাকক সান্তনা দি উৎসাহিত কৰিলে আৰু তেওঁলোকক জনালে যে এতিয়াৰ পৰা যি সকলক তেওঁ উদ্ধাৰ কৰিব সেই সকলেই চিৰদিনৰ বাৱে তেওঁৰ লগত থাকিব। তেওঁৰ পিতৃদেৱ তেওঁক ৰাজত্ব আৰু গোটেই স্বৰ্গৰ অধীনত থকা ৰাজত্বৰ মহিমা প্ৰদান কৰিব যাতে এইটোক সদায়ৰ বাৱে তেওঁক ধৰি ৰাখিব পাৰে। যীশুৱে স্বৰ্গীয় দেবদূত সকলৰ আদেশ কৰিলে পিতৃদেৱে গ্ৰহন কৰা পৰিকল্পনাত মিলিত হবলৈ আৰু আনন্দ প্ৰকাশ কৰিবলৈ যাতে তেওঁৰ মৃত্যুৰ নাশ হৈ যোৱা মানুহৰ পুনৰ প্ৰশংসা হয় আৰু ভগৱানৰ অনুগ্ৰহ পাই স্বৰ্গখন উপভোগ কৰিব পাৰে।

তাৰ পিছত অবৰ্ণনীয় হৰ্ষোউল্লাসেৰে স্বৰ্গখন ভৰি উঠিল। আৰু স্বৰ্গীয় দেবদূত বিলাকে প্ৰশংসাৰ সঙ্গীত গালে। কিয়নো বিদ্ৰোহী সকলৰ নাশৰ বাৱে ভগৱানেৰ সৌজন্য দেবৰাজ তেওঁৰ অতি প্ৰিয় পাত্ৰৰ মৃত্যুত ৰাজি হল। আনসকলোক জীৱন দিয়াৰ বাৱে যীশুৰ স্বীকাৰোক্তি(আৰু স্বাৰ্থ ত্যাগেৰে পিতৃদেৱেৰ কোলাৰ পৰা ওলাই আহি যন্ত্ৰণা আৰু ক্লেশৰ জীৱন বাছি লৈ মৃত্যুৰ সবটি

লোৱাৰ বাৱে প্ৰশংসাৰ বৰ্ষণ হবলৈ ধৰিল।

দেবদূতে কলে যে ভাবিব পৰা ন গলেও অপৰাধী মানুহৰ নাশ হবলৈ দি নে প্ৰিয় পুত্ৰৰ মৃত্যু পথত ঠেলি দিব। এয়া লৈও ভগৱানক সংগ্ৰাম কৰিব লগা হৈছিল মানুহৰ মুক্তি(লৈ দেবদূত বিলাকৰ প্ৰৱল আগ্ৰহ থাকিলেও সত্য খিনি যথেষ্ট নাছিল। মোৰ সঙ্গী দেবদূত জনে কলে যে, অপৰাধ ইমানে গুৰুতৰ আছিল যে এজন দেবদূতৰ জীৱন দি ঋণ পৰিশোধ কৰা না যাব। অকল আৰু অকল ভগৱানৰ পুত্ৰৰ মৃত্যুৰেই হেৰুৱাই যোৱা মানুহক আশাহীন দুখ আৰু যন্ত্ৰণাৰ পৰা ৰ(া কৰা যাব।

কিন্তু দেবদূত বিলাকক কিছুমান কামত যেনে ভগৱান পুত্ৰৰ যন্ত্ৰণাত আৰু সেৱা উপশমত সান্তনাৰ কামত নিযুক্ত(কৰা হল। মই এয়া বুজিলো যে হেৰুৱাই যোৱা, মৰণশীল মানুহক ৰ(া কৰাৰ বাৱে ভগবানে তেওঁৰ আইন পৰিবৰ্তন কৰাটো অসম্ভৱ আছিল। এতেকে তেওঁ মানুহৰ অপৰাধ লাঘৱৰ বাৱে তেওঁৰ পুত্ৰৰ মৃত্যুৰ যন্ত্ৰণা ভোগ কৰিব লগা হল।

মানুহৰ পতন ঘটাই আৰু ভগৱান পুত্ৰক তেওঁৰ শীৰ্ষস্থানৰ পৰা নমাই আনি চায়তানে আকৌ তেওঁৰ দেবদূত বিলাকৰ সৈতে উল্লাস প্ৰকাশ কৰিল। তেওঁদেবদূত বিলাকক তেওঁকলে যে যীশুৱে পতিত মানুহৰ স্থান ললে তেওঁক (মতাহীন কৰি মুক্তি(ৰ উপায়ত বাধা সৃষ্টি কৰা যাব।

চয়তানৰ মাজত মোক দেখুৱাই দিয়া হল এজন সুখী, প্ৰশংসিত দেবদূতক। তেওঁ এতিয়াও এজন ৰজাৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি আছে। এজন নষ্ট দেবদূত হোৱা বাৱে মহান ৰূপ পালেও তাৰে মাজতে দেখা গৈছে তেওঁৰ বিৰক্তি(, যতন, দুখ, হিংসা, ঘৃণা আৰু সকলো পাপ, মই বুজিলো যে তেওঁৱে বেয়া কামবোৰ ইমানেই দীৰ্ঘ দিনৰ পৰা চলাই আছিল। যে তেওঁৰ ভাল গুণবোৰ ও তলত পৰি গৈছিল আৰু বেয়া কামৰ উন্নতিৰ দিশলৈ আগবাঢ়ি গৈছিল। গভীৰ চিন্তাত মগ্ন হৈ থকা অৱস্থাত তেওঁৰ চেহেৰাৰ পৰা হাঁহি ওলাই আহিল যিটো চাই মই কঁপি ওঠিলো। এই হাঁহিটো আছিল অনিষ্টকাৰী আৰু চয়তানী ধূৰ্ততাৰে ভৰা — যিটো আহে তেওঁৰ শিকাৰ নিশ্চিত কৰাৰ ঠিক অগত আৰু তীব্ৰতৰ হৈ উঠে শিকাৰক ফাঁদত পেলোৱাৰ লগে লগে।

ইচাইৱা অধ্যা ৫৩ দেখক

১০ অধ্যায়, ১২ অধ্যায় ১৪

অধ্যায় - ৪

যীশুৰ প্ৰথম আবিৰ্ভাৱ

তাৰ পিছতে মই সেই সময়লৈ আহিলো যেতিয়া যীশু মানুহলৈ ৰূপান্তৰিত হব ধৰিছে, আৰু চয়তানৰ লোভৰ যন্ত্ৰণা ভোগ কৰিছে।

তেওঁৰ জন্ম হৈছিল এটি আস্তাবলত কোনো সাংসাৰিক জাকজমক অবিহনে। স্বৰ্গৰ পৰা দেবদূত বিলাকে যীশুৰ আবিৰ্ভাৱৰ কথা মেষপালক সকলক জনাইছিল আৰু ভগৱানৰ পৰা অহা পোহৰ আৰু মহিমা — তেওঁলোকৰ কথাৰ প্ৰমাণ দিছিল। নষ্ট পৃথিবী খনৰ শুধৰনিৰ বাৱে পুত্ৰৰ এই আবিৰ্ভাৱক ভগৱানে আদৰনি জনাইছিল আৰু দেবদূত বিলাকে তেওঁক পূজা কৰিছিল।

ভগৱানৰ দেবদূত বিলাকে তেওঁৰ শৰণ লগোৱা কাৰ্য্যৰ চাৰি কাষে ভৰি ফুৰিছিল আৰু পবিত্ৰ আত্মা কপৌ চৰাইৰ ৰূপত নামি আহি তেওঁৰ ওপৰত দ্যুতি ছটিয়াই দিছিল যত থিয় হৈ থকা মানুহ সকল আচৰিত হৈ গৈছিল। তেতিয়াই প্ৰিয় পুত্ৰৰ বাৱে উদ্বেলিত হৈ উঠা ভগৱানৰ স্বৰ স্বৰ্গৰ পৰা শুনা গৈছিল।

জন নিশ্চিত নাছিল যে ত্ৰাণকৰ্তাৰ তেওঁৰ ওপৰত শৰণাপন্ন হবলৈ জৰ্দনত আহিছিল। কিন্তু ভগৱানে তেওঁক এটা চিন দিব বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলে যাৰ দ্বাৰা তেওঁ মেষবালকক জানিব পাৰে। স্বৰ্গীয় কপৌ চৰাইৰ ৰূপত সেই চিনটো যীশুৰ ওপৰত ভৰ কৰিছিল

আৰু ভগৱানৰ মহিমা তেওঁৰ চাৰিওকাষে উজ্জ্বল হৈ দেখা দিছিল। জনে যীশুকে নির্দেশ কৰি তেওঁ হাতখন বশেই দিছিল আৰু তীব্র স্বৰে চিঁয়ৰি উঠিছিল, চোৱা এই মেষপালকেই পৃথিবীৰ পৰা পাপ উঠাই লব।

জন তেওঁৰ শিষ্য সকলক জনাইছিল যে যীশু হৈছে প্রতিজ্ঞাবদ্ধ মেচিয়া, পৃথিৱীৰ ত্রাণকর্তা। যেতিয়া তেওঁৰ কাম শেষলৈ আহি আছিল তেতিয়া তেওঁ শিষ্য সকলক যীশুৰ কালে চোৱাৰ কথা শিকোইৱাইছিল আৰু তেওঁক এজন মহান শি(ক হিচাবে অনুসৰণ কৰাৰ কথা কৈছিল। জনৰ জীৱনত আনন্দ নাছিল। তেওঁ যীশুৰ প্রথম আবিৰ্ভাৱৰ কথা ঘোষণা কৰিছিল যদিও তেওঁক আশ্চৰ্য্য ঘটনাবোৰৰ সা(্য হবলৈ অৰু তেওঁৰে প্রদর্শন কৰা (মতাৰ উপভোগ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়া হোৱা নাছিল। তেওঁৰ ল(্য পূৰণৰ বাৱে তেওঁপিতা-কৰ কাষ চাপি থকা নাছিল। পৰিনামৰ ভয় ন কৰি তেওঁ পাপৰ নিন্দা কৰিছিল আৰু যীশুৰ বাৱে ৱাট মোকোলাই দিছিল।

জনৰ শক্তি(শালী আৰু চোকা কথা শুনি হেৰদৰ মনত লাগিচিল, গভীৰ আগ্রহৰে সি ৱাট চাই আছিল তেওঁৰ শিষ্য হোৱাৰ বাৱে। জন এই কথাটো জানিছিল যে সি যি কৰিবলৈ ওলাইছিল তাৰ ভায়েকৰ ঘৈনিয়েকক তাইৰ গিৰিয়েক জীয়াই থকা অৱস্থাত তেতিয়া তেওঁ হেৰদক কৈছিল যে সেইটো বিধিসম্মত নহয়। সি তাৰ ভায়েক'ৰ মৈনীয়েককে বিয়া কৰাইছিল আৰু তাইৰ যোগেৰে

জনক কাৰাবন্দী কৰিছিল। শিষ্যসকলে তেওঁক যীশুৰ বাণী শুনাই আ(ৰস্ত কৰাৰ পিছতে হেৰদৰ ঘৈনিয়ে কৰ প্ৰভাৱেৰে জনৰ শিৰ(ছেদ হৈছিল। যীশুৰ অনুসৰণকাৰী কম সংখ্যক শিষ্যসকল এই আশ্চৰ্য্য ঘটনাৰ সা(হৈ আছিল আৰু তেওঁৰ ওঠৰ পৰা ওলোৱা সান্তনা কৰ বাণীও শুনিছিল যিটো শৰণকাৰী জনতকৈও বেশী গুৰুত্ব পূৰ্ণ আছিল। সেই বাৱে তেওঁলোক বেশী সম্মানিত বোধ কৰিছিল আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনত আছিল বেশী আনন্দ।

যীশুৰ প্ৰথম আবিৰ্ভাৱ ঘোষণা কৰাৰ বাৱে এলিজা'ৰ আত্মা আৰু (মতাৰ ৰূপত জন আহিছিল। ত্ৰে(াধৰ দিন আৰু যীশুৰ দ্বিতীয় আবিৰ্ভাৱৰ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ এলিজাৰ ৰূপ অনুসৰণ কৰা সকলোক জন প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল।

জৰ্দনত যীশুৰ শৰণ লগোৱা হৈ যোৱাৰ পিছত তেওঁক আত্মায়ে চয়তানৰ লোভৰ প্ৰকোপত অহাৰ কাৰণে হাবিত লৈ গৈছিল। তাৰ বাৰে তেওঁক পবিত্ৰ আত্মায়ে যোগ্য কৰি তুলিছিল। চল্লিশ দিন ধৰি তেওঁ চয়তানৰ প্ৰকোপত পৰি একোৱাই খোৱা নাছিল। তেওঁ বন্য পশু সকল আৰু চয়তানৰ সৈতে এটা নিৰ্জন ঠাইত আছিল। উপবাস আৰু যন্ত্ৰণাৰ মাজত থাকিলেও ল( )ৰ পৰা ভগবানৰ পুত্ৰ বিচ্ছিন্ন হোৱা নাছিল।

চয়তানে ভগৱান পুত্ৰৰ যন্ত্ৰণাৰ পৰা সুবিধা লৈ তেওঁৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱাৰ আশা কৰিছিল, কিন্তু স্বৰ্গীয় (মতাৰে যীশু তাৰ সকলো প্ৰকাৰৰ প্ৰচেষ্টা ব্যৰ্থ কৰিছিল। তেওঁৰ ভগৱানৰ

পুত্ৰ হোৱা লৈ চয়তান যীশুৰ সৈতে বিবাদত লিপ্ত হবলৈ বিচাৰি আছিল। তুমি মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, তোমাৰ প্ৰতি মই বৰ সন্তুষ্ট — এই কথা খিনি যন্ত্ৰণাৰ মাজতো যীশুক আ(ৱস্ত কৰেছিল। যীশুৰ কৰ্ত্তৃত্বত অনিচ্ছা প্ৰকাশ কৰাৰ বাৰে চয়তানক স্বৰ্গৰ পৰা উলিয়াই দিয়া হৈছিল।

চয়তান তাৰ শক্তি(প্ৰদৰ্শনৰ বাৰে যীশুক জেৰুজালেমলৈ লৈ গৈছিল আকৌ তেওঁক প্ৰলোভিত কৰিছিল যাতে তেওঁ ভগৱানৰ পুত্ৰ হোৱাৰ প্ৰমাণ দিব পাৰে। চয়তানৰ আকাংখা অনুসাৰে যীশুক তেওঁৰ পিতা কৰ দয়াৰ পৰা আঁতৰাৰ আৰু তেওঁৰ ল(্য পূৰ্ণ হোৱাৰ পূৰ্বেই তেওঁৰ জীৱন দান দিয়াটো বিচাৰিছিল। সি আশা কৰিছিল যে মুক্তি(ৰ পৰিকল্পনাটো ব্যৰ্থ হব, কিন্তু মই বুজিছিলো যে এইটো ইমান দূৰলৈ আগবাঢ়ি গৈছিল যে নষ্ট কৰাৰ কোনো প্ৰচেষ্টাই চয়তানৰ বাৰে সম্ভৱ নাছিল।

মই এইটো বুজিছিলো যে খ্ৰীষ্টিয় সকল প্ৰলোভিত হোৱাৰ সময়ত বা সিঁহতৰ হকলৈ বিবাদ হলে যীশু উদাহৰণ স্বৰূপ দেখা দিছিল। তেওঁলোকৰ ভবা উচিত নহয় যে ভগৱানৰ শক্তি(প্ৰদৰ্শনৰ বাৰে তেওঁৰ কাষ চাপিবলৈ তেওঁলোকৰ অধিকাৰ আছে, আৰু ভগৱানক প্ৰত্য(ভাৱে সম্মানিত আৰু মহিমান্বিত কৰা যাব। মই বুজিছিলো যে যীশুৱে চূড়াৰ পৰা নিজক নি(প কৰা হলে সেইটো তেওঁৰ পিতাক মহিমান্বিত নকৰিলে হেতেন কাৰণ সেই কাৰ্য্যটো চয়তান অৰু দেবদূতৰ বাহিৰে কোনোৱে সা(ী না থাকিল হয়।

চয়তানে তেওঁক এখন উচ্চ পৰ্ব্বতলৈ লৈ গৈ এক মূহুৰ্ততে তেওঁক পৃথিবীৰ গোটেই ৰাজ্য কেই খনক দেখুৱালে। আৰু চয়তানে তেওঁক কলে যে সকলো এই (মতা আৰু তাৰ গৌৰৱ তেওঁৰে হব যদি তেওঁ চয়তানক পূজা কৰে। তেতিয়া যীশুৱে কলে যে তেওঁ অকল প্ৰভু অৰ্থাৎ ঈ(ৰৰকহে পূজা আৰু সেৱা কৰাৰ বাৱে নিযুক্ত(আছে।

চয়তানে বুজিব পাৰিছিল যে মানুহৰ পুনৰুত্থানৰ বাৱে যীশুৰ মৃত্যু হলে তাৰ (মতা শেষ হৈ যাব আৰু তাৰ নাশ হব। সেইবাৱে তাৰ প্ৰচেষ্টা আছিল ভগৱানৰ পূত্ৰই আৰম্ভ কৰা মহান কাৰ্য্যত বিঘিনি ঘটোৱা। মানুহৰ পুনৰুত্থানৰ এই পৰিকল্পনা ব্যৰ্থ হলে তাৰ দাবী কৰা ৰাজ্যখন পুনৰুদ্ধাৰ কৰিব পাৰিব আৰু স্বৰ্গৰ দেৱতাক বিৰোধ কৰি ৰাজত্ব কৰিব।

যীশু স্বৰ্গ এৰি আহি তেওঁৰ (মতা আৰু গৌৰৱ তাতে থৈ অহাত চয়তানে উল্লাসিত হৈছিল। চয়তানে ভাবিলে যে যীশু পিতাকৰ বিৰুদ্ধে তেওঁক প্ৰলোভিত কৰিব পাৰিলে তাৰ উদ্দেশ্য সফল হব। কিন্তু চয়তানৰ সকলো কথাকো আওকান কৰি যীশুৱে যন্ত্ৰণাৰ জীৱন আৰু ভয়ানক মৃত্যুকে বাছি লৈছিল যাতে তেওঁৰ পিতাকৰ নিযুক্ত(পথেৰে চলি পৃথিৱীৰ আটাই কেইখন ৰাজ্যৰ আইনতঃ উত্তৰাধিকাৰী হব পাৰে। মৃত্যুৰে গ্ৰাস হৈ চয়তানে তেওঁৰ অধীনত আহিব যাতে আৰু কেতিয়াও যীশুক বিৰক্ত(কৰিব নোৱাৰে।

অধ্যায় - ৫

যীশুৰ মন্ত্ৰী সভা

চয়তানে তাৰ তীব্ৰ প্ৰলোভনত ব্যৰ্থ হলেও সি আগ্ৰহৰে বাট চাই আছিল যীশুৰ মন্ত্ৰীসভাৰ কাল লৈ। এতিয়াও সি তেওঁৰ ওপৰত কৰ্ত্তত্ব স্থাপন কৰিবলৈ আশা কৰি আছিল সেই সকলক তেওঁৰ বিৰুদ্ধে লগাই দি যি সকলে যীশুক গ্ৰহণ ন কৰিব তেওঁক ঘৃণা আৰু নাশ কৰাৰ বাৰে। চয়তান আৰু তাৰ দেবদূত সকলে স্থিৰ কৰিছিল যে পৃথিৱীৰ পৰিত্ৰাতা হিচাবে তেওঁৰ নিজৰ মানুহ বিলাকৰ মাজত অবিশ্বাসৰ সৃষ্টি কৰিলে যীশুক তেওঁৰ ল( )ৰ পৰা অতৰাব পৰা যাব।

ঘনে ঘনে যেতিয়া যীশুৱে মানুহবিলাকৰ পাপক গ্লানি দি চোকা সত্য কৈছিল, চয়তান আৰু তাৰ, দেবদূত সকল উত্তেজিত হব খুজিছিল। চয়তান আৰু তাৰ দেবদূত সকল উত্তেজিত হব খুজিছিল। চয়তান আৰু তাৰ দেবদূত সকল তেওঁলোকক ভগৱান পুত্ৰৰ জীৱন লবলৈ টানি ধৰিছিল। এবাৰ তেওঁলোক শিল তেওঁৰ ওপৰত নি(প কৰিবলৈ লৈছিল। কিন্তু দেবদূত সকল তেওঁক পহৰাদি মানুহৰ জাকৰ পৰা আঁতৰাই নিৰাপদ ঠাইলৈ লৈ গেছিল। আকৌ যেতিয়া তেওঁৰ ওঠৰ পৰা সৰল সত্য উলাই আহিছিল, মানুহৰ জাক তেওঁক ধৰি সৰু পৰ্ব্বতৰ দাঁতিত লৈ গৈছিল তলত

পেলাই দিয়াৰ ল(্যত। এই সময়তো দেবদূত সকল তেওঁক তেওঁলোকৰ ল(্যত। এই সময়তো দেবদূত সকল তেওঁক তেওঁলোকৰ চকুৰ পৰা অতঁৰাই নি নিজ পথেৰে অগ্রসৰ কৰাই দিছিল।

চয়তানে এতিয়াও আশা কৰি আছিল যে মুক্তি(ৰ মহা পৰিকল্পনা না টো ব্যৰ্থ হব। মই বুজিছিলো যে যীশুৰ ভগৱানৰ পুত্ৰ হিচাবে মানি লোৱা দু'জন থকা হলেও তেওঁলোকৰ আত্মা ৰ(াৰ বাৱে তেওঁক বি(্বাস কৰিলে তেওঁ পৰিকল্পনাটো সফল কৰিব পাৰিলে হেঁতেন। যন্ত্ৰণা ভোগ কৰা মানুহ বিলাকৰ ওপৰত থকা চয়তানৰ (মতা ভ(ৰে যীশু তেওঁৰ কামৰ আৰম্ভনি কৰিছিলে। যি সকলে তাৰ অনিষ্টকাৰী (মতাৰে কষ্ট পাইছিল। যীশুৱে সেই সকলোক আৰোগ্য কৰিলে। তেওঁ মৃত কৰ জীৱন দান দিলে আৰু তেওঁলোকক ভগৱানক মহিমান্বিত কৰিলে তেওঁৰ শক্তি(প্ৰদৰ্শনৰ বাৱে।

খ্ৰীষ্ট জীৱন দয়া, সহানুভূতি আৰু মমতাৰে পূৰ্ণ আছিল। মানুহৰ জাক শৰীৰে তেওঁৰ স্বৰ্গীয় (মতাৰ প্ৰমাণ বহন কৰিছিল। অথচ তেওঁলোকৰ মাজতে বহুতো কামখিনি শেষ হৈ যোৱাৰ পিছত এই বিনীত অথচ পৰাত্ৰ(মী শি(কৰ বাৱে লজ্জিত বোধ কৰিছিল। কাৰণ শাসনকৰ্তা সকলে তেওঁৰ ওপৰত আস্থা ৰাখা নাছিল, তেওঁলোক যীশুৰ সৈতে যন্ত্ৰণা ভোগ কৰাত ইচ্ছুক নাছিল। আকৌ বহুতো ভগৱান পুত্ৰক অনুসৰণ কৰি তেওঁযে দিয়া নিৰ্দেশ

শুনিছিল। তেওঁৰ বাণী অৰ্থপূৰ্ণ হলেও ইমানেই সৰল আছিল যাতে দূৰ্ব্বতম ব্যক্তি(ও বুজিব পাৰে।

চয়তান আৰু তাৰ অনুচৰবিলাক চকু বন্ধ কৰি ইহুদীসকলৰ জ্ঞানৰ পোহৰক ওলোমাই দিছিল। সিহত যীশুক তেওঁলোকৰ ওচৰত আনিবলৈ কৰ্মচাৰী পঠাইছিল, কিন্তু যীশুৰ ওঠৰ পৰা জ্ঞানৰ বাণী শুনি ইমানেই মুগ্ধ হৈছিল যে তেওঁলোকে তেওঁৰ ওপৰত হাত দিব পৰা নাছিল। খালি হাতেৰে ঘুৰি অহাৰ কাৰণ সোধা হলে তেওঁলোক প্ৰত্য(কৰা আচৰিত ঘটনা বোৰৰ কথা উল্লেখ কৰিছিল, আৰু মানুহে কেতিয়াও এই মানুহৰ নিচিনা কথা কোৱা নাছিল। মুখ্য পুৰোহিত সকল সিঁহতক প্ৰবঞ্চনা কৰা বুলি দোষীসাব্যস্ত কৰিছিল। মই বুজিছিলো যে বহুতো বিচাৰ কৰ্ত্তা আৰু বয়ষ্ক মানুহ বিলাকে যীশুক বি(্বাস কৰিছিল, কিন্তু চয়তানে তেওঁলোক ভগৱানতকৈ ও সমূহ ৰাইজৰ গৰিহনাক বেচি ভয় কৰিছিল।

এতিয়ালৈ চয়তানৰ ধূৰ্ততা আৰু ঘৃণাৰ মুক্তি(ৰ পৰিকল্পনাটো ভঙ্গ কৰিব নোৱাৰিছিল। চয়তান আৰু তাৰ দেবদূতে সকলে ভাবিছিল যে খ্ৰীষ্টৰ নিজৰ জাতিটোক তেওঁৰ বিৰুদ্ধে লগাই দিলে এই আচৰণত তেওঁ নিজৰ নম্ৰতা আৰু বিনয় ৰ(া কৰিব নোৱাৰিব।

যেতিয়া চয়তান তাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল, যীশুৱে তেওঁৰ শিষ্য সকলক কৈ আছিল যে তেওঁক যন্ত্ৰণা ভোগৰ মাজেৰে পাৰ

হবই লাগিব। তেওঁক ত্র(শবিদ্ধ হব লাগিব আৰু তৃতীয় দিনতেই আকৌ তেওঁৰ উত্থান হব। কিন্তু তেওঁলোকৰ জ্ঞান আছিল সীমিত আৰু তেওঁ কোৱা কথা তেওঁলোকে বুজিব পৰা নাছিল।

অধ্যায় - ৬

আকাৰৰ পৰিৱৰ্তন

মই দেখিছিলো যে আকাৰৰ পৰিবৰ্তনত শিষ্য সকলৰ বি(্বাস বৰকৈ দৃঢ় হৈছিল। ভগৱানে যীশুৰ শিষ্যসকলক দৃঢ় প্ৰমাণ দিবলৈ ঠিক কৰিছিল যে তেওঁয়ে প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ মেচিয়া আৰু তেওঁ লোকৰ অতিকৈ দুখ আৰু যাতনাৰ সময় তেওঁ লোকে পুৰাকৈ তেওঁ লোকৰ বি(্বাস হেৰুৱা উচিত নহয়। আকাৰৰ পৰিবৰ্তন কালত প্ৰভুৱে মোচে আৰু এলিয়াচক পঠাইছিল যীশুৰ সৈতে তেওঁৰ যন্ত্ৰণা আৰু মৃত্যু সম্বন্ধে কথা পাতাৰ কাৰণে। তেওঁৰ কেই জন মান শিষ্যক তেওঁৰ সা(্য দিয়াৰ বাৱে অনুমতি দিয়া হৈছিল স্বৰ্গীয় গৌৰৱৰে পোহৰিত তেওঁৰ মুখ খন চোৱাৰ বাৱে।

এলিজাৰ কাম সন্তুষ্টিকৰ ন হ'লেও ভগবান তেওঁৰ সহযোগে পাপক গৰিহনা দিছিল। তেওঁ ভগৱানৰ এজন ভবিষ্যতবক্ত(া আছিল আৰু তেওঁৰ জীৱন ৰ(া কৰাৰ বাৱে এঠাইৰ পৰা আৰ ঠাইলৈ পলাব লগা হৈছিল। তেওঁক লবন্য পশুৰ দৰে শিকাৰ কৰি ধ্বংস কৰাৰ চেষ্টা কৰা হলেও এলিজায় ভগৱানৰ সহায়েৰে সো- শৰীৰে স্বৰ্গগামী হৈছিল।

ভগৱানেৰে বৰকৈ সম্মানিত মোচে তেওঁৰ পূৰ্ব্বপুৰুষতকৈও মহান পুৰুষ আছিল। এজন মানুহে তাৰ বন্ধুৰ

লগত কথা কোৱাৰ দৰে তেখেতেই ভগৱানৰ সৈতে মুখামুখিকৈ কথা কোৱাৰ অধিকাৰ আছিল, প্ৰভু মোচেতৰ যোগেদি ইজৰায়েলৰ শিশু সকলক মিচৰীয় দাসত্বৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিল। মোচে সিঁহতৰ বাৱে এজন মধ্যস্থ আছিল। সিঁহতৰ অবি(্বাস আৰু ভয়ানক পাপৰ বাৱে ইজৰায়েলে ভগৱানৰ ত্ৰে(াধৰ শিকাৰ হোৱাৰ সময়ত তেওঁলোকৰ বাৱে থকা মোচেৰ প্ৰেমৰ পৰী(া হৈছিল। তেখেতে দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ নিবেদনৰ দ্বাৰাও ইজৰাইলৰ প্ৰতি তেওঁৰ প্ৰেম প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। তেওঁৰ দূৰ্দ্দশা কালত তেখেতে ভগৱানক প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল তেখেতৰ প্ৰৱল ত্ৰে(াধ আঁতৰাই ইজৰাইলক (মা কৰাৰ বাৱে নহলে তেওঁৰ নাম তেখেতৰ মনৰ পৰা উলিৱাই দিবলৈ।

যেতিয়া ইজৰাইল মৃদু ভাবে আপত্তি কৰিছিল ভগৱান আৰু জেৰ বিৰুদ্ধে কাৰণ সিঁহতে পানী পোৱা নাছিল, তেতিয়া সিঁহাত তেওঁক দোষী সাব্যস্ত কৰিছিল সিঁহতক আৰু সিঁহতৰ শিশুসকলক হত্যা কৰিবলৈ আগুৱাই নিয়াৰ বাৱে। মোচে যেতিয়া বুজিব পাৰিলে যে সিঁহতৰ আপত্তি ভগবানৰ বিৰুদ্ধে আছিল তেওঁৰ বিৰুদ্ধে নহয়। তেতিয়া তেওঁৰ ভুল ভাগিল। তেওঁ ভাবিলে যে সিঁহতে কিমান অলপ কৃতজ্ঞতা প্ৰদৰ্শন কৰিলে তেওঁৰ গভীৰ প্ৰেমৰ প্ৰতিদানত।

মোচেতে শিলা ভজাৰ সময়ত তেওঁ ভগৱানক সম্মান কৰিবলৈ আৰু ইজৰাইলৰ শিশুসকলৰ আগত তেখেতক প্ৰশংসা কৰিবলৈ ব্যৰ্থ হল যাতে সিঁহতে ভগৱানক গৌৰবান্বিত কৰিব

পাৰে। এতেকে প্ৰভুৱে মোচেৰ ওপৰত অসন্তুষ্ট হৈছিল। আৰু কৈছিল যে তেওঁ প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ ভূমিত প্ৰবেশ উচিত নহব। এৱা ভগয়ানৰে পৰিকল্পনা আছিল তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনত ইজৰাইলক তেখেতৰ (মতা প্ৰদৰ্শন কৰা যাতে তেখেতে তেওঁলোকৰ মনত থাকিব পাৰে।

পৰ্ব্বতৰ পৰা পাথৰ লৈ ঘূৰি অহাৰ সময়ত মোচে যেতিয়া ইজৰাইলে কুবেৰক পূজা কৰা দেখা পালে, তেওঁৰ ত্ৰে(াধ বহু গুণে বৃদ্ধি পাইছিল, আৰু পাথৰ বোৰৰ ভাঙ্গি পেলাইছিল। মই বুজিলো যে ইয়াত মোচেৰ কোনো পাপ নাছিল। কিন্তু তেওঁ হৃদয়ৰ স্বাভাবিক অনুভূতিৰ ওচৰত হাৰ মানি ভগৱানৰ প্ৰাপ্য গৌৰবখিনি নিজেই লৈ লোভেতে পাপ কৰিছিল।

চয়তানে দেৱদূত সকলৰ আগত কোনো পথে ম’জে ক দোষী সাব্যস্ত কৰি আছিল। ভগৱানক অসন্তুষ্ট কৰাৰ অপৰাধত মোচে চয়তানৰ (মতাৰ অধীনত অৰ্থাৎ মৃত্যুৰ অধিকাৰত আহি গৈছিল। মোচে মৃত্যু সহিছিল, কিন্তু মাইকেল উঠি আহিছিল আৰু তেওঁ দূৰ্নীতি চোৱাৰ পূৰ্ব্বেই তেওঁক জীৱন দান দিছিল। চয়তানে শৰীৰটো তাৰ বুলি দাবী কৰিছিল। কিন্তু মাইকেলে মোচেক পূৰ্নজন্ম দি তেওঁক স্বৰ্গলৈ উত্থিত কৰিছিল। চয়তানে ভগৱানে আবিচাৰ কৰা বুলি তেওঁৰ তীব্ৰ বিৰোধিতা কৰিছিল। কিন্তু মাইকেলে তাক গৰিহনা দিয়া নাছিল যদিও তাৰ প্ৰলোভন আৰু (মতাৰ যোগেদি ভগৱানৰ সেৱকৰ পতন হৈছিল।

যীশু তেওঁৰ শিষ্য সকলক কৈছিল যে তেওঁৰ সৈতে কিছু সংখ্যক থিয়হৈ আছিল যিঁহতে ভগৱানৰ ৰাজত্ব (মতাত ঘূৰি অহালৈ মৃত্যুক সাবটি ধৰিব নালাগে। প্ৰতিজ্ঞা অনুসাৰে, যীশুৰ আকৃতিৰ পৰিবৰ্তন হৈছিল আৰু বেলিৰ দৰে চকমকাই আছিল। মোচে মৃত্যুৰ স্থান পৰা উত্থান হব যীশুৰ দ্বিতীয় আবিৰ্ভাবত মৃত্যু নে দেখিয়েই যাৰ মুক্তি(হৈছিল, সেই এলিয়াজক সকলক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল যি সকল খ্ৰীষ্টৰ দ্বিতীয় আবিৰ্ভাবত অমৰত্ব লাভ কৰিব আৰু মৃত্যু দেখা অবিহনেই স্বৰ্গলৈ উন্নীত হব। যীশুৰ মহানুভৱতা চাই শিষ্যসকলে আচৰিত হৈ গৈছিল আৰু ভগৱানৰ কণ্ঠস্বৰ শুনিছিল যত তেখেতে কৈছিল, তেওঁৰ কথা শুনা, এও হৈছে মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ।

অধ্যায় - ৭

খ্ৰীষ্টৰ বিশ্বাসঘাতকতা

ইয়াৰ পাছত মই আহিলো সেই সময়লৈ যেতিয়া যীশু তেওঁৰ শিষ্যসকলৰ সৈতে নিশা ভোজন গ্ৰহণ কৰিছিল। চয়তানে জুদাকে ফাঁকি দিছিল আৰু তেওঁক চিন্তা কৰিবলৈ আগুৱাই নিছিল যে তেওঁ যীশুৰ প্ৰকৃত শিষ্যসকলৰ এজন আছিল। তেওঁ যীশুৰ মন্ত্ৰীসভা কালত গোটেই সময় তেখেতৰে লগত আছিল আৰু সমান হৈছিল শক্তিশালী প্ৰমাণবোৰৰ যে তেখেত আছিল মেচিয়া, কিন্তু তেওঁ আছিল ধনলোভী। যীশুৰ ওপৰত বহু মূলীয় মলম বৰ্ষণ হোৱাত তেওঁ ক্ৰোধত ভজৰ দিছিল। মেৰী তাইৰ প্ৰভুক ভাল পাইছিল। তেওঁ মাফ কৰি দিছিল তাইৰ অসংখ্য পাপ বোৰক আৰু মৃত্যুৰ স্থান পৰা তাইৰ অতি প্ৰেমধন্য ভাইয়েকেক উত্থান কৰিছিল। তাই অনুভৱ কৰিছিল যে যীশুক প্ৰদান কৰাৰ বাৱে একোৱে বৰকৈ মৰগীয়া নাছিল। দুখীয়া চামৰ বাৱে জুদাচৰ অকনো যতন নাছিলে কাৰণ তেওঁ আছিল স্বাৰ্থপৰ। তেওঁ যীশুৰ আৱশ্যকতাবোৰৰ ফালে মনোযোগী নাছিল।

জুদাচৰ হৃদয়লৈ প্ৰৱেশৰ বাৱে চয়তানৰ প্ৰলোভনৰ পথ প্ৰস্তুত হৈছিল। ইহুদী সকলে যীশুক ঘৃণা কৰিছিল কিন্তু মানুহৰ জাঁক তেওঁৰ জ্ঞানৰ বাণী শুনাৰ আৰু আশ্চৰ্য্য কামবোৰ চোৱাৰ

বাৱে তেওঁক চাৰি কাষে ঘেৰি ধৰিছিল। মুখ্য শাসক সকলৰ বহুতো যীশুক বিশ্বাস কৰিছিল, কিন্তু এয়া স্বীকাৰ কৰাৰ বাৱে ভীত আছিল এই ভাবি যে সিঁহতক ইহুদী উপাসনা ঘৰৰ পৰা ওলিয়াই দিয়া হব। পূৰোহিত আৰু বয়ষ্ক সকল ভয় কৰিছিল যে মানুহ সকল তেওঁৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিব। সিঁহতে নিৰাপতাহীনতাত ভুগি সিদ্ধান্ত লৈছিল যে সিঁহতৰ পদ হেৰুৱাৰ লাগিব নহয় যীশুক মৃত্যু মুখত পেলাব লাগিব। যীশু মৃতাবস্থাৰ পৰা লেজাৰক উত্থান কৰিছিল। সিঁহতে ভয় কৰিছিল যে সিঁহতে যীশুক হত্যা কৰিলে লেজাৰক তেওঁৰ আশ্চৰ্য্য (মতাৰ প্ৰমাণ দিব। মানুহৰ জাক মৃতাবস্থাৰ পৰা উঠি অহা এই জনক চাবলৈ আহি আছিল আৰু শাসক সকল ঠিক কৰিল লেজাৰকও মাৰি পেলেৱাৰ উত্তেজনা কমাবৰ বাৱে, সিঁহতে যীশুক অকলসৰীয়া অবস্থাত হত্যা কৰিবলৈ সম্মত হৈছিল।

জুদাচ জানিছিল যে সিঁহতে কিমান উৎসাহৰে যীশুক পোৱাৰ বাৱে বাট চাই আছিল আৰু কেইটা মান ৰূপৰ টুকুৰাৰ বাৱে তেওঁক বিশ্বাস ঘাতকতা কৰাৰ প্ৰস্তাব দিছিল, মুখ্য পূৰোহিত আৰু বয়ঃষ্ক সকলক তেওঁ ধনলোভৰ বাৱে তেওঁৰ প্ৰভুক তেওঁৰ ঘোৰতম শত্ৰুৰ হাতত গতাই দিবলৈ স্থিৰ কৰিছিল। চয়তানে জডাচৰ যোগেদি সৰাসৰি কাম কৰি আছিল আৰু শেষ নিশা ভোজ প্ৰভাবপূৰ্ণ দৃশ্যৰ মাজত সি পৰিকল্পনা ৰচনা কৰি আছিল যীশুক বিশ্বাসঘাতকতা কৰাৰ। যীশু দুখেৰে তেওঁৰ শিষ্যসকলক কৈছিল যে চয়তানৰ বাৱে সিঁহতৰ সকলোৱে অসুবিধাৰ সম্মুখীন

হব। কিন্তু পিটাৰ দৃঢ়তাৰে কৈছিল যে তেওঁ ইয়াৰ চিকাৰ নহয়। একো নহ'লেও তেওঁৰ প্ৰতি চয়তানৰ আকাঙ্খা থকা বুলি যীশু তেওঁৰ শক্তি(বৃদ্ধিৰ বাৱে প্ৰাৰ্থনা জানাইছিল। মই তাৰ পাছত বাগিচাত যীশুক তেওঁৰ শিষ্যসকলৰ সৈতে দেখিছিলো। যীশু জানিছিল যে সিঁহতৰ বি(্বাসৰ পৰী(া হব আৰু সিঁহতৰ প্ৰয়োজন হব সকলো শক্তি(ৰ যিখিনি সিঁহতে পাব পাৰে ঘনিষ্ঠ পৰ্য্যবে(ণ আৰু বিনীত প্ৰাৰ্থনাৰ দ্বাৰা ইয়াৰ পাছত যীশুৱে তেওঁৰ পিতাক তীব্ৰ ত্ৰ(ন্দনৰে প্ৰাৰ্থনা জানাইছিল সিঁহতৰ শুভেচ্ছাৰ বাৱে। এইটো অবস্থাত তেওঁৰ মুখৰ পৰা তেজৰ দৰে ঘামৰ ডাঙৰ টোপোলাবোৰ ওলাই আহিছিল। মাটিৰ ওপৰত পৰিছিল। ঠাইখনত দেবদূত বিলাকে ঘেৰি আছিল এই দৃশ্যখন চাই। যত মাত্ৰ এজনকে পঠোৱা হৈছিল ভগৱানৰ পুত্ৰক শক্তি(শালী কৰাৰ বাৱে তেওঁৰ এই দূৰ্দ্দাত। স্বৰ্গত দেবদূত বিলাকে গভীৰ আগ্ৰহৰে মনে মনে যীশুক চাই আছিলে। স্বৰ্গত কোনো আনন্দ নাছিল। সিঁহত ভগৱান পুত্ৰৰ চাৰি কাষে থাকিব বিচাৰিলেও (মতাশালী দেবদূত বিলাকৰ বাৱে পৰা নাছিল। কাৰণ এই বি(্বাসঘাতকতা দেখা হলে সিঁহতে যীশুক সেৱা আগ বঢ়ালে হেতেন আৰু তেওঁলোকৰ পূৰ্ব্ব পৰিকল্পিত কামটো সফল নহল হেতেন।

যীশু প্ৰাৰ্থনা জনোৱাৰ পাচত তেওঁৰ শিষ্য সকলক দেখিবলৈ আহিছিল। এই ভয়ানক সময়ত তেওঁৰ অৱস্থা আনকি তেওঁৰ শিষ্য সকলৰ দৰেও নাছিল। তেওঁ পিটাৰক তাৰ ঘোষণাৰ কথা স্মৰণ কৰাই দি কলৈ, তুমি এক ঘন্টা মোৰ লগত থাকি দেখিব

নোৱাৰা নে? ভগৱানৰ পুত্ৰ তিনিবাৰকৈ যাতনাৰে প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল, তেতিয়া জুদাচে তাৰ গোষ্ঠীৰ সৈতে যীশুক সা(াৎ কৰি তেওঁক অভিবাদন জনাবলে আহিছিল। গোষ্ঠীটো যীশুক ঘেৰি ধৰাত তেওঁ নিজৰ স্বৰ্গীয় (মতা প্ৰদৰ্শন কৰাৰ ফলত সিঁহতে পিছকালে মাটিত পৰি গৈছিল। যীশু কামটো এই কাৰণে কৰিছিল যাতে সিঁহতে তেওঁৰ (মতাৰ অনুমান লগাব পাৰে আৰু তেওঁ বিচাৰিলেই নিজকে উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে।

শিষ্যসকলে মানুহৰ জাকক অস্ত্ৰৰ সৈতে ভূপতিত হোৱা দেখি আশা কৰিবলৈ ধৰিছিল। তেওঁলোকে উঠি আকৌ ভগৱানৰ পুত্ৰক ঘেৰি ধৰিছিল। পিটাৰ তৰোৱালখন ওলাই এটা কান কাটি দিয়াত যীশুৱে তেওঁক নিৰস্ত্ৰ হবলৈ কৈ আকৌ তেওঁক কৈছিল। তুমি ভাবা নে মই এতিয়া মোৰ পিতাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাব নোৱাৰোঁ আৰু বাৰটা দলত কোনে অধিক দেবদূত মোক প্ৰদান কৰিব। এই কথা শুনি দেবদূত বিলাকৰ চেহেৰা সজীব হৈ উঠিল। তেওঁলোক লগে লগে ভাবিছিল সিঁহতৰ অধ্য(ক ঘেৰি ধৰিবলৈ আৰু ত্ৰে(াধযুক্ত(চকা মানুহ বিলাকক খানবান কৰিবলৈ। শিষ্যসকলৰ হৃদয়বোৰ আকৌ গভীৰ হতাশাত ডুবি গল, কিয়নো যীশু কষ্টৰ মাজেৰে তেওঁক আগুৱাই নিবলৈ কৈছিল।

শিষ্য সকল তেওঁলোকৰ নিজৰ জীৱন লৈ সৰকটত আছিল আৰু একে একে পলাই সাৰিল যীশুক অকল সৰীয়া কৰি। এতেকে বিজয় হল চয়তানৰ! আৰু এৰা হল ভগৱানৰ দূতৰ বাৰে দুখ

আৰু দূৰ্দ্দশা। প্ৰতি দলত এজনকৈ অধ্য(ধৰি পবিত্ৰ দূতৰ বহুতো দল পঠোৱা হল ভগৱানৰ পুত্ৰণে সহ্য কৰা অপমান আৰু নিষ্ঠুৰতাৰ হিচাপ লবলৈ। আৰু যাতনাৰ প্ৰতিখন কীৰ্তি নলিবদ্ধ কৰা যিবোৰ যীশুবে সহ্য কৰা উচিত কৰিল মানুহ মাত্ৰেই এইটোক চোৱা উচিত জীবন্ত চৰিত্ৰত। মেথিউ ২৬ঃ১-৫৬, মাৰ্ক ১৪ঃ১-৫২ লিউক ২২ঃ১-৪৬, জন অধ্যায় ১১, ১২ঃ১-১১, ১৩ঃ১-১২ দেখক।

অধ্যায় - ৮

যীশুৰ বিচাৰ

দেৱদূত বিলাকে স্বৰ্গ এৰি অহাৰ সময়ত দুখতেই তেওঁলোক ৰাজমুকুটবোৰ দলিয়াই পেলাইছিল। চয়তান আৰু তাৰ দূত বিলাক মানৱতা আৰু সহানুভূতি নাশ কৰাৰ বাৱে বিচাৰ সভাত ব্যস্ত হৈ আছিল। সেয়ে পৰিস্থিতি খন দূষিত হৈ গৈছিল তৈওলোকন প্ৰভাৱৰ দ্বাৰা। তেওঁলোকৰ অনুপ্ৰেৰণাৰে মুখ্য পুৰোহিতআৰু বয়ঃস্ক সকল মানুহে সহ্য কৰিব নোৱাৰাৰ দৰে যীশুক দুৰ্ব্যৱহাৰ আৰু অপমান কৰিছিল। চয়তানে আশা কৰিছিল যে এই আচৰণৰে যীশুৱে তেওঁৰ স্বৰ্গীয় (মতা প্ৰদৰ্শন কৰিব আৰু মানুহৰ জাঁকৰ পৰা নিজক আঁতৰাই নিয়াৰ ফলত অৱশেষত মুক্তি(ৰ পৰিকল্পনা খন ব্যৰ্থ হব।

যীশুৰ বি(্বাসঘাতকতা হোৱাৰ পাচত পিটাৰক তেওঁৰ অন্যতম শিষ্য বুলি দোষী সাব্যস্ত কৰাত সি এয়া অস্বীকাৰ কৰিছিল। শিষ্য সকলক উল্লেখ কৰা হৈছিল সিঁহতৰ আচৰণৰ বিশুদ্ধতা চাই আৰু তেতিয়া তৃতীয়বাৰৰ বাৱে পিটাৰৰ প্ৰতাৰণত সি যীশুৰ কঠোৰ নিন্দনীয় দৃষ্টিৰ সম্মুখীন হৈছিল। সি তাৰ প্ৰভুক অস্বীকাৰ কৰিলেও শেষলৈ তেওঁয়ে তাক ৰ(া কৰিছিল। তাৰ মহাপাপৰ বাৱে সি গভীৰ ত্ৰে(াদ আৰু অনুতাপেৰে পৰিৱৰ্তিত হৈ তাৰ ভ্ৰাতৃসকলক শক্তি(শালী কৰিছিল।

মানুহৰ জাঁক যীশুৰ তেজৰ বাৱে উত্যক্ত(হৈ আছিল।

তেওঁলোকে নিষ্ঠুৰভাবে তেওঁৰ পবিত্ৰ শিৰত কাঁইটৰ মুকুট পিন্ধাই দিছিল। তেওঁলোকে উপহাসেৰে নতঃশিৰ হৈ তেওঁক অভিবাদন জনাইছিল। তাৰপিচত তেওঁৰ হাতত দিয়া বাঁচটো লৈ তেওঁৰে শিৰত আঘাত কৰাত তেজৰ ধাৰা ওলাই আহিছিল বাহিৰলৈ।

এই দৃশ্যখন দেৱদূত সকলৰ বাৰে সহিব পৰাটো কঠিন আছিল। কিন্তু পৰাত্ৰ(মী দূত সকলৰ বাৰে তেওঁলোকে যীশুৰ উদ্ধাৰৰ বাৰে একোৱে কৰিব পৰা নাছিল। যীশুৱে জানিছিল যে দেবদূত সকলে তেওঁৰ দূৰ্দশাৰ দলশ্য চাই আছিল। মই দেখিছিলো যে দূৰ্বলতম দেবদূতও মানুহৰ জাঁকক (মতাহীন কৰি যীশুক উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিলে হেতেন। তেওঁ বিচাৰিলে পিতৃৰ সহায় পালে হেঁতেন, কিন্তু যীশুৱে ভাবিছিল মুক্তি(ৰ পৰিকল্পনাটো সফল কৰিবলৈ হলে তেওঁক দুষ্ট মানুহ বিলাকৰ যন্ত্ৰণা সহ্য কৰিবই লাগিব।

নম্ৰ আৰু বিনীত যীশু থিয় হৈ আছিল উত্তেজিত মানুহৰ জাঁকৰ আগত আৰু সিঁহতৰ অসভ্য আচৰণৰ মাজত। তেওঁলোকে থুকিছিল তেওঁৰ মুখৰ ওপৰত — যিটো মুখৰ পৰা এদিন সিঁহতে লুকাই থাকিবলৈ বিচাৰিব যিটো ভগৱানৰ লগৰীক পোহৰ দিব আৰ বেলিতকৈও অধিক উজলিব কিন্তু আত্ৰ(মনকাৰী হঁতৰ ওপৰত আত্ৰ(মনো ত্ৰে(াধ প্ৰকাশ কৰা নছিল। তেওঁলোক পুৰণা খেন কাপেন দি তেওঁৰ শিৰ বান্ধি তেওঁৰ চকু বান্ধি দিছিল। তাৰ পিচত তেওঁলোকে তেওঁক মুখত আঘাত কৰি চিএ(ৰি উঠিছিল।

শিষ্য সকলৰ বি(াস বৃদ্ধি পাইছিল যত যীশু আছিল তাতে

প্রবেশ আৰু তেওঁৰ বিচাৰ প্ৰত্য(কৰি। তেওঁলোকে ভাবিছিল যে তেওঁ স্বৰ্গীয় (মতা প্ৰদৰ্শনেৰে তেওঁৰ শত্ৰুৰ পৰা নিজকে উদ্ধাৰ কৰি সিঁহতক সিঁহতৰ নিষ্ঠুৰতাৰ বাৰে শাস্তি বিহিব। ভিন ভিন দৃশ্য উঠি অহাত তেওঁলোকেৰ আশাত উত্থান আৰু পতনেৰে আকৃতিৰ পৰিবৰ্তনৰ সময়ত এটা স্বৰ শুনিব পাইছিল আৰু তাৰ পিচত গৌৰবৰ সা(ী হৈছিল, যিটো তেওঁলোকক শক্তি(বৃদ্ধি কৰি কৈছিল যে তেওঁৰে আছিল ভগবানৰ পুত্ৰ।

শিষ্য সকলে এই আশাও কৰিছিল যে যীশুৱে তেওঁৰ স্বগীয় (মতা প্ৰদৰ্শনেৰে সকলোকে আ(ে্বস্ত কৰিব যে তেওঁৱে আছিল ইজৰাইলৰ ৰজা। জুদাচে বি(্বাস ঘাতকতাৰ দ্বাৰা যীশুক প্ৰতাৰণা কৰাৰ বাৱে তাৰ মন দুখ আৰু লাজেৰে ভৰি উঠিছিল। এতেকে তেওঁ যেতিয়া বিচাৰ সভাত যীশুৰ তেজৰ বাৱে উত্তেজিত মানুহৰ জাঁকক দেখিছিল, তেতিয়া তেওঁ গভীৰ অপৰাধ বোধ কৰিছিল। বহুতে যীশুক দৃঢ়তাৰে দোষী সাব্যস্ত কৰাত জুদাচে মানুহৰ জাঁকৰ মাজেদি ওলাই স্বীকাৰ কৰিলে যে তেওঁ পবিত্ৰ তেজক বি(্বাসঘাতকতা কৰি পাপ কৰিছিল। তেওঁ তেওঁলোকক অৰ্থৰ প্ৰস্তাৱ দি যীশুক মুক্তি(দিয়াৰ বাৱে ভি(া প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। জুদাৰে উচ্চস্বৰত যীশুক অনাপৰাধী বুলি ঘোষণা কৰাত পুৰোহিত সকলে উত্তৰ দিছিল, সেইটো কি আমাৰ ওচৰত? তুমিয়েই সেইটো কি আমাৰ ওচৰত? তুমিয়েই সেইটোলৈ চোৱা। তেওঁলোকৰ (মতাৰ অধীনতে যীশু আছিল আৰু এয়া নিশ্চিত কৰাৰ বাৱে তেওঁলোক দৃঢ়সংকল্প আছিল। জুদাৰে ত্ৰে(াধ অতি প্ৰৱল হোৱাত তেওঁটকা দলিয়াই দিছিল

যিটো তেওঁ এতিয়া ঘৃণা কৰিছিল সেই সকলো লৈ যি সকলে তেওঁক লৈ আনিছিল আৰু নিজৰ অপৰাধ বোধত উত্যক্ত(হৈ আত্মহত্যা কৰিছিল। সেই দলত যীশুৰ বহুতো পুতৌ কৰোঁতা আছিল আৰু তেওঁক শুধা অসংখ্য প্ৰ(কোনো উত্তৰ তেওঁ নিদিয়াত মানুহৰ জাঁকটো আচৰিত হৈ গৈছিল। তেওঁ আছিল নিখুঁত আৰু মহৎ ৰূপত। তেওঁৰ গুণ বোৰৰ তেওঁলোকে তুলনা কৰি থকা অৱস্থাত একে আনক কলে যে ৰজা হিচাপে তেওঁৰে বেচি যাচিছিল এখন ৰাজত্বৰ দায়িত্ব দিয়া হলে আন কোনো শাসনকৰ্তাকেও। এজন অপৰাধী হোৱাৰ কোনো চিন তেওঁৰ ভিতৰত নাছিল। তেওঁৰ ধৈৰ্য্য আৰু সহিষ্ণু(তা ইমানেই মানুহৰ অসদৃশ আছিল যি বহুতেই কঁপি উঠিছিল। আনকি তেওঁৰ মহৎ ভগৱান সদৃশ ব্যৱহাৰত হেৰদ আৰু পাইলেতেৰ ডাঙৰ সমস্যাত পৰিছিল।

প্ৰথমৰ পৰাই পাইলেটক জগৰীয়া কৰা হৈছিল যে তেওঁ কোনো সাধাৰণ নহয় উৎকৃষ্ট মানুহে আছিল। তেওঁ নিজকে সম্পূৰ্ণ ৰূপে নিৰ্দোষী বুলি বি(াস কৰিছিল। এই দৃশ্যবোৰ দেবদূতবিলাকে চাই তেওঁৰ যীশুৰ প্ৰতি থকা দয়া আৰু সহানুভূতি লৈ ল(্য কৰি তেওঁলোকে তেওঁক যীশুৰ মুক্তি(ৰ কাৰ্য্যৰ পৰা বিৰত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। এজন দেবদূতক পাইলেটৰ ঘৈনিয়েকৰ ওচৰত পঠোৱা হৈছিল তাইক সপোনৰ যোগেদি এই খবৰ দিবলৈ যে এয়া আছিল ভগবানৰ পুত্ৰ যাৰ বিচাৰত নিৰ্দোশী আৰু দুঃখভোগী পাইলেটক নিযুক্ত(কৰা হৈছিল। এতেকে তাই পাইলেটক খবৰ

পঠোৱাই তেওঁক পবিত্ৰ মানুহ জনৰ পৰা আঁতৰত থাকিব কৈছিল। কিন্তু সকলোকে আওকান কৰি তেওঁস্থিৰ কৰিছিল যে তেখেতৰ মুক্তি(ৰ বাৱেই লৰিব।

হেৰদ জেৰুজালেমত থকা শুনি পাইলেটে আনন্দিত হৈছিল আৰু আশা কৰিছিল যে যীশুক গৰিহনা দিয়াত তেওঁৰ কোনো অৰিহনা নাথাকে। জনক হত্যা কৰাৰ ঘটনাটোৱে হেৰদৰ চেতনাত এটা চিন এৰিথৈ গৈছিল যিটোৰ পৰা তেওঁ নিজকে মুক্ত(কৰিব পৰা নাছিল। যেতিয়া তেওঁ যীশুৱে কৰা শক্তি(শালী কামবোৰৰ কথা শুনিছিল, তেওঁ ভাবিছিল যে এয়া হল মৃতাৱস্থাৰ পৰা উঠি অহা জন। তেওঁ ইয়াৰ দ্বাৰা অপৰাধ বোধেৰে ভুগি আছিল। পাইলেটৰ সৌজন্যত যীশুৱে হেৰডৰ হাতত আইছিল। এই কামটোৰ দ্বাৰা পাইলটে নিজৰ (মতা, কৰ্তৃত্ব আৰু বিচাৰ ৰ প্ৰকাশ কৰিছিল। আগতে তেওঁ লোকে শত্ৰুহে থাকিলেও পিচলৈ সিঁহতৰ মাজত বন্ধুত্ব স্থাপিত হৈছিল। যীশুক দেখি হেৰডে আনন্দিত হৈছিল কাৰণ সি আশা কৰিছিল তেওঁ তাৰ সন্তুষ্টিৰ বাৰে কিছু অতি আচৰিত কামে কৰিব।

যীশুৱে তেওঁলৈ হেৰদে কৰা বহুতো প্ৰ্নেৰ কোনো জবাবেই দিয়া নাছিল আৰু তেওঁক দোষী সাব্যস্ত কৰা তেওঁৰ শত্ৰুবিলাকক ও কোনো হিচাপত ধৰা নাছিল। হেৰদে আচৰিত হৈছিল যেতিয়া এই মহৎ ভগবান সদৃশ্য চেহেৰাৰ যীশুৱে অসভ্য আচৰণৰ সম্মুখীন হৈছিল, সি তেওঁক গৰিহনা দিয়াৰ পৰা বিৰত থাকি

তেওঁক আকৌ পিলাদকলৈ পঠোৱাই দিছিল।

চয়তান আৰু তাৰ দূত সকলে পিলাতক প্ৰলোভিত কৰি আছিল আৰু তাক তাৰ নিজ ধ্বংস পথত ঠেলিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। তেওঁ লোকে তাক সলাই দিছিল বেসি যীশুৰ ত্ৰু(শবিদ্ধ হোৱাত সহায় ন কৰিলে সি তাৰ (মতা আৰু গোটেই সম্মান হেৰুৱাব। প্ৰত্যেকে (মতা আৰু কৰ্তৃত্ব হেৰুৱাৰ ভয়ত পিলাতে যীশুৰ হত্যাত সম্মতি প্ৰদান কৰিছিল। নিজৰ স্বাৰ্থ আৰু সম্মানৰ কাৰণে সি এজন নিৰ্দোষী মানুহক মৃত্যু মুখত ঠেলি দিছিল। পাইলেটে নিজৰ বি(শ্বাসক অনুসৰণ কৰা হলে যীশুক গৰিহনা নিদিলে হেতেন।

বহুতোৰ মনতেই যীশুৰ বিচাৰ আৰু পৰিহনাৰ চিন্তা হৈ আছিল, আৰু ধাৰণা মাজু হৈ আছিল। যীশুৰ আবিৰ্ভাবৰ পিচত প্ৰকাশ পোৱাৰ বাৰে। বহুতোকে গীৰ্জালৈ বেগে কৰোৱাৰ কথা আছিল যি সঁতৰ অভিজ্ঞতা আৰু বি(শ্বাস হিচাপ ধৰিব লাগিব যীশুৰ বিচাৰৰ সময়ৰ পৰা।

চয়তানৰ ত্ৰে(াধ অতিকৈ বৃদ্ধি পাইছিল যেতিয়া তাৰে আগুৱাই নিয়া মুখ্য পুৰোহিত সকল যীশুক নিষ্ঠুৰতাৰ বলি কৰিব নোৱাৰিছিল। মই বজিলো যে যীশুৱে মানুহৰ স্বভাব ললেও তেওঁৰ ভগৱান সদৃশ এটা (মতা আৰু ভাগৱে তেওঁক ৰ(া কৰি ৰাখিছিল। আৰু তেওঁৰ পিতৃৰ ইচ্ছাৰ পৰা তেওঁ অকলো আতঁৰি যোৱা নাছিল।

মেথিউ ২১ঃ১-১১, ২৭ঃ৩২-৬৬(মার্ক ১৫ঃ২১-৪৭, লিউক ২৩ঃ২৬-৫৬(জন ১৯ঃ১৭-৪২, দৈববাণী ১৯ঃ১১-১৬ দেখক

অধ্যায় - ৯

যীশুৰ ত্ৰ(চবিদ্ধ হোৱা

ভগবানৰ পুত্ৰক ত্ৰু(চবিদ্ধ হোৱাৰ বাৱে মানুহ সকলৰ ওপৰত অৰ্পণ কৰা হল। বেদনা আৰু যাতনাৰ যোগে দি তেওঁ অতি দূৰ্বল হৈ পৰিছিল। তেওঁৰ ওপৰত তেওঁলোকে থৈ দিছিল গধুৰ ত্ৰু(চটো যিটোৱে তেওঁক পিচলৈ মাৰি পেলোৱাটো স্থিৰ হৈছিল। তিনি বাৰকৈ এই বোজাটো তেওঁৰ ওপৰত জাঁপি দিয়াত প্ৰতিবাৰেই তেওঁ অবসন্ন হৈ পৰিছিল। তাৰপিচত তেওঁলোকে যীশুৰ ওপৰত বি(্বাস কৰা এজন শিষ্যকে ধৰি তাকেই ত্ৰু(শটো শেষ বিন্দুলৈ কঢ়িয়াই আনিব দিছিল। এই কাৰ্য্যবোৰ চোৱাচিতা কৰাৰ বাৱে দূত সকলৰ দলকেইটাক ঠাইখনৰ ওপৰত হৈছিল। তেওঁৰ বেচিৰ ভাগ শিষ্য সকলে তেওঁক অনুসৰণ কৰি আছিল। আনন্দেৰে ন হয়, বৰ দুঃখেৰে, সিঁহতে লাহে লাহে, হতাশা ভীতহৈ তেওঁক অনুসৰণ কৰিছিল, যাৰ সম্মান আৰু বিনয় হেৰুৱায় গৈ মৃত্যু মুখলৈ পৰিব ধৰিছিল।

তাতে বৈ থকা যীশুৰ মাকৰ বুকু বিন্ধি গৈছিল ত্ৰে(াধেৰে, যিটো অকল মাত্ৰ এজনী মাকেই বুজিব পাৰে। তেওঁ এতিয়াও আশা কৰিছিল শিষ্য সকলৰ সৈতে যে তেওঁৰ পুত্ৰৱে আশ্চৰ্য্য ঘটনাৰে নিজকে হত্যাকাৰীৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব। বিন্ধাটো তৈয়াৰ কৰাৰ পাচত তেওঁলোকে যীশুক ত্ৰু(চটোক ওপৰত শুই দিছিল।

তাৰ পিচত তেওঁ লোক তেওঁৰ হাত খন গজালেৰে কাঠৰ হাতলত লগোৱা আছিল। তেতিয়া শিষ্য সকলে যীশুৰ মাতৃক দৃশ্যখনৰ পৰা আতঁৰাই নিছিল কাৰণ তেখেতে তেওঁৰ কৰিব নোৱাৰিলে হেতেন। যীশু যাতনাত চিএ(ৰি আছিল। ভগৱানৰ পুত্ৰৱে সহন কৰি থাকা এই যন্ত্ৰণাত চয়তান উৎফুল্ল হৈ উঠিছিল।

তেওঁ লোকে যীশুক গজালেৰে বিন্দাৰ পিচত ত্ৰু(চটো উঠাই লৈছিল আৰু এইটোক তীব্ৰ বলোৰ মাটিত থকা নিৰ্দিষ্ট ঠাই খনত হেচা মৰাত তেওঁৰ শৰীৰৰ পৰা মাঙহ ডলাই আহিছিল যাৰ ফলত তেওঁ সাংঘাতিক যন্ত্ৰণা ভোগ কৰিছিল। তেওঁ লোকে তেওঁৰ মৃত্যুক কৰি তুলিছিল বৰকৈ লাজলগা। তেওঁ লোকে তেওঁৰ লগত তেওঁৰ দুই কাষে দু'জন চোৰকো ত্ৰু(শবিদ্ধ কৰিছিল। সেই দু'জনে প্ৰতিৰোধ গঢ়িব চেষ্টা কৰিলেও যীশুৱে নম্ৰভাৱে সমৰ্পণ কৰিছিল। যেতিয়া চোৰহঁতে প্ৰাণদণ্ডকাৰী সকলক অভিশাপ দি আছিল, যীশুৱে যাতনাৰ মাজতে শত্ৰুবিলাকৰ বাৱে প্ৰাৰ্থনা জনাই আছিল। অকল শৰীৰৰ যাতনায় নহয়, যীশুৱে সহন কৰিছিল গোটেই পৃথিবী খনৰ পাপ সমূহ। যেতিয়া যীশু ত্ৰু(চটোৰ পৰা ওলমি আছিল, তেতিয়া তাৰ কাষেদি যোৱা কিছু সংখ্যক ব্যক্তি(ৰে তেওঁক নিন্দা কৰি আছিল। এই বুলি যে তেওঁ নিজেই নিজক ৰ(া কৰক, তেওঁ ভগৱানৰ পুত্ৰ হলে ত্ৰু(চটোৰ পৰা নামি আহক। চয়তানেও হাবিত খ্ৰীষ্টৰ বাৱে একেই কথা প্ৰয়োগ কৰিছিল। মুখ্য পুৰোহিত, বয়ঃষ্ক আৰু উপদেশক সকলে উপহাসেৰে কৈছিল, তেওঁ যদি ইজৰাইলৰ ৰজা হয় তেনেহলে তেওঁক ত্ৰু(চটোৰ পৰা নামিবলৈ দিয়া হওক

আৰু সেয়া হলেও আমি তেওঁক বিশ্বাস কৰিব। যীশুৱে ত্ৰুচটোৰ পৰা ওলমি থাকি সেই ভয়াবহ যন্ত্ৰণাৰ মাজতেও তেওঁৰ মাতৃত্ব পাহৰা নাছিল। তেখেতে এই যন্ত্ৰণা কৰ দৃশ্য খনৰ পৰা আতঁৰত থাকিব পৰা নাছিল। যীশুৰ শেষ পখান আছিল দয়া আৰু মানবিকতাৰ। তেওঁ এজন দৰ্শকৰ দৰে তেওঁৰ দুঃখেৰে ভৰা মাতৃলৈ চাইছিল আৰু তাৰ পিচত তেওঁৰ দৃষ্টি পৰিছিল প্ৰিয় শিষ্য জনৰ ওপৰত। তেতিয়া তেওঁ জনক তেওঁৰ মাতৃ চোৱাৰ কথা কোৱাত জনে তেখেতক তাৰ ঘৰলৈ লৈ গৈছিল।

যীশুৱে যাতনাত তৃষ্ণাৰ্ত বোধ কৰিছিল। কিন্তু তেওঁলোকে চিৰিকা আৰু পিত পান কৰিবলৈ দি তেওঁক আৰু অপমানিত কৰিছিল। স্বৰ্গীয় দূত সকলে চাৰ পৰা সীমা লৈ তেওঁলোকৰ অতি প্ৰিয় অধ্যক্ষৰ ত্ৰুচবিদ্ধ হোৱাৰ ভয়ানক দৃশ্যখন চাইছিল। বেলিও এই ভয়াবহ দৃশ্য খনৰ পৰা আতঁৰি গৈছিল। যীশু উচ্চ স্বৰেৰ কান্দি উঠিছিল। যিটো শুনি হত্যা কাৰী সকলে ভীত হৈ গৈছিল। পৃথিবী খন কঁপি উঠিছিল আৰু ইয়াত সম্পূৰ্ণৰুপে এন্ধাৰ নামি আহিছিল। শিষ্য সকলৰ শেষ আশা খিনিও নিৰ্বাপিত হৈ গৈছিল যীশুৰ মৃত্যু যোৱাত।

চয়তানে তেওঁৰ এই কাৰ্যত উৎফুল্ল হোৱা নাছিল। আশা কৰিছিল যে মুক্তিৰ পৰিকল্পনা খন ভাঙিব পাৰিব, কিন্তু এয়া গভীৰ ৰূপে লৈ পৰ্যবেসিত হৈছিল আৰু এতিয়া যীশুৰ মৃত্যুৰ পিচত, তেওঁবুজিছিল যে তেওঁৰ ও অৱশ্যেই প্ৰাণহেৰুৱাব লাগিব আৰু

তেওঁৰ পৰা ৰাজত্বখন লৈ যীশু দিয়া হওঁক। সি তাৰ দূত সকলৰ সৈতে এখন সভা অনুষ্ঠিত কৰিছিল। যত তেওঁলোকে তেওঁলোকেৰ ধূৰ্ততা আৰু বলেৰে যীশুৰ শিষ্য সকলৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিব বিচাৰিছিল। তেওঁৰ নিজৰ স্বা(ৰ বাৰে যি সকলে খ্ৰীষ্টৰ তেজেৰে পুনৰুদ্ধাৰ হৈছিল সেই সকলক পাপৰ সৃষ্টিকৰ্তা লৈ ঘূৰাই আনিব লাগিব আৰু যি সকলে যীশুৰ যোগেদি মুক্তি(গ্ৰহণ নকৰে সেই সকল নিজাৰবীয়াকৈ পাপ গ্ৰহণ কৰিব।

কোনো সাংসাৰিক জাকজঁমক অবিহনেই আছিল যীশুৰ জীবন। কিন্তু পুৰোহিত আৰু বয়ঃঙ্ক সকলে ভাল পাইছিল আৰাম আৰু সাংসাৰিক খ্যাতি যাৰ বাবে যীশুৰ কঠোৰ আৰু পবিত্ৰ জীবন। তেওঁলোকৰ ওচৰত আছিল বৰকৈ নিন্দনীয়। তেওঁলোকে তেখেতক ঘৃণা কৰিছিল। তেওঁৰ বিনয় আৰু পবিত্ৰতাৰ বাবে। তেখেতক বিচাৰ সভাত শত্ৰুবিলাকে মেৰি ধৰিছিল, যি বিলাকে তেখেতৰ তেজৰ বাবে তৃষ(াৰ্ত আছিল, কিন্তু দৃঢ় সংকল্প থকা সকলে চিএ(ঁৰি উঠিছিল। সকলো স্বৰ্গীয় দূতে তেখেতক তেখেতৰ পথত বিজয় গান, মহানুভৱতা আৰু শক্তি(ৰে সুৰ(া দিব। দুখীয়া দূৰ্ব্বল, দুৰ্দশা গ্ৰস্ত মানুহ সকলে গৌৰৱৰ ৰজাৰ মুখতে থুকি দিছিল, তেতিয়া এই জঘন্য অপমানৰ বাৰে জনতাৰ মাজৰ পৰা তদসুৰিক বিজনৰ এটা চিএ(ঁৰ উঠিছিল যীশু ত্ৰু(চবিদ্ধ হোৱাৰ চিনেৰে তেখেতৰ হাত দু'খন আগ বঢ়াব। তেখেতে নিষ্ঠুৰ এই চিন্‌বোৰ সদায় বহন কৰিব। গজলবোৰৰ প্ৰতিখন ছাপেই জনাব মানুহ গৰাকীৰ মহাৰ্ঘ মূল্যৰে

পোৱা বিষ্ময়কৰ আবিৰ্ভাবৰ কথা, তেখেতৰ শৰীৰত বৰ্শা বিন্ধোৱা মানুহ বিলাকে বৰ যাতনাৰে অনুতাপ কৰিব তেখেতৰ শৰীৰখন হানি কৰাত সিঁহতৰ ভূমিকা থকাৰ বাবে। তেখেতৰ হত্যাকাৰী সকলে শিৰোনামাটোৰ দ্বাৰা বৰকৈ ত্যক্ত(হৈছিল। কাৰণ তেওঁলোকে তেখেতক সকলো গৌৰব আৰু ৰাজতুল্য (মতাত থকা দেখিলেই বাধিত হব। তেওঁলোকে তেখেতৰ আগতে উপহাসেৰে কান্দিছিল যেতিয়া তেওঁ ত্রু(চটোৰ পৰা ওলমি আছিল। ইজাৰাইলৰ ৰজা খ্রীষ্টক ত্রু(চটোৰ পৰা নামিবলৈ দিয়া যুচুফ, যাতে আমি চাই বি(াস কৰিব পাৰে। তেনেহলে তেওঁলোকে ৰাজতুল্য (মতা কৰ্তৃত্বৰ সৈতে তেখেতৰ ফালে দৃষ্টি দিব।এতেকে তেখেতক ইজৰাইৰলৰ ৰজাহোৱাৰ কোনো প্ৰমাণ দিব লাগিব প্ৰভুৰ নামতে তেখেতে আশীৰ্বাদ ধন্য এই কথাখিনি তেওঁলোকে মানি লবলৈ বাধ্য হব।

পৃথিবীৰ কঁপি উঠী, শিলবোৰৰ ফলে ধৰা, ইয়াত এন্ধাৰ বিষয় যোৱা আৰু যীশুৰ উচ্চৈ স্বৰে ত্র(ন্দ এই অদ্ভুত ঘটনাবোৰৰ প্ৰদৰ্শনে শিষ্য সকলেৰ আশাবোৰ দমন কৰি দিছিল। তেওঁলোক ভীত হৈ গৈছিল যে ইহুদী সকলেও তেওঁলোকক বিনাশ কৰিবলৈ বিচাৰিব। শিষ্য সকলে নিৰ্জন ঘটনাবোৰ অতিবাহিত কৰিছিল দুখেৰে কাঁদি কাঁদি তেওঁলোকৰ হতাশাৰ বাৰে। তেওঁলোকৰ আশাবোধত নিৰ্বাপিত হৈ গৈছিল যীশুৰ অন্ত হৈ থোৱাৰ লগে লগে। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দুখ আৰু হতাশাৰ যীশুৰ প্ৰতাৰক

হোৱালৈ সন্দেহ প্ৰকাশ কৰিছিল। আনকি তেওঁৰ মাতৃত্ব ও বি(্বাসত অস্তিৰতা আহিছিল তেওঁৰ মেচিৰা হোৱাত।

শিষ্য সকলে যীশুলৈ হতাশ হলেও তেওঁলোকে তেখেতক ভাল পোৱাৰ উপৰিও শ্ৰদ্ধা আৰু সম্মান কৰিছিল। এৰিমেথিয়াৰ জোচেফ এজন সম্মানিত দিওঁজ হোৱাত তেওঁৰ প্ৰভাৱ আছিল আৰু তেওঁ আছিল যীশুৰ প্ৰকৃত শিষ্য সকলৰ অন্যতম। তেওঁ গোপনে কিন্তু সাহসেৰে পিলাতলে গৈছিল আৰু তাৰ শৰীৰ ভি(া প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। তেওঁ প্ৰকাশ্যে যাবলৈ সাহস কৰা নাছিল, কাৰণ ইহুদী সকলৰ তীব্ৰ ঘৃণা লৈ চাই যে শিষ্য সকলে ভয় কৰিছিল যে সিঁহতে তেওঁলোকক বাধা দিব যীশুৰ লগত এটা সম্মানজনক জিৰণি ঠাই স্থিৰ কৰা লৈ। কিন্তু পিলাতে তেওঁৰ অনুৰোধত মান্তি হৈছিল আৰু তেওঁলোকে ত্ৰু(চটোৰ পৰা যীশুৰ শৰীৰটো নমাবলৈ লোৱাত তেওঁলোকৰ দুঃখবোৰ ঘূৰি যেন আহিছিল, ইয়াৰ লগে লগে তেওঁলোকে শোক প্ৰকাশ কৰিছিল তেওঁলোকৰ নিৰূপিত আশাবোৰ বাবে। তেওঁলোকে সুকান মৰা পাটৰ কাপোৰেৰে যীশুক মেৰাই লৈছিল আৰু জোচেফে তেওঁক শুৱাই দিছিল তেওঁৰ নতুন কবৰত। যীশুৰ বিনয়ী তিৰোতা শিষ্য সকলে তেখেতৰ শৰীৰটো বিচৰালৈ শত্ৰু বিলাকক ভয় কৰিলেও স্বৰ্গীয় দূত সকলে অতি উৎসাহৰে যীশুৰ কবৰ খনলৈ ল(্য কৰি আছিল। তেওঁলোকে কবৰখন পহৰা দিছিল আৰু আগ্ৰহে আদেশলৈ অপে(া কৰি আছিল যাতে তেওঁলোকে গৌৰবৰ ৰজাক তেখেতক বন্দী গৃহৰ

পৰা মুক্তি(দিয়াত অংশ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে।

খ্ৰীষ্টৰ হত্যাকাৰী সকলে ভীত হৈ গৈছিল যে তেখেতে জীৱনলৈ ঘূৰি আহিব পাৰে। তেওঁ লোকে পাইলেটৰ ওচৰত তৃতীয় দিন খন লৈ কবৰ খনৰ পহৰা ৰখাৰ বাৱে ভি(া প্ৰাৰ্থনা পাইলেটে সশস্ত্ৰ সৈন্যৰ কবৰ খন পহৰা ৰখাৰ বাৱে ভি(া প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল পাইলেটে সশস্ত্ৰ সৈন্যৰে কবৰ খন পহৰা দিয়াৰ বাৰে তেওঁ লোকক সম্মতি প্ৰদান কৰিছিল, যাতে যীশুৰ শিষ্যসকলে তেখেতক লৈ যাব নোৱাৰে আৰু কয় যে তেখতে মৃতাৱস্থাৰ পৰা ঘূৰি আহিছিল।

অধ্যায় ১০

খ্ৰীষ্টৰ পুনৰুত্থান

শিষ্য সকলে পুণ্যদিনা খনত জিৰনিলৈ তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ মৃত্যুৰ বাৰে দুখ প্ৰকাশ কৰি আছিল। যেতিয়া গৌৰবৰ ৰজা যীশুৱে কবৰ খনত বিশ্ৰাম লৈছিল। নিশাটো লাহে লাহে কাটি গলেও এতিয়াও এন্ধাৰ হৈ আছিল। কবৰ খনৰ ফালে ধূৰি থকা স্বৰ্গীয় দূত সকলে জানিছিল যে ভগৱানৰ প্ৰিয়পুত্ৰৰ মুক্তি(ৰ সময় আহি পৰিছে। যেতিয়া তেওঁলোক গভীৰ আবেগেৰ তেখেতৰ বিজয় ঘটাৰ বাৰে প্ৰতী(া কৰি আছিল। এজন শক্তি(শালী দূত স্বৰ্গৰ পৰা তীব্ৰ বেগেৰে উৰি আহিছিল। তেওঁৰ মুখখন আছিল ৰজন নিচিনা আৰু তেওঁৰ পোষাক বৰফৰ ন্যায় বগা, তেওঁৰ পোহাৰ তেওঁৰ পথৰ পৰা এন্ধাৰ গুচাই দিছিল। ইয়াৰ ফলত পতিত দূত বিলাকে যি সঁতে বিজয় ধ্বনিৰ যীশুৰ শৰীৰটো দাবি কৰিছিল, সিহঁতে তেওঁৰ ঔজ্জ্যল্য আৰু গৌৰৱৰ ভয়তেই পলাই সাৰিছিল এজন অন্যতম স্বৰ্গীয় দূত যি গৰাকীৱে যীশুৰ অপমানৰ দৃশ্য প্ৰত্য(কৰিছিল আৰু ল(্য কৰি আছিল তেখেতৰ পবিত্ৰ জিৰনি ঠাই খন, স্বৰ্গৰ পৰা অহাদূতৰ লগত যোগ দিছিল। দু'জনে মিলি নামি আহিছিল কবৰখনলৈ। তেওঁলোকে ইয়ালৈ ওচৰ চপাত পৃথিবী খন লৰি কঁাপি উঠিছিল। আৰু তাৰ পিচতে হৈছিল সাংঘাতিক ভূঁই কঁপ। শক্তি(শালী দূত জানে পাথৰটো ধৰি কবৰ খনৰ দূৱাবৰ

পৰা এইটোক বগৰাই নিছিল আৰু এইটোৰ ওপৰত বহিপৰিছিল।

সাংঘাতিক ভয় আঁকোৰানি নিছিল পহৰাদাৰ জনক। এতিয়া কত আছিল যীশুৰ শৰীৰটো ৰখাৰ বাৰে তেওঁলোকৰ (মতা? তেওঁলোকে আচৰিত আৰু ভীত হৈ উঠিছিল যেতিয়া দূত বিলাকৰ সৰহ উজ্জ্বল পোহৰ বেলিত কৈও উজলিছিল চাৰিও কাষে। ৰোমান পহৰা দাৰ জন দূত বিলাকক দেখি মাটিত মৃতকৰ নিচিনা পতিত হৈছিল। এজন দূতে বিজয়েৰে পাথৰটো বগৰাই ঘূৰাই নিছিল আৰু অধিক দখল দিব নোৱাৰিলে। যীশুৱে মৃতাবস্থাৰ পৰা উঠি আহিছিল। যেতিয়া যীশুৱে কবৰ খনৰ পৰা সহানুভবেৰে উঠি আহিছিল। সেই সকল উজ্জ্বল দূত বিলাকে ভূমিত দীঘল দি পেলাই তেখেতক পূজা কৰিছিল । তাৰপিচত তেওঁলোকে জয়োল্লাসৰ গানেৰে অভিবাদন কৰিছিল। চয়তানে এতিয়া জয়োল্লাস কৰা নাছিল।

চয়তান আৰু তাৰ দূতসকলৰ নাৰকীয় জয়োল্লাস আছিল (ণিকৰ। যেতিয়া যীশুৱে তেখেতৰ বন্দীগৃহৰ পৰা এ্যাৰাকী প্ৰতাপান্বিত বিজয়ী হিচাপে ওলাই আহিছিল, তেতিয়া চয়তানে বুজিব পাৰিছিল যে তাৰ এটা মৰশুম পিচত মৃত্যু হ'বই লাগিব আৰু তাৰ ৰাজত্বখন এতিয়া যাৰ অধিকাৰ আছিল তেওঁ লে ঘূৰাই দিব লাগিব।

চয়তানে (ণিকৰ বাৰে যেন, দুঃখিত হৈ দুৰ্দশা ভোগ কৰিছিল, সি তাৰ দূত বিলাকৰ সৈতে মিলি এখন সভা পাতিছিল

এইটো ঠিক কৰাৰ বাবে যে সিঁহতৰ ভগৱানৰ সৰকাৰ খনৰ বিৰোধিতা কৰাৰ বাবে পৰবৰ্ত্তী সময় লৈ কি কৰা উচিত ৰোমান পহৰাদাৰ জন খ্ৰীষ্টৰ উত্থানৰ ঘৃৰ্ণনীয় খবৰটো বহন কৰিব। আমি যীশুক ঘৃণা কৰি তেখেতক হত্যা কৰাৰ বাবে পুৰোহিত আৰু বয়ঃস্ক সকলক আগুৱাই নিছিলো। যীশুৰ উত্থানৰ খবৰটো জনাজাত হল সিঁহতক মানুহবিলাকে পাথৰেৰে দলিয়াই মাৰি পেলাব কিয়নো সিঁহতে এজন নিৰ্দোষী মানুহক হত্যা কৰিছিল।

পহৰাদাৰবিলাকৰ মুখত যীশুৰ উত্থানৰ বৰকৈ আচৰিত গল্পটো শুনি হত্যাকাৰী সকলৰ চোহৰাবোৰৰ নিস্তেজ অৱস্থাহৈ গৈছিল। ভয়ে সিঁহতক আকোৱালি লৈছিল সিঁহত কি কৰিছিল এই কথা ভাবি। সিঁহতে যীশুৰ উত্থানৰ কথাটো গোপন ৰখাৰ বাবে সৈন্য ভাৰা কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছিল। তেওঁলোকে বিপুল অৰ্থৰ বিনিময়ত তেওঁলোকৰ সন্মানো বেচি দিছিল।

ধৰ্ম্মিষ্ঠ মৃত সকলৰ বহুতোৱে যীশুৰ উত্থানৰ সা( ) দিবলৈ উঠি আহিছিল। সেই অনুগ্ৰাহী পুনৰুত্থিত সাধু সকল গৌৰবান্বিত হৈ উঠি আহিছিল। অকল মাত্ৰ বাছি লোৱা আৰু পবিত্ৰ কেইজন মানুহে আছিল যি সকলে সৃষ্টিৰ পৰা প্ৰতিখন যুগতেই বাস কৰিছিল। আনকি খ্ৰীষ্টৰ দিনলৈও। যেতিয়া মুখ্য পুৰোহিত আৰু লোক দেখি যাব ধাৰ্মিক সকলে খ্ৰীষ্টৰ পুনৰুত্থানৰ কথাটো ঢাকিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল তেতিয়া ভগৱানে সমাধি স্থানৰ পৰা এটা ছল আনিবলৈ ঠিক কৰিছিল এইটো প্ৰমাণ কৰাৰ বাবে যে যীশুৰ

গৌৰৱেৰে উত্থান হৈছিল।

বিভিন্ন স্তৰৰ আৰু ৰূপৰ মানুহ বিলাকৰ পুনৰুত্থান হৈছিল। পৃথিবীৰ অধিবাসী সকলক তেওঁলোকৰ শক্তি(আৰু শান্তি হেৰুৱাই সংখ্যত কমি আহিছিল। চয়তানৰ বেনাৰ আৰু মৃত্যুৰ (মতা আছে আৰু প্ৰতি যুগতেই অভিশাপটো অধিক স্পষ্ট হৈ পৰিছে। যি সকলে মোচে আৰু আব্ৰাহামৰ দিনত বাস কৰিছিল, সেই সকলেৰে বেচি মিল আছিল দূত বিলাকৰ লগত ৰূপ, সুস্থিৰতা আৰু বলত। কিন্তু প্ৰতিখন প্ৰজন্মই দূৰ্ব্বল হৈ পৰিছে বিশেয়কৈ বেমাৰৰ প্ৰতি আৰু তেওঁলোকৰ আয়ূ হৈ পৰিছে দুটি। চয়তানৰ বেমাৰ আৰু মৃত্যুৰ (মতা আছে আৰু প্ৰতি যুগতেই অভিশাপটো অধিক স্পষ্ট হৈ পৰিছে। যি সকলে মোচে আৰু এব্ৰাহামৰ দিনত বাস কৰিছিল, সেই সকলোৰে বেচি মিল আছিল দূত বিলাকৰ লগত ৰূপ, সুস্থিৰতা আৰু বলত। কিন্তু প্ৰতিখন প্ৰজন্মই দূৰ্ব্বল হৈ পৰিছে বিশেষকৈ বেমাৰৰ প্ৰতি আৰু তেওঁলোকক ত্যক্ত(কৰিব লাগে আৰু জাতিটো দূৰ্ব্বল কৰিব লাগে সেয়া শিকি আছে।

যীশুৰ ঐ(্বৰিক শক্তি(ৰে সমাধি স্থানৰ পৰা কেইবাজনো উঠি অহাৰ খবৰটো নগৰৰ পৰা নগৰলৈ, শহৰৰ পৰা শহৰলৈ বিয়পি যোৱাত ইহুদী সকল তেওঁলোকৰ জীৱন লৈ শংকিত হৈ উঠিছিল। আৰু লুকাই ৰাখিছিল শিষ্য সকলৰ প্ৰতি থকা তেওঁলোকৰ ঘৃণা। তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ আশা আছিল ভুৱা প্ৰতিবেদন খন বিস্তাৰ কৰোতে। যি সকলে এই মোচেক সঁচা বুলি

ধৰি লবলৈ আকাংখ্যা কৰিছিল, সেই সকলে এই টোক বিশ্বাস কৰিছিল। পাইলেটে কঁপি উঠিছিল কাৰণ তেওঁ বিশ্বাস কৰিছিল যীশুৰ পুনৰুত্থানৰ কথা। এতিয়া তেওঁ সম্পূৰ্ণৰূপে আশ্বস্ত হৈছিল যে তেওঁ যাৰ ওপৰত অপৰাধ কৰিছিল সেৱা কোনো সাধাৰণ মানুহৰ সহজ সেখা আছিল। ভগৱানৰ পুত্ৰ। এতেকে তেওঁ অৰাম লবলৈ অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ মৃত্যু আছিল বৰ্ষকে দুৰ্দশাগ্ৰস্ত।

যীশুৰ উত্থানৰ কথা খুনি হেৰডে বৰ সমস্যাত পৰা নাছিল। সি জেমচ্‌ৰ জীৱন লৈ ইহুদ সকলক সন্তুষ্ট কৰাত পিটাৰক লৈও মৃত্যুমুখত ঠেলিবলৈ বিচাৰিছিল।

অধ্যায় - ১৯ৰ শেষাংশ

মই দেখিলো যে চয়তানৰ এই সাহসী কামত স্বৰ্গয় দূতবিলাকে ৰোষেৰে কৰি গৈছিল। মই অনুসন্ধান কৰিলো। কিয় এই বোৰ প্ৰতাৰণাৰে মানুহবিলাকে যাতনাভোগ কৰিছে যত ঈশ্বৰৰ দূতবিলাকে ইমান (মতাশালী আৰু পঠোৱা হলে সহজেই শত্ৰুৰ (মতা নাশ কৰিব পাৰিব। মানুহক নাশ কৰাৰ বাৱে চয়তানৰ প্ৰতিখন পৰিকল্পনাৰ প্ৰতি ল( ) ৰাখি ঈশ্বৰে লিখিত ভাৱে তেখেতৰ বাণী টো প্ৰচাৰ কৰিলে যাতে দুৰ্ব্বলতম মানুহৰও কোনো অসুবিধা নহয়। মানুহক এই বাণীটো দিয়াৰ পিছত ঈশ্বৰ বৰ যতনেৰে বাণীটো

সাঁচি থৈছিল যাতে চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ কোনো প্ৰতিনিধিৰ যোগেদি এৱা নাশ কৰিব নোৱাৰে। যেতিয়া বাকী গ্ৰন্থবোৰ নাশ হৈ যাব পাৰে, এই পবিত্ৰ গ্ৰন্থখন অমৰ হৈ ৰব।

ঈশ্বৰে বিশেষকৈ বাইবেলখন সংৰক্ষণ কৰিছিল, তথাপি শিক্ষিত মানুহ বিলাকে যেতিয়া গ্ৰন্থৰ সংখ্যা সীমিত আছিল। কিছু ঠাইত পৰিবৰ্ত্তন আনিছিল এইটো ভাবি যে তেওঁলোকে এইটোক বেচি সহজ কৰি আছিল আৰু তেওঁলোকে সৰল কথাটোক ৰহচ্যময় কৰি তুলিছিল ঐতিহ্যৰে ঘেৰি থকা তেওঁলোকৰ মতেৰে চলাৰ বাৱে। কিন্তু মই দেখিলো যে ঈশ্বৰৰ বাণীটো সম্পূৰ্ণভাৱে এটা সঠিক শৃঙ্খল যত গ্ৰন্থখনৰ এটা অংশ আনটোৰ ব্যাখ্যা কৰে। সত্যৰ পথেৰে প্ৰকৃতভাবেৰ যাবলৈ বিচৰা সকলৰ ভুল কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। কাৰণ এই পথটো হৈছে সহজ আৰু সৰল কিয়নো ঈশ্বৰৰ বাণীত এই পথটো বুজিবলৈ পবিত্ৰ আত্মাক দিয়া হৈছে।

মই দেখিলো যে ঈশ্বৰৰ দূত বিলাকে কেতিয়া ও ইচ্ছা নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰে। মানুহৰ আগত ঈশ্বৰে জীৱন আৰু মৃত্যু সংযোগ কৰে। যি তাৰ পথটো বাছিব পাৰে। বহুতোৱে জীৱন বাসনা কৰে কিন্তু বহুল পথেৰে একেদেৰে চলি থাকে কাৰণ সিহঁতে জীৱন মনোণীত কৰা নাই।

অপৰাধী মানুহৰ বাৱে তেখেতৰ পুত্ৰক মৃত্যুদান দয়াত মই ঈশ্বৰৰ দিয়া আৰু সহানুভূতি দেখিলো যি সকলে মুক্তিৰ পথ

বাছি ন লব যিটো বহু মল্যূৰ কিনা হৈছে, তেওঁলোকক অবশ্যেই শাস্তি বিহা হব। প্ৰাণী বিলাক যি সকলক ঈ(ৰৰ সৃষ্টি কৰিলে সেই সকলে তেখেতৰ শাসনৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিবলৈ বাছি ললে। কিন্তু মই দেখিলো যে ঈ(ৰে সীমাহীন দুৰ্ভোগ সহ্য কৰিবলৈ তেওঁলোকক আৱদ্ধ কৰা নাছিল। তেখেতে তেওঁলোকক স্বৰ্গলৈ নিব নোৱাৰিলে কাৰণ বিশুদ্ধ আৰু পবিত্ৰ সকলৰ দলত তেওঁলোকৰ অৱস্থা পুৰাপুৰিকৈ দুৰ্দ্দশাগ্ৰস্ত হব। ঈ(ৰে তেওঁলোকক যাতনা ভোগ কৰিবলৈ ও নি দিয়ে। তেখেতে তেওঁলোকক একেবাৰে নাশ কৰিব আৰু তেওঁলোকলৈ ত্ৰাণ কোৱা ঘটাৰ যেন তেওঁলোকে নাছিল আৰু তেনেহলে তেখেতৰ ঠায় সন্তুষ্ট হব। তেখেতে মানুহৰ পৃথিবীৰ ধূৰি পৰা গঠন কৰিলে কিন্তু অবাধ্য আৰু অপবিত্ৰ সকলে জুইৰে গ্ৰাস হব আৰু ধূলিলৈ ঘূৰি যাব এনেদৰে ঈ(ৰৰ পথেৰে চলিলে পৃথিৱীৰ পৰা বেৰা সকলৰ নাশ হৈ গলে স্বৰ্গীয় দূতবিলাকে কব। আমেন !

চয়তানে বৰকৈ সন্তুষ্টিৰে খ্ৰীষ্টেৰ নাম প্ৰচাৰ কৰা সকলৰ ওপৰত দৃষ্টি দিছিল আৰু তাৰ ৰচা এই প্ৰতাৰণাবোৰৰ প্ৰতি ঘনিষ্টভাবে লাগি ধৰিছিল। তাৰ প্ৰতাৰণাবোৰৰ প্ৰতি ঘনিষ্টভাৱে লাগি ধৰিছিল। তাৰ (মতা বাঢ়ি যোৱাত সি তাৰ প্ৰতিনিধি বৰ্গ, পোপ আৰু পুৰোহিত বিলাকক আগুৱাই নিছিল উৎফুল্ল হবলৈ আৰু ঈ(ৰৰ প্ৰেমী সকলক দুঃখজনক ভাবে উৎপীড়ন কৰিবলৈ মনুষ্য জাতিক লৰাই দিছিল, যি সকলে তাৰ প্ৰতাৰণা বোৰৰ প্ৰতি

বশীভূত হবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰা নাছিল। চয়তানে খ্ৰীষ্টৰ অনুৰক্ত(শিষ্যবিলাকক নাশ কৰাৰ বাৱে তাৰ প্ৰতিনিধিবৰ্গক লৰাই দিছিল। চয়তান আৰু তাৰ পতিত দূতবিলাকে উৎফুল্ল প্ৰকাশ কৰি যাতনা ভোগ কৰা সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ শক্তি(বঢ়াবলৈ অহা দূতবিলাকক কলে যি সি হঁতে তেওঁলোকৰ হত্যা কৰিব যাতে এজনো প্ৰকৃত খ্ৰীষ্টান পৃথিৱীৰ বুকুত না থাকে। মই দেখিলো যে সেই সময়ত ঈ(ৰৰ গীৰ্জা ঘৰখন বিশুদ্ধ আছিল। সেই সময় দূষিত মানৱে গীৰ্জা ঘৰত অহা সকলৰ বাৱে মানুহ বিলাকেৰ কোনো শংকা নাছিল কাৰণ এজন প্ৰকৃত খ্ৰীষ্টানে তেওঁৰ বি(াস ঘোষণা কৰিবলৈ সাহস দেখালে, চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে নানা বিধ উৎপীড়নেৰ যিটো মানুহৰ মনত প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে সেইটোলৈ শংকাত আছিল।

আদি গ্ৰন্থ অধ্যায় ৩, একেল চিয়াচাৰিঢ় ৯ঃ৫, ১২ঃ৭, লিউক ২৯ঃ৩৩, জন ৩, ২৬, ২ টিমোথি ৩ঃ১৫, দৈববাণী ২০ঃ১৪-১৫, ২১ঃ১, ২২ঃ১২-১৯

অধ্যায় ১০’ৰ শেষাংশ

খ্ৰীষ্টৰ পুনৰুত্থান

কিন্তু ভগৱানে তেখেতৰ দূত পঠিৱাই পিটাৰক মুক্ত(কৰিছিল। হেৰাড মানুহৰ জাকৰ উল্লাস প্ৰকাশ কৰি আছিল আৰু সেইবাৱে ভগৱানে তেওঁৰ ভয়াৱহ মৃত্যু হৈছিল।

ৰাতিপুৱা পোহৰ নৌহওঁতে পবিত্র তিৰোতাবিলাকে সমাধি স্থানত আহি মিঠা সুগন্ধিৰে যীশুর শৰীৰখন নোৱাবব বিচৰিছিল। তেতিযয়া তেওঁলোকে দেখিলে যে তাত যীশুৰ শৰীৰ নাই। তেওঁলোকে শত্রু বিলাকৰ কথা ভাবি থকা অবস্থাতেই উজ্জ্বল চকমকিয়া চেহেৰাৰ দু'জন আবিৰ্ভাৱ হৈছিল। তেখেত সকলে পৱিত্র তিৰোতা বিলাকৰ অহাৰ কাৰণ বুজিব পাৰিছিল আৰু তেওঁলোকক কৈছিল যে তেওঁলোকে বিচাৰি থকা যীশুৰ শৰীৰটা তাত নাছিল। তেখেতৰ উত্থান হৈছে, তেওঁলোকে জানি দেখিৱ পাৰিছিলে তেখেতে শুই থকা স্থানটা। শিষ্য সকলক গৈ এইদৰে কৰিলে যোৱাৰ কথাা শুনি তেওঁলোক ভীত আৰু আচৰিত হই গৈছিল। তেওঁলোকে বেগেৰে শিষ্যসকলৰ ওচৰত গৈছিল যি সকলে শোক প্রকাশ কৰি আছিল আৰু যীশু ত্রু(শবিদ্ধ হোৱাৰ কাৰণে সেই সকলক সান্তনা দিব পৰা নাছিল। তেওঁলোকৰ পৰা শুনিও শিষ্য সকলে বিহ্বাস কৰিব পৰা নাছিল। যে যীশুর উত্থান হৈছে। কিন্তু খবৰ আনোঁতা সকলৰ লগত সিঁহতে সমাধি স্থানলৈ দৌৰি গৈছিল আৰু গৈ দেখিছিল যে যীশু তাঁত নাছিল। তাত থকা তেখেতৰ লাইনেনৰ কাপোৰ দেখিও সিঁহতে বিহ্বাস কৰিব পৰা নাছিল এ যে যীশুৰ মৃতাবস্থাৰ পৰা উঠি আহিছিল। সকলো যিনি দেখা আৰু শুনেৰে পিচত আচরিত হৈয়ে সিঁহতে ঘৰলৈ উভতি গৈছিল। মেৰীয়ে তেওঁ চোৰাখিনিৰ কথা চিন্তা কৰি আৰু এই ভাবি যে তেওঁক হয়তো প্রতাৰিত কৰা হৈছিল, তেওঁ সমাধি স্থানৰ আশে পাশে পলম কৰি ৰৈ থকাৰ কথা স্থিৰ কৰিছিল।

তেওঁ ভাবিছিল যে নতুন বিচাৰ বাৰে বৈ আছে। তেওঁত দুখ নতুনকে বাঢ়ি যোৱাত তেওঁ বৰকে কান্দিছিল। তেওঁ আকৌ নতহৈ কবৰৰ ফালে চোৱাত বগা পোচাকত দু'জন দূতক দেখা পালে। যত যীশুক শুৱাই ৰখা হৈছিল তাত তেখেতৰ মূখৰ ফালে এজন দূতে মহি আছিল আৰু আনজনে তেখেতৰ ভৰিৰ ফালে। তেওঁলোকে কোমলভাবে তেওঁক কিয়কান্দি আছিল বুলি শুধাত তেওঁ উত্তৰ দিছিল, তেওঁলোকে মোৰ প্ৰভুক লৈ গৈছিল আৰু মই নাজানো তেখেতক ক'ত ৰখা হৈছে।

যেতিয়া তেওঁ কবৰৰ পৰা ঘূৰি গৈছিল তেতিয়া তেওঁ যীশুৰ দেখা পাইছিল। যদিও তেওঁৰে তেখেতক যীশু বুলি নেজানিছিল। যীশুৱে কোমলভাবে মেৰৰবৰ তেওঁৰ দুঃখৰ কথা আৰু তেওঁৰে কাক বিচৰি আছে বুলি শুধিছিল। তেওঁ তেখেতক এজন মানী বুলি অনুমান কৰিছিল আৰু তেখেতৰ ওচৰত ভি(া প্ৰাথনা কৰি জানিব বিচাৰী ছিল যে এতখেতে তেওঁৰ প্ৰভুক লৈগৈ ক'ত থৈছিল প্ৰভুক লৈ যোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰ। যীশুৰ স্বৰ্গীয় স্বৰেৰে তেওঁৰ লগত কথা পাতিলে আৰু ক'লে, মেৰী! তেওঁৰ হৈ প্ৰিয় স্বৰতৈৰে সৈতে চিনমি ধৰিব বিচাৰিছিল। কিন্তু তেখেতে পিছলৈ গুচি গৈছিল, মোক স্পৰ্শ নকৰিবা কাৰণ মই এতিয়াও মোৰ পিতৃ, আৰু তোমালোকৰ পিতৃ, মোৰ ভগ্‌বান আৰু তোমালোকৰ ভগ্‌ৱানলৈ আৰোহণ কৰিম। বেগেৰে গৈ উল্লাসিত হৈ তেওঁ শিষ্যসকলক এই সুখবৰাটো দিলে। পলম ন কৰা কৈ যীশু তেওঁৰ পিছলে

আৰোহণ করি তেখেতৰ পৰা শুনিব বিচাৰিলে যে তেওঁ স্বাৰ্থত্যাগ কৰি সকলো যিয়ে ভাল কামকৰাৰ পিচত তেওঁৰে এতিয়া স্বৰ্গ আৰু পৃথিবীত সকলো (মতা তেওঁৰ পিতৃৰ পৰা পাব লাগে।

স্বৰ্গীয় দূত বিলাকে ডাৰৰৰ নিচিনা ভগ্‌বানৰ পুত্ৰক ঘেৰি ধৰিলে আৰু অবিনাশী পদুলিবোৰ উঠাই দিয়াৰ বাবে আদেশ দিলে যাতে মহিনান্বিত ৰজা প্ৰবেশ কৰিব পাবে। মই দেখিলো যে যেতিয়া যীশু সেই উজ্জ্বল দুত জনৰ লগত আছিল, তেওঁৰ পিতৃৰ উপস্থিতিত আৰু ভগ্‌বানৰ গৌৰবেৰে আবেষ্ঠিত হৈ, তেখেতে পহৰা নছিল পৃথিবীত থকা তেখেতৰ দুখীয়া শিষ্যসকলক। কিন্তু তেখেতৰ পিতৃৰ পৰা (মতা গ্ৰহণ কৰিছিল, যাতে সিঁহতক ঘূৰাই দিব পাৰে আৰু তেওঁলেকেৰ লগত থকা সময়ত (মতাবোৰ তেওঁলোকৰ মাজতে বিস্তাৰ কৰি দিব পাৰে। একে দিন খনতে তেখেতে নিজক তেখেতেৰ শিষ্যসকলৰ আগত দেখা দিল। তেখেতে তেওঁলোকক যন্ত্ৰনা দিয়েই তেখেতক স্পৰ্শ কৰিব ক'লে কাৰন তেখেতেও একেটা পথেৰেই তেখেতৰ গৃহলৈ আৰোহণ কৰি (মতাবেৰ গ্ৰহণ কৰিছিল।

কিন্তু এই সকয় ছোৰতে তমাকে উপস্থিত নাছিল। তেওঁ শিষ্যবিলাকৰ প্ৰতিবেদনটো বিনীতভাবে গ্ৰহণ নকৰিব। কাৰণ তেওঁৰে তেওঁৰ ভ্ৰাতৃসকলৰ মাজতেই বি(ােসৰ অভাব দেখা পাইছিল। যদিও সকলোৰে একেই প্ৰমানৰ প্ৰয়োজন, কিন্তু কিছু সংখ্যকেই যীশুক গ্ৰহণ কৰিব আৰু তেখেতৰ পুনৰুত্থানত বি(ােস

কৰিব। কিন্তু এয়া ভগৱানৰে ইচ্ছা আছিল যে শিষ্যবিলাকৰ প্ৰতিবেদনখন সকলোৰে ওচৰত যোৱা উচিত আৰু বহুতোৱে এয়া গ্ৰহণ কৰে সেই সকলৰ পৰা যি সকলে দেখিছিল (আৰু বহুতোৱে এৰা গ্ৰহণ কৰে) সেই সকলৰ পৰা যি সকলে দেখিছিল আৰু শুনিছিল। ত্ৰানকৈ অবি(্বাসৰ বাবে ভগৱানে বৰ সন্তুষ্ট নাছিল। যীশুৱে তেখেতৰ শিষ্য বিলাকৰ লগত লগ কৰাৰ সময়তে হামাচকে তেখেতেক দেখিয়েই বি(্বাস কৰিলে। তেখেত টমাকে বিছাৰ প্ৰমাণ তেওঁক দিয়াত তেওঁয়ে মোৰ প্ৰভু মোৰ ভগবান খুলি কান্দি উঠিলে। কিন্তু যীশুৱে থমাচক তাৰ অবি(্বাসৰ বাবে তিৰস্কাৰ কৰিলে। তেখেতে তেওঁক কলে, টমাচ তুমি মোক নেদেখাকেই বি(্বাস কৰিছে।

এতেকে, মই দেখিলো যে যিসকলৰ প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় জন দূতৰ বাণীত কোনো অভিজ্ঞতা নাছিল, তেওঁ লোকৰ অৱশ্যেই সেইটো গ্ৰহণ কৰিব লাগে সেই সকলৰ পৰা যাৰ অভিজ্ঞতা আছিল আৰু অনেকে বাণীৰ সহায়েৰে অনুসৰণ কৰে। যেনে যীশুৱে ত্ৰু(শ বিদ্ধ হৈছিল তেনেদৰে এই বাণীবোৰও যেন ত্ৰ(ৗচৰে বিনাশ হৈ গৈছে। যেতিয়া শিষ্যবিলাকে ঘোষনা কৰিলে যে মানুহবিলাকেৰ মাজত স্বৰ্গৰ অধীনত অনে কোনো নামত মুক্তি(নাছিল, তেনে হ'লে ঈ(্বৰৰ ভৃত্যসকলে বি(্বাসেৰে আৰু সাহসেৰে ঘোষণা কৰা উচিত যে যি সকলে তৃতীয়টা বাণীৰ অংশ বিষয়ে আকোৱালি লৈছে সেই সকলোৱে অবশ্যেই আনন্দেৰে প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু

তৃতীয়টো বাণীক আকোৰালি লব লাগে যেনে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক দিছে।

যেতিয়া পবিত্ৰ তিৰোতাবিলোকে যীশুৰ উত্থানৰ প্ৰতিবেদনখন কঢ়িযাই আতনছিল, তেতিয়া ৰোমান পহৰদাৰ বোৰে মিছা প্ৰচাৰ চলাই আছিল, মুখ্য পুৰোহিতবিলাক আৰু বয়সস্থ সকলৰ দ্বাৰা প্ৰৰোচিত হৈ যে তেওঁ লোকে শুই থকা অৱস্থাত শিষ্যবিলাকে নিশাৰ ভিতৰত আহি যীশুৰ শৰীৰটো চুৰ কৰি লৈ গৈছিল। চয়তানেই এই মিছা কথাটো মুখ্য পুৰোহিত সকললৈ আগবঢ়াইছিল। আৰু তেওঁলোকৰ কথা গ্ৰহণ কৰিবলৈ সাজু হৈছিল থিয় হৈ থকা মানুহবিলাকে। কিন্তু ঈশ্বৰে এই অপপ্ৰচাৰটো বন্ধ কৰিবলৈ নিশ্চিত কৰিছিল, মৃতাবস্থাৰ পৰা সাক্ষীসঁতক উঠাই আনে যীশুৰ পুনৰুত্থানৰ দ্বাৰা।

যীশু তেখেতৰ শিষ্যবিলাকৰ সৈতে চল্লিশ দিন থাকিছিল, তেওঁলোকক সুখ আৰু আনন্দ দি পেলাই তেওঁলোকৰ আগত সম্পূৰ্ণৰূপে ঈশ্বৰেৰ ৰাজত্বৰ বাস্তৱতা প্ৰকাশ কৰি, তেখেতে তেওঁলোকক পাঠিয়ালে সেই কথাবোৰৰ প্ৰমান বহণ কৰিবলৈ যি বোৰ তেওঁলোকে দেখিছিল আৰু শুনিছিল। যেনে, তেওঁলোকক ক'লে যে তেওঁলোকৰ উৎপীড়িত আৰু তেখেতে তেওঁলোকক কোৱা যাতনা উপশম হব তেওঁলোকেৰ অভিজ্ঞতাৰ বৰ্ণনাৰে আৰু তেখেতে তেওঁলোকক কোৱা কথাবোৰৰ স্মৰনেৰে। তেখেতে তেওঁলোকক ক'লে যে তেখেতে চয়তানৰ প্ৰলোভনবোৰে অতিক্ৰম

কৰিছিল আৰু যন্ত্ৰনাৰ মাজেদি জয় সাব্যস্ত কৰিছিল, যাতে চয়তানের কোনো প্ৰকাৰেই তেখেতৰ ওপৰত (মতা খটাব নোৱাৰে। তেখেতে তেওঁলোকক ক'লে যে তেওঁলোকেও অতিত্ৰ(ম কৰিব পাৰিব যেনে তেখেতে অতিত্ৰ(ম কৰিছিল আৰু তেওঁলোকক কৈছিল যে যদিও দুষ্ট মানুহবিলাকে তেওঁলোকৰ শৰীৰৰ ওপৰত কৰ্তৃত্ত্ব খটুৱাৰ, তেখেতে সময়ে সময়ে তেখেতৰ দূতবিলাকক পঠিযৱাই তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিব। তেখেতে আৰু ক'লে যে তেওঁলোকক গু(ত্ব সহকাৰে শুনিল। তাৰ পিচতে তেওঁলোকে নিশ্চিত হ'ল যে তেখেতেই আছিল পৃথিৱীৰ ৰ(াকৰ্তা। তেওঁলোকৰ বুকু দঃখেৰে ভৰি উঠিল যেতিয়া তেওঁলোকে ভাবিল যে এই জন ধন্য, স্বৰ্গীয় শি(কৰ লগ এৰি তেওঁলোকক যাবই লাগিব। কিন্তু আকৌ তেওঁলোকৰ বুকুবোৰ প্ৰেম আৰু অত্যাধিক আনন্দৰ উষ(তাৰে ভৰি উঠিল, যেতিয়া যীশুৱে তেওঁলোকক ক'লে যে তেখেতে যাব আৰু তেওঁলোকৰ বাবে গৃহ নিৰ্মাণ কৰি। আকৌ উভতি আহি তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰিব তাতে তেওঁলোকে সদায়ৰ বাবে তেখেতৰ সৈতে থাকিব পাৰে। তেখেতে তেওঁলোকক ক'লে যে তেখেতে তেওঁলোকলৈ সান্ত্বনা দিওতা অৰ্থাৎ পবিত্ৰ আত্মাকে পঠাৱাৰ তেওঁলোকক পথ দেখুৱা, আশীৰ্ব্বাদ কৰা আৰু সত্যৰ পথেৰে আগুৱাই নিয়া ৰাবে আৰু এই বুলি তেখেতে হাত দু'খন ডাঙি তেওঁলোকক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে।

১) দেখক দৈববাণী ১৪ ৬-৮। এই গ্ৰন্থৰ ২৩ আৰু ২৪

অধ্যায়ত ব্যাখ্যা কৰা হৈছে।

২) দেখক দৈববাণী ১৪ ৯-১২। এই গ্ৰন্থৰ ২৮ অধ্যায়ত ব্যাখ্যা কৰা হৈছে।

মেথিউ ২৭ ৫২-৫৩, অধ্যায় ২৮, মাৰ্ক ১৬ ১-১৮(লিউক ২৪ ১-৫০ জন অধ্যায় ২০(এক্টচ্ অধ্যায় ১২ দেখক।

অধ্যায় ১১

খ্ৰীষ্টৰ আৰোহণ

গোটেই স্বৰ্গখন বিজয়ৰ মূহূৰ্ত্ত’লে প্ৰতী(া কৰি আছিল কেতিয়া যীশুৱে তেখেতৰ পিতৃলৈ আৰোহণ কৰে। মহিমান্বিত ৰজাক গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে দূতবিলাকে আহিল আৰু ৰখীয়া হৈ জয়োল্লাসেৰে তেখেতক স্বৰ্গলৈ হৈ গ’ল। যেতিয়া তেখেতে ওপৰলৈ যাব ধৰিলে, বন্দী মানুহৰ জাকে যি সকলৰ উত্থান হৈছিল তেখেতৰ আবিৰ্ভাৱত, তেখেতক অনুসৰণ কৰিল। উপস্থিত সকলৰ মাজত আছিল স্বৰ্গীয় দুতবিলাকৰ এজাক, যেতিয়া স্বৰ্গত অসংখ্য দূতে তেখেতৰ অহালৈ প্ৰতী(া কৰি আছিল। তেওঁলোকে পবিত্ৰনগৰী খনত আৰোহণ কৰাৰ সময়তে যীশুৰ ৰখীয়া দূতবিলাকে চিত্ৰ(ৰী উঠিল, তোমালোকৰ মূৰাবাৰ ডাঙি ধৰা, পাদুলিবোৰ আৰু চিৰকালীন দুৱাৰবোৰ খুলি দিয়া যাতে মহিমান্বিত ৰজাজনে প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে। নগৰীখনত দূতবিলাকে যি সকলে উল্লাসেৰে তেখেতৰ প্ৰতী(া কৰি আছিল, চিতকাৰী উঠিল, কোন এই মহিমান্বিত ৰজা? ৰখীয়া দূতবিলাকে জয়োল্লাসেৰে উত্তৰ দিলে, প্ৰবল পৰাত্ৰ(মী প্ৰভু! আকৌ একেটা কথাৰে স্বৰ্গীয় দূতবিলাকে চিতকাৰী উঠিল। তেতিয়া ৰাখীয়া দূতবিলাকে সুৰৰ ধবনিৰে উত্তৰ দিলে, হে দুতবিলাকৰ প্ৰভু! তেখেত হৈছে মহিমান্বিত ৰজা! ইয়াৰ পিচতেই ঈ(ৰৰ পুত্ৰক ঘেৰি ধৰিলে আৰু সাদৰে মূৰ দোঁৱাই

তেওঁলোকৰ মুকুটবোৰ সুমধুৰ সংগীতেৰে গোটেই স্বৰ্গখন ভৰাই দিলে যীশুখ্ৰীষ্টক স্বাগত জনাবলৈ যাক হত্যা কৰা হৈছিল যদিও এতিয়া মহিমা আৰু গৌৰৱৰ মাজেৰে আকৌ জীয়াই আছে।

ইয়াৰ পিচতে শিষ্যবিলাকে তেওঁলোকৰ আৰোহণকাৰী প্ৰভুৰ শেষ ৈণি দৃষ্টি পোৱাৰ বাবে দুঃখজনক ভাবে স্বৰ্গৰ ফালে একেদৰে চাই থাকিল। তেতিয়া বগা পোচাকত থকা দু'জন দূতে তেওঁলোকক কলে, তোমালোক গেলিলিৰ মানুহসমূহ কিয় থিয় হৈ স্বৰ্গলৈ দৃষ্টি দি আছে? একেই জন যীশুৰ যাক তোমালোকৰ পৰা স্বৰ্গলে অনা হৈছে, এতেকে একেহদৰে ইয়ালৈ আহিব যেনে তোমালোক তেখেতক স্বৰ্গলৈ যোৱা দেখিছে। শিষ্যবিলাকে যীশুৰ মাতৃৰসৈতে ঈ(ৰৰৰ পুত্ৰৰ আৰোহণটো স্বা(্য হৈ ৰ'ল আৰু সেই নিশাটো তেখেতৰ কম সময়ৰ ভিতৰত হৈ যোৱা আশ্চৰ্য ঘটনাবোৰ, অদ্ভুত আৰু গৌৰৱান্বিত কামবোৰৰ কথা আলোচনা কৰিয়ে কটাই দিলে।

চয়তানে তাৰ দূতবিলাকৰ সৈতে সভা পাতিলে আৰু ভগৱানৰ চৰকৰৰ বিৰুদ্ধে তীব্ৰ ঘৃণাৰে সিঁহতক ক'লে যে যেতিয়া সি পৃথিৱীৰ ওপৰত তাৰ (মতা আৰু কৰ্তৃত্বধৰি ৰাখিলে সিঁহতৰ প্ৰাকষ্টাবোৰ যীশুৰ শিষ্যবিলাকৰ বিৰুদ্ধে দহগুনৈ বাঢ়ি যাব লাগে। সিঁহতেযীশুৰ বিৰুদ্ধে একোৱে সন্মান কৰা নাছিল যদিও তেখেতৰ শিষ্য বিলাকক উচ্ছন্ন কৰিব বিচাৰিছিল। চয়তানে তাৰ দূতবিলাকক বৰ্ণনা কৰিলে যে যীশুৱে তেখেতৰ শিষ্যবিলাকক (মতা দিছিল সিঁহতক উচ্ছেদ কৰা, তিৰস্কাৰ কৰা আৰু তাৰ প্ৰভাৱত থকা সেই

সকলোকে আৰোগ্য কৰাৰ বাবে। পিচলৈ চয়তানৰ দুতবিলাকে যীশুৰ দূতবিলাকক নাশ কৰাৰ বাবে গৰ্জ্জনকাৰী সিংহৰ দৰে আগুৱাই গ'ল।

স্তুতি পাঠ ২৪ ৭-১০

এক্টচ্ ১ ১-১১ দেখক

অধ্যায় ১২

খ্ৰীষ্টৰ শিষ্যবিলাক

শিষ্যবিলাকে প্ৰবলশক্তি(ৰে এজন ত্ৰু(চবিদ্ধ তথা এজন উত্থান হোক্ ত্ৰানকৰ্ত্তাৰ প্ৰচাৰ কৰিলে। তেওঁলোকে অসুস্থ মানুহবিলাকক আৰোগ্য কৰিলে আৰু সকলো মানুহৰ আগত ঈ(ৰৰক জয়গান কৰি সিঁহতকলৈ মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰিলে। বাৰ্তাটো বিস্তাৰ হোৱাৰ লগে লগে মানুহবিলাকে শিষ্যসকলৰ চাৰিওপাযে ভিৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু নিৰাময় সাধনৰ ঘটনাটোৱে বৰকৈ আচৰিত হ'ল।

যেতিয়া যীশুৰ মৃত্যু হ'ল মুখ্য পুৰোহিত সকলে ভাবিলে যে আশ্চৰ্য্য ঘটনাবোৰৰ পুনৰাবৃত্তি ন হ'ব, ঠত্তেজনটো মৰি যাব আৰু মানুহৰ ভিৰে আকৌ মানুহৰ ঐতিহ্যলৈ ঘূৰি আহিব। পিচলৈ ঠিক তেওঁলোকৰ মাজতেই শিষ্যবিলাকে আশ্চৰ্য্য কামবোৰ কৰি আছিল যিটো চাই মানুহৰ ভিৰটো আচৰিত হৈগ'ল। যীশুক ত্ৰু(চবিদ্ধ কৰা হৈছিলে আৰু তেওঁলোকে আচৰিত হ'ল এই বুলি যে শিষ্যবিলাকে কব পৰা (মতা পাইছিল। যেতিয়া তেখেতে জীবিত আছিল তেওঁলোকে ভাবিছিল যে তেখেতে তেখেতৰ শিষ্যবিলাকৰ (মতা দিছিল।। যীশুৰ মৃত্যু হ'ল, তেওঁলোকে ভাবিছিল যে সেই আশ্চৰ্য্য ঘটনাবোৰ শেষ হৈ যাব। পিটাৰে তেওঁলোকৰ বিমোৰ হোৱা অবস্থাটো বুজি পালে আৰু তেওঁলোকক ক'লে, তোমালোকে

ইজৰাইলৰ মানুহ হৈ কিয় ইয়ালৈ আগ্ৰহেৰে দৃষ্টি দি আছা? আব্ৰাহাম, ইছাহাক, জেকব আদি শিষ্যবিলাকৰ, আমালোকৰ পিতৃ সমূহৰ ঈশ্বৰে তেখেতৰ পুত্ৰ যীশুক গৌৰবান্বিত কৰিছে। কিন্তু তোমালোকলৈ পবিত্ৰ আত্মাকে অস্বীকাৰ কৰিছিলা। তোমালোকে জীৱনৰ ৰাজপুত্ৰজনক হত্যা কৰিছিলা যাক ঈশ্বৰে মৃত্যু অৱস্থাৰ পৰা উত্থান কৰিছিল যিটোৰ আমি সাক্ষ্য হৈ আছো। পিটাৰে তেওঁ লোকক ক'লে যে যীশুৰ ওপৰত থকা বিশ্বাসে এজন মানুহক পূৰ্ণ সুস্থতা আনি দিছিল যি জনে আজতে এজন পেখেৰো মানুই আছিল।

মুখ্য পুৰোহিত আৰু বয়ঃসস্থ সকলে এই কথাবোৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁলোকে শিষ্যবিলাকক দখলত আনি সিঁহতক বন্দী কৰিলে। কিন্তু তেওঁ লোকে বিপদত পৰিলে যেতিয়া সহস্ৰাধিকে শিষ্যবিলাকৰ মাত্ৰ এটা উপদেশতেই ৰূপান্তৰিত হৈ খ্ৰীষ্টৰ পুনৰত্থান আৰু আৰোহণত বিশ্বাস কৰিলে। এতিয়া অৱস্থা আগৰ পৰাও বেয়া হৈ পৰিল কানণ মুখ্য পুৰোহিত আৰু বয়ঃসস্থ সকলে যীশুক হত্যা করিছিল যাতে মানুহবিলাকক তেওঁলোকৰ দিশলৈ ঘুৰি আনিব পাৰে। শিষ্যবিলাকে খুলাখুলিকৈ তেওঁ লোকক ঈশ্বৰপুত্ৰৰ হত্যাকাৰী হিচাপে দোষী সাব্যস্ত কৰিলে। তেওঁ লোকৈ শিষ্যবিলাকক মৃত্যুমুখত ঠেলিব পাৰিলে হয় কিন্তু সাহস ন কৰিলে মানুহবিলাকৰ ভয়তে। তেওঁলোকে পৰিষদৰ আগত শিষ্যবিলাকক মাতি পাঠিয়ালে। তেওঁ লোকে পিটাৰক সশংকিত কৰিবলৈ ভাবিলে কিন্তু

তেওঁ এতিয়া খ্ৰীষ্ট ধৰ্মত দীা(ত হৈছিল। তেওঁ বোৰ যীশুক অস্বীকাৰ কৰিছিল। কিন্তু এতিয়া তেওঁ সেই ভুলটোৰ শুধৰাব কৰিব পাৰিব। তেতিয়া তেওঁ নিৰ্ভীকৰদৰে ক'লে যে তেওঁ মানুহৰ জাকৰ আগত থিৰ হৈ আছে একমাত্ৰ তেখেতৰ বাৰে যাৰ নাম হৈছে নাজাৰাথৰ যীশু খ্ৰীষ্ট। আন কোনো নামেতেই মুক্তি(নাই।

পিটাৰ আৰু জনৰ সাহসিকতা চাই মানুহবিলাকে আচৰিক হৈছিল। তেওঁলোকে বুজিব পাৰিলে যে সিঁহতে যীশুৰ সৈতে আছিল সিঁহতৰ মহৎ নিৰ্ভীক আচৰনৰ বাবে যিটোকে তুলনা কৰিব পৰা যায় যীশুৰ উপস্থিতিৰ সৈতে যেতিয়া তেখেতে উৎপীড়িত হৈছিল তেখেতৰ হত্যাকাৰী সকলৰ দ্বাৰা। যীশু এটা দয়া আৰু দুখৰ দৃষ্টিৰে পিটাৰক তিৰস্কাৰ কৰক যেতিয়া তেখেতক তেওঁৰে অস্বীকাৰ কৰিছিল। এতিয়া তেওঁৰ প্ৰভুক সাহসেৰে স্বীকাৰ কৰাত পিটাৰক সম্মত জনোৱা হ'ল আৰু আশীৰ্ব্বাদ যচা হ'ল। যীশুৰ অনুমোদনেৰে তেওঁক পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ্ণ কৰা হ'ল।

মুখ্য পুৰোহিত সকলে শিষ্যবিলাকৰ প্ৰতি থকা তেওঁলোকৰ ঘৃণা প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সাহস ন কৰিল। তেওঁলোকে ভাবিল যে শিষ্যবিলাকে ঘটিয়া আশ্চৰ্য কামবোৰ যি বোৰ জেৰুজালেমত বাস কৰা মানুহ বিলাকৰ বাবে এটা উদাহৰণ স্ব্যৰূপ — আমি অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ। তেওঁলোকৰ মন কৰিলে যে এই ভাল কামৰ খবৰটো বিস্তাৰ হোৱা হ'লে তেওঁলোকৰ (মতা হেৰুৱাই যাব আৰু তেওঁলোকক যীশুৰ হত্যাকাৰী হিচাপে ভবা হব। অকল

শিষ্যবিলাকক ভাবুকি দিয়া আৰু আদেশ দিয়া যে যীশুৰ মনত আৰু একোৱে ক'ব নালাগে যাতে পিচত তেওঁলোকৰ মৃত্যু হয় — এই কথাবোৰ কলেহে তেওঁলোকে সাহসে কৰিলে। কিন্তু পিটাৰ সাহসেৰে ঘোষনা কৰিলে যে তেওঁলোকে মাত্র সেই খিনিহে ক'ব পাৰিব যিখিনি তেওঁলোকে দেখা বা শুনা না ছিল।

যীশুৰ (মতাৰে শিষ্যবিলাকে তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ অনা প্রত্যেক জন অসুস্থ আৰু বেমাৰীক আৰোগ্য কৰি তুলিলে। উচ্চ পদৰ পুৰোহিত আৰু বয়ঃসস্থ সকল আৰু বিশেষকৈ তেওঁলোকৰ লগতনিযুক্ত(হৈ থকা সকলে সজাগ হৈ গ'ল। প্রতিদিনই শতাধিকক্ষ অন্তৰ্ভুক্ত(কৰা হৈছিল ত্র(চবিদ্ধ হোৱা, উত্থান দ্বাৰা আৰু আৰোহণকাৰী ত্রানকৰ্তাৰ ৰূপত। তেওঁলোকে ধৰ্মপ্ৰচাৰক সকলক কাৰাগাৰত বন্দীকৰিলে আৰু আশা কৰিলে যে উত্তেজনাটো মাৰ যাব। শয়তানে জয়োল্লাস কৰিলে আৰু পতিত দূতবিলাকে উৎফুল্লিত হ'ল। কিন্তু ঈ(ৰৰ দূতবিলাকক পঠোৱা হ'ল কাৰাগাৰৰ দুৱাৰবোৰ খুলিবলৈ আৰু পুৰোহিত আৰু বয়ঃসস্থ সকলৰ আদেশৰ বিপৰীতত তেওঁলোকক মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰাৰ অনুমতি দিয়াৰ লগে লগে এই জীৱনৰ সকলোখিনি কথা কবলৈ দিয়া হ'ল। পাৰিষদটো গোট খালে আৰু বন্দী সকলক মাতি পঠিয়ালে। কৰ্মচাৰী সকলে কাৰাগাৰৰ দুৱাৰবোৰ খুলি দেখিল যে বন্দীবিলাকে তাত নাছিল। তেওঁলোকে পুৰোহিত আৰু বয়ঃসস্থ সকলৰ ওচৰত উভতি গৈ ক'লে, মানুহবিলাকক চোৱামি বিলাকক তোমালোকে বন্দী কৰিছিলা এতিয়া সেই বিলাকে মন্দিৰত থিয় হৈ আছে আৰু মানুহৰ জুমক

শিকোৱাই আছে। পিচলৈ পাৰিষদটোৰ আগত তেওঁলোকক অনা হ'ল আৰু উচ্চপদত থকা পুৰোহিতবিলাকে তেওঁলোকক শুধিলে, আমি তোমালোকক প্ৰত্য(ভাৱে আদেশ নিদিলোছেনে যে এই নামত শিকোৱাটো উচিত ন হ'ব? এই মানুহজনৰ তেজ আমাৰ ওপৰত অহাৰ বাবে তোমালোক জেৰুজালেমক তোমালোকৰ মতেৰে ভৰাই দিছা।

তেওঁলোকে আছিল ভণ্ড তপস্বী আৰু ঈ(ৰক ভাল পোৱাতকৈ মানুহবিলাকৰ প্ৰশংসা বেচি ভাল পাইছিল। ধৰ্মপ্ৰচাৰক সকলে কৰা মহিমান্বিত কামবোৰে তেওঁলোকক ত্ৰু(দ্ধ কৰি তুলিছিল। তেওঁলোকে বুজিব পাৰিলে যে শিষ্যবিলাকে যীশু, তেখেতৰ ত্ৰু(চবিদ্ধ হোৱা, পুনৰুত্থান হোৱা আৰু আৰোহণৰ কথা প্ৰচাৰ কৰা হ'লে তেওঁলোকে অপৰাধী হৈ পৰিব আৰু তেখেতৰ হত্যাকাৰী হিচাপে তেওঁলোকক ঘোষণা কৰা হ'ব। সেইবাবে তেওঁলোকে প্ৰবলৰূপে কান্দি কৈছিল, তেখেতৰ তেজৰ প্ৰভাব আমাৰ আৰু আমাৰ শিষ্যসকলৰ ওপৰত পৰোহঁক।

ধৰ্মপ্ৰচাৰক সকলে সাহসেৰে ঘোষণা কৰিলে যে তেওঁলোকে মানুহতকৈ ঈ(ৰ কহে মান্য কৰা উচিত। পিটাৰে কলে, আমাৰ পিতৃসকলৰ ঈ(ৰে যীশুক দাণ্ডি যাক তোমালোকে হত্যা কৰিএজোপা গছত ওলোমাই ৰাখিছিলা। ঈ(ৰে উল্লাসেৰে তেখেতৰ সিঁহতক এজন উদ্ধাৰকৰ্ত্তা হিচাপে পঠিৱালে ইজৰাইলে খেদ প্ৰকাশ কৰা আৰু পাপ সমূহৰ পৰা মুক্তি(পোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে।

হত্যাকাৰীবিলাকে ধৰ্ম্মপ্ৰচাৰক সকলক হত্যা কৰি সিঁহতৰ তেজেৰে তিয়াবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। সিঁহতে এই কামটোৰ পৰিকল্পনা ৰচি আছিল, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ এজন দূত পাঠোৱা হ'ল গলিললৈ মুখ্য পুৰোহিত আৰু শাসকসকলক পৰামৰ্শ দিয়াৰ বাবে। গোমলিলে তেওঁলোকক ঈশ্বৰৰ মৃত্যুমুখত ঠেলিবলৈ চেষ্টা কৰিলেও ঈশ্বৰে পঠোৱা দূতে শিষ্যবিলাকৰ সহায়েৰে সিঁহতক বাধা দিলে।

ধৰ্মপ্ৰচাৰক সকলৰ কামশেষ হৈ যোৱা নাছিল। তেওঁলোকক ৰজাসকলৰ আগত আনিব লগা হৈছিল, যীশুৰ নামত সাক্ষ্য দিবলৈ আৰু তেওঁলোকে যিখিনি দেখিছিলে আৰু শুনিছিল সেইটো প্ৰমান কৰাৰ বাবে। তেওঁলোকে ঈশ্বৰক প্ৰশংসা কৰিয়েই সভাটোৰ পৰা গুচি গ'ল। তেওঁলোকে মন্দিৰত আৰু প্ৰতিখন ঘৰতে য'ত তেওঁলোকক আমন্ত্ৰণ জানোৱা হৈছিল প্ৰচাৰ চলাই তেওঁলোকৰ লক্ষ্য একেদৰে চলাই থাকিল। ঈশ্বৰৰ নাম ক্ৰমাৎ বৃদ্ধি পালে। চয়তানে বহুতো প্ৰচেষ্টাৰে মিছা প্ৰচাৰ চলাই সত্যটো লুকাব বিচাৰিলেও যীশুৰ পুনৰুত্থানৰ প্ৰমানবোৰক আঁতৰ কৰিব নোৱাৰিলে। শিষ্যবিলাকে সাহেসেৰে এইটো ঘোষনা কৰিলে আৰু সেই কথাবোৰ প্ৰমাণ কৰিলে যিবোৰ তেওঁলোকে দেখিছিল আৰু শুনিছিল। যীশুৰ নামৰ যোগেদি তেওঁলোকে মহিমান্বিত আৰু আশ্চৰ্য্য ঘটনাবোৰ ঘটালে, তেওঁলোকে সেই সকলোলৈ যীশুৰ তেজৰ প্ৰভাব পৰিবলৈ দিলে যি সকলেঈশ্বৰ পুত্ৰৰ ওপৰত ক্ষমতা প্ৰয়োগৰ অনুমতি পাইছিল।

মই দেখিলো যে বিশেষ যতন লেৱাৰ বাবে আৰু বিশুদ্ধ গু(ত্বপূৰ্ণ তথ্যবোৰ ৰ(া কৰিবলৈ ঈ(ৰেৰ দূত বিলাকক পঠোৱা হৈছিল যাতে সেইবোৰে প্ৰতিখন প্ৰজনতেই লব্ধৰ হিচাবে খ্ৰীষ্টৰ শিষ্যবিলাকক ধৰি ৰাখিব পাৰে।

পবিত্ৰ আত্মায়ে বিশেষকৈ ধৰ্ম্মপ্ৰচাৰক সকলৰ ওপৰত ভৰ কৰিছিল, যি সকল সা(য আছিল যীশুৰ ত্ৰ(ুচবিদ্ধ হোৱা, পুনৰুত্থান আৰু আৰোহণ — এই গুৰুত্বপূৰ্ণ সত্যবোৰ পিচলৈ ইজৰাইলৰ বাবে আশাৰ পোহৰ হেঁতেন। সকলোৱ তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ হিচাপে পৃথিবীৰ ত্ৰনকৰ্ত্তালৈ দৃষ্টি দিলে হয় আৰু যীশুৰ স্বাৰ্থত্যাগৰ দৃষ্টান্তৰে ঈ(ৰেৰ আইন অনুসৰি খোঁজ কাৰিলে হয়। মই দেখিলো যে যীশুর জ্ঞান আৰু মহানতা যিখিনিৰ যোগেদি তেখেতে শিষ্যবিলাকক (মতা দিলে যাতে তেওঁলোকে তেখেতৰ একেই কাম বোৰ চলাই থাকিব পাৰে যিবোবৰ দ্বাৰা ইহুদীসকলে ঘৃণাৰ কাৰনে তেখেতক হত্যা কৰিছিল। এটি আশাৰ পোহৰ যীশুৰ মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ সময়ত পুঞ্জীভূত হ'ল যিটোৰ দ্বাৰা বিশুদ্ধ তথ্যটো অমৰত্ব লাভ কৰিলে যে তেখেতেই আছিল পৃথিবীৰ ত্ৰানকৰ্তা।

এক্টচ্ অধ্যায় ৩-৫ দেখক

অধ্যায় ১৩

স্টীফেনৰ মৃত্যু

জেৰুজালেমত শিষ্যবিলাকৰ সংখ্যা বহুগুনে বৃদ্ধি পালে। বহুতো পুৰোহিতে ঈশ্বৰত বিশ্বাসী হবলৈ ধৰিল। ঈশ্বৰত পূৰ্ণ বিশ্বাসী স্টিফেনে মানুহৰ জুমৰ মাজত বৰকৈ আচৰিত আৰু আশ্চৰ্য কামবোৰ কৰি আছিল। পুৰোহিত বিলাকে ঐতিহ্য, স্বাৰ্থত্যাগ আৰু দানবোৰৰ পৰা আতৰি অহাত আৰু যীশুক মহান স্বাৰ্থত্যাগৰ দৃষ্টান্ত হিচাপে গ্ৰহণ কৰাত বহুতোৰে ক্ৰুদ্ধ লৈ গ'ল। ক্ষমতা শালী স্টিফেন পুৰোহিত আৰু বয়ঃসস্থসকলক তিৰস্কাৰ কৰিল আৰু তেওঁলোকৰ আগত যীশুৰ জয়োল্লাস কৰিল। তেওঁলোকে তেওঁয়ে জ্ঞান আৰু ক্ষমতাৰ দ্বাৰা কোৱা কথাবোৰক সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে আৰু সেইবাবে তেওঁলোকে কিছু সংখ্যক মানুহ ভাৰা কৰি আনি মিছাৰ আশ্ৰয় লৈ সিঁহতক কবলৈ বাধ্য কৰিল যে সিঁহতে তেওঁক মোজেচ আৰু ঈশ্বৰ বিৰূদ্ধে অধৰ্মী কথা কোৱা শুনিছিল। তেওঁলোকে মানুহৰ জুমক নৰাই দিলে আৰু মিছা সাক্ষ্যৰ যোগেদি স্টিফেনক মন্দিৰ আৰু ঈশ্বৰৰ আইনৰ বিৰূদ্ধে কোৱাৰ বাবে দোষী সাব্যস্ত কৰিল। সিঁহতে প্ৰমান দিলে যে সিঁহতে তেওঁক নাজাৰেথৰ যীশুৱে তেওঁলোকক মোচেক দিয়া ৰীতিনীতিবোৰ ধ্বংস কৰিব বুলি কোৱা শুনিছিল।

ষ্টিফেনৰ বিৰূদ্ধে বিচাৰ সভাত বহা সকলোৰে তেওঁৰ

চেহেৰাত ঈশ্বৰৰ গৌৰৱৰ পোহৰটো দেখা পালে। তেওঁৰ চেহেৰাখন এজন দূতৰ মুখৰ নিচিনাকৈ পোহৰ কৰি আছিল। তেওঁ পূৰ্ণবিশ্বাস আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰে থিয় হৈ ভবিষ্যত বক্তা সকলক সেও কৰিলে যীশুৰ পবিত্ৰ আত্মাৰে ক্ৰুচবিদ্ধ হোৱা, পুনৰুত্থান আৰু আৰোহণলৈ আৰু তেওঁলোকক দেখুৱালে যে প্ৰভুৱে হাতেৰে বনচৰা মন্দিৰত বাসন কৰে। তেওঁলোকে মন্দিৰ খনত পূজা কৰিলে। মন্দিৰৰ বিৰূদ্ধে কোৱা যিকোনো কথাই তেওঁলোকৰ মনটোক বেয়া কৰি দিছিল আনকি ঈশ্বৰৰ বিৰূদ্ধে কোনো কথায়ে যিটো কৰা নাছিল। স্টিফেনৰ মনটো লৰি গৈছিল স্বৰ্গীয় াবিচাৰে কাৰণ তেওঁ চিদকাৰি উঠিছিল তেওঁলোকৰ পতিত কামবোৰৰ বাবে। তেওঁলোকৰ বাহিৰৰ নিৰ্দ্দেশবোৰ অনুসৰণ কৰিলে যেতিয়া হৃদয়বোৰ দূষিত হৈগৈছিল সাংঘাতিক বেয়া কামেৰে। স্টিফেনে তেওঁলোকক ভবিষ্যতবক্তা সকলক শাস্তি দিয়াত তেওঁলোকৰ পিতৃহঁতৰ নিষ্ঠুৰতাৰ কথা উল্লেখ কৰি ক'লে, তোমালোকে তেওঁলোকক হত্যা কৰি এতিয়া বিশ্বাসঘাতক আৰু হত্যাকাৰী হৈ গৈছা।

সহজ আৰু চোকা সত্যবোৰ কোৱাত মূখ্য পূৰোহিত আৰু শাসকবিলাকে ক্ৰুদ্ধ হৈ গ'ল আৰু তেওঁলোকে স্টিফিনলৈ দৌৰি গ'ল। স্বৰ্গৰ পোহৰ তেওঁৰ ওপৰত পৰিল আৰু যেতিয়া তেওঁ স্থিৰ দৃষ্টিৰে স্বৰ্গলৈ চালে, তেওঁক ঈশ্বৰৰ গৌৰৱ দৰ্শন দিয়া হ'ল আৰু দূতলিাকে তেওঁৰ চাৰি কাষে ঘেৰি ধৰিলে। তেওঁ চিএঁৰি

উঠিল, দেখা, মই দেখা পালো যে স্বৰ্গখন মুকলি হ'ল আৰু মানৱ পুত্ৰ ঈ(্বৰৰ সোঁ হাতে থিয় হৈ আছে। মানুহৰ ভিৰে তেওঁৰ কথা নুশুনিব। তেওঁলোকে তীব্ৰ স্বৰেৰে চিএ(ৰি উঠিল আৰু দলিয়াই তেওঁক দলিয়াই নগৰ খনৰ পৰা উলিয়াই দিলে। স্টিফেনে আঁঠুকাঢ়ি তীব্ৰভাৱে কান্দি কলে, প্ৰভু তেওঁলোকক এই পাপৰ পৰা ৰ(া কৰা।

মই দেখিলো যে স্টিফেন এজন ঈ(্বৰৰ গৌৰৱান্বিত ব্যক্তি(আছিল বিশেষকৈ যাৰ উত্থান হৈছিল গীৰ্জাত এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান দখল কৰাৰ বাবে। শিলাৰ দলিয়াই তেওঁৰ মৃত্যু হোৱাত চয়তানে উৎফুল্ল হ'ল, কাৰণ সি বুজিব পাৰিছিল যে শিষ্যবিলাকে তেওঁৰ অভাৱটো বৰকৈঅনুভৱ কৰিব। কিন্তু চয়তানৰ জয়োল্লাস আছিল চুটি, কাৰণ স্টিফেনৰ মৃত্যু স্বা(হৈ থকাৰ সাৰিতআছিল মাত্ৰ জেন আফু তেওঁৰেই যীশুৰ নিজক প্ৰকাশ কৰাৰ কথা আছিল। প্ৰত্য(ভাৱে অংশগ্ৰহণ ন কৰিলেও চয়তানে ষ্টিফেনৰ মৃত্যুত সম্মতি জনাইছিল। চৌল ঈ(্বৰৰ গীৰ্জাৰ ৰোষত ঈৰ্ষান্বিত হৈ তাত থকা মানুহবিলাকক সেই সকলৰ ওচৰত গতাই দিলে যি সকলে তেওঁলোকক হত্যা কৰিব। চয়তানে বৰ দ(তাৰে চলক ব্যবহাৰ কৰি আছিল। কিন্তু ঈ(্বৰে চয়তানৰ (মতা ভন্ড কৰিব পাৰে আৰু সেই সকলক মুক্ত(কৰিবপাৰে যি সকলে তাৰ দ্বাৰা বন্দী হৈছিল। চৌল এজন শি(ত মানুহ আছিল আৰু চয়তানে জয়োল্লাসেৰে চৌলৰ প্ৰতিভা প্ৰয়োগ কৰিলে। কিন্তু যীশুয়ে তেখেতৰ নাম প্ৰচাৰ,

শিষ্যবিলাকৰ কামত শক্তি(বৃদ্ধি কৰা আৰু বিশেষকৈ স্টিফেনৰ খালিঠাই পুৰোৱাৰ বাবে চৌলকে বাচি ল'লে। চৌলে ইহুদী সকলৰ দ্বাৰা বৰ্ষকে সন্মানিত হৈছিল। তেওঁৰ উৎসাহ আৰু শি(া তেওঁলোকক সন্তুষ্ট কৰিলে আৰু বহুতো শিষ্যৰে শংকিত হ'ল।

এক্টচ্ অধযায় ৬ আৰু ৭ দেখক

অধ্যায় ১৪

চৌলৰ ধৰ্ম্মান্তৰণ

যেতিয়া চৌলে যীশুৰ প্ৰচাৰ চলোৱা পুৰুষ আৰু তিৰোতাবিলাকক জেৰুজালেমৰ অধীনত অনাৰ বাবে উপযুক্ত চিঠি লৈ দামেছেকলৈ যাত্ৰা কৰিলে, তেওঁৰ চাৰিওকাষে পতিত দূতবিলাকে উল্লসিত লৈ গ'ল। তেওঁযাত্ৰা কৰি থকা অৱস্থাত হঠাৎ স্বৰ্গৰ পৰা এটা পোহৰ তেওঁৰ ওপৰত আহি পৰিল, যাৰ বাবে পতিত দূতবিলাকে পলাই গ'ল আৰু বেগেৰে চৌল ভূপতিত হ'ল। পিচলৈ তেওঁ চৌল বুলি মতা এটা স্বৰ শুনিব পালে আচলতে প্ৰভুৱে তেওঁক মাতিছে বুলি জানি তেওঁ কঁপি আৰু আচৰিত হৈ তেখেত শুধিলে, প্ৰভু আপোনি মোৰ পৰা কি বিচাৰে? তেঁতিয়া প্ৰভুৱে ক'লে, উঠা আৰু নগৰলৈ যোৱা, তাতেই তোমাৰ কি কৰিব লাগিব তাকেই কোৱা হ'ব।

তেওঁৰ লগতে থকা মানুহবিলাকে এটা আওয়াজ শুনে কিন্তু কোনো মানুহকে নে দেখি বাক্হীন অৱস্থাতে থিয় হৈ থাকিল। স্বৰ্গীয় পোহৰৰ গৌৰৱে তেওঁক অন্ধ কৰি দিছিল। তেওঁলোকে তেওঁক হাতেৰে আগুৱাই নি দামেছেকলৈ আনিলে। তিনিদিনলৈ তেওঁ একোৱে দেখি পোৱা নাছিল আৰু খোৱা বোৱাও বন্ধহৈ আছিল। তেনে অৱস্থাতে ঈশ্বৰে এজন দূত পঠিৱাই আনানিয়াছে কলে, তোমাৰ পথেৰে যোৱা, আৰু মোৰ নামটো ইহুদীৰ বাদে

আন মানুহ বিলাক, ৰজাবিলাক আৰু ইজৰাইলৰ শিশুসকলৰ আগত লৈ যোৱা এনোনিয়াচে প্ৰভুৰ নিৰ্দ্দেশবোৰক অনুসৰণ কৰিলে আৰু ঘৰটোত প্ৰৱেশ কৰি চ'লৰ ওপৰত তেওঁৰ হাতটো ৰাখি ক'লে, ভ্ৰাতৃ, প্ৰভুয়ে মোক পঠিয়াইছে যাতে তুমি দৃষ্টিশক্তি(লাভ কৰি পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ্ণ হ'ব পাৰা।

লগে লগেই চৌলে দৃষ্টিশক্তি(পালে আৰু উঠাৰ পিছত তেওঁক খ্ৰীষ্টান ধৰ্মত দী(ত কৰোৱা হ'ল। তাৰ পিচত তেওঁউপাসনা সমাজত খ্ৰীষ্টৰ প্ৰচাৰ কৰিলে যে তেওঁৱে আছিল ঈ(ৰৰ পুত্ৰ। তেওঁক শুনা সকলোৱে আচৰিত হ'ল আৰু অনুসন্ধান কৰিলে, তেওঁৱে নহয়নে যিজনে আমাক চেৰজালেমত নাশ কৰিছিল ? কিন্তু আৰু অধিক বলেৰে চৌলে ইহুদীসকলক বিমোৰ কৰিলে। তেওঁলোকে আকৌ সমস্যাত পৰিল। পবিত্ৰ আত্মাৰ (মতাৰে চৌলে তেওঁৰ অভিজ্ঞতাৰ কথা ক'লে। চৌলৰ যীশুক বিৰোধিতা আৰু তেখেতৰ নামত বি(াস কৰা সকলোকে মৃত্যুমুখলৈ যন্ত্ৰণা দিয়াৰ কথা সকলোৱে জানিছিল। তেওঁৰ আশ্চৰ্য্যকৰ ধৰ্ম্মান্তৰণত বহুতোৱে আ(স্ত হ'ল যে যীশুৱে আছিল ঈ(ৰৰ পুত্ৰ। চৌলে তেওঁৰ আভিজ্ঞতাৰ কথা বৰ্ণনা কৰিল যে তেওঁ যেতিয়া মৃত্যুক খেদি নিছিল, পুৰুষ আৰু তিৰোতা বিলাকক মুক্ত(কৰি আছিল দামেছেকলৈ যাত্ৰাৰ সময়ত, তেতিয়া হঠাতেএটা মহান স্বৰ্গীয় তেওঁৰ চাৰিও কাষে জ্বলি উঠিল আৰু যীশু তেওঁৰ ওচৰত আত্মপ্ৰকাশ কৰি তেওঁক বুজালে যে তেখেতেই আছিল

ঈ(্বৰৰ পুত্ৰ। চৌলে সাহসেৰে যীশুৰ প্ৰচাৰ চলোৱাৰ সময়ত তেওঁৰ লগত এটা (মতাশালী প্ৰভাৱ ও কঢ়িয়াই নিছিল। তেওঁৰ বাইবেলৰ জ্ঞান আছিল আৰু তেওঁৰ ধৰ্ম্মান্তৰণৰ পিচত যীশু সম্বন্ধীয় ভবিষ্যতবাণীবোৰ লৈ এটা স্বৰ্গীয় পোহৰ পৰাত তেওঁ স্পষ্ঠকৈ আৰু সাহসেৰে সত্যটো উপস্থাপন কৰিবলৈ আৰু ধৰ্মগ্ৰন্থ খনৰ কোনো অন্যায় আচৰণ শুধৰিবলৈ সহায় কৰিল। ঈ(্বৰৰ আত্মাখন তেওঁৰ ওপৰত পৰাত তেওঁ স্পষ্টভাৱে আৰু জোৰকৈ তেওঁৰ শ্ৰোতাসকলক খ্ৰীষ্টৰ প্ৰথম আবিৰ্ভাৱৰ ভবিষ্যতবাণীবোৰৰ মাজেৰে লৈগৈ তেওঁলোকক দেখুৱালে যে ধৰ্ম্মগ্ৰন্থখন পৰিপূৰ্ণ হৈ গৈছিল যিখনে খ্ৰীষ্টৰ যাতনাবোৰ, মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানৰ কথা উল্লেখ কৰিলে।

এক্টচ্ অধ্যায় ৯ দেখক

অধ্যায় ১৫

ইহুদীবিলাকৰ পৌলক হত্যাৰ সিদ্ধান্ত

মুখ্য পুৰোহিত আৰু শাসক সকলক পৌলক বিৰুদ্ধে ঘৃণাৰে উত্তেজিত কৰা হৈছিল তেওঁলোকে তেওঁৰ অভিজ্ঞতা সম্বন্ধীয় প্ৰভাৱ সা(্য কৰাৰ ফলস্বৰূপে। তেওঁলোকে দেখিলে যে তেওঁ সাহসেৰে যীশুৰ প্ৰচাৰ কৰি তেখেতৰ নামত আশ্চৰ্য্য ঘটনাবোৰ মোহৰিলে। মানুহৰ জাকে তেওঁক শুনিলে আৰু তেওঁলোকক ঈ(্বৰ পুত্ৰৰ হত্যাকাৰী হিচাপে বিবেচনা কৰিলে। তেওঁলোকৰ ত্ৰে(াধক উচটোৱা হ'লাৰু তেওঁলোকে উত্তেজনা দমন কৰাৰ বাবে কি কৰিলে আটাইতকৈ ভাল হয় সেইটোৱে আলোচনাকৰাৰ বাবে গোট খালে। তেওঁ লোকে সম্মত হ'ল যে প'লক হত্যা কৰাই তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ নিৰাপদ উপায় আছিল। কিন্তু ঈ(্বৰে তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্যটো জানি পেলাই তেওঁক ৰ(া কৰাৰ বাবে দূতবিলাকক পঠিয়ালে যাতে তেওঁৱে তেওঁৰ ল(্য পূৰণ কৰি যীশুৰ নামৰ বাবে যাতনা ভোগ কৰিব পাৰে।

পৌলক জনোৱা হৈছিল যে ইহুদীবিলাকে তেওঁৰ জীবনটো বিচাৰি আছিল। চয়তানে অবি(্বাসী ইহুদীবিলাকক আগুৱাই নি হত্যা কৰিব বিচাৰিছিল। কিন্তু শিষ্যবিলাকে বাধা দিয়াত প'লক উদ্দেশ্য সফল ন হ'ল। প'লে জেৰুজালেম লৈ গ'ল শিষ্যবিলাকৰ লগত যোগ দিয়াৰ বাবে কিন্তু তেওঁলোকে বি(্বাস কৰিব পৰা

নাছিল যে তেওঁ যীশুৰেই এজন শিষ্য আছিল। ইহুদী বিলাকে আৰু তেওঁৰ নিজৰ ভ্ৰাতৃসকলে তেওঁক বিশ্বাস নকৰাত প'লক লৈ গ'ল ভবিষ্যতবক্তাসকলৰ ওচৰত আৰু ঘোষণা কৰিলে তেওঁলোকৰ আগত যে তেওঁ কেনেকৈ যোৱাৰ পথেৰে প্ৰভুক দেখিছিল আৰু তেওঁ সাহসেৰে যীশুৰ নামত দামেছেকত প্ৰচাৰ কৰিছিল।

কিন্তু চয়তানে পৌলক নাশ কৰাৰ বাবে ইহুদীবিলাকক লৰাই আছিল আৰু যীশুৰ তেওঁক জেৰুজালেমৰ পৰা বিদায় জনালে। যীশুৰ প্ৰচাৰ আৰু আশ্চৰ্য্য কামবোৰ কৰি যেতিয়া তেওঁ আন আন নগৰীত প্ৰৱেশ কৰিলে বহুতোৰে ধৰ্ম্মান্তকৰণ হৈছিল। মূৰ্ত্তিৰ পূজা কৰা মানুহবিলাকে শিষ্য তোমালোকে মানুহক নহয় অবশ্যেই ঈশ্বৰক পূজা কৰিব লাগে যাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হৈছে স্বৰ্গ, পৃথিবীৰ আৰু বাকী সকলো বস্তুৱে। পৌলে তেওঁলোকৰ আগত ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিলেও তেওঁলোকক ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলে। পিচলৈ পৌলে তেওঁলোকৰ মনত প্ৰকৃত ঈশ্বৰত বিশ্বাসৰ প্ৰথম জ্ঞান দিয়াৰ চেষ্টা কৰিলেও চয়তানে আন নগৰবোৰৰ অবিশ্বাসী ইহুদীবিলাকক পৌলক অনুসৰণ কৰি তেওঁৰ যোগেদি হোৱা ভাল কামবোৰ নাশ কৰাৰ বাবে আগলৈ খেদালে। ইহুদী বিলাকে উচটি পৌলৰ বিৰূদ্ধে মিছা প্ৰতিবেদনৰে সেই প্ৰতিমাপূজক সকলৰ মনবোৰ উত্তেজিত কৰিলে। মানুহবিলাকৰ বিস্ময় আৰু শলাগ এতিয়া ঘৃণালৈ পৰিবৰ্ত্তিত হ'ল আৰু তেওঁলোকে যি সকলে কিছু সময় আগতেও শিষ্যবিলাকক পূজা কৰিবলৈ ধৰিছিল, পৌলক শিলেৰে দলিয়াই

নগৰখনৰ পৰা উলিৱাই দিলে এইটো ভাবি যে তেওঁৰ মৃত্যু হৈ গৈছে। কিন্তু যেতিয়া শিষ্যবিলাকে পৌলৰ চাৰিওকাষে থিয় হৈ তেওঁৰ বাবে শোক প্ৰকাশ কৰি আছিল, তেওঁলোকৰ মাজত আনন্দৰে তেওঁৰ উত্থান হ'ল আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে তেওঁ নগৰখনত প্ৰৱেশ কৰিলে।

যেনে পৌলে যীশুৰ প্ৰচাৰ কৰিলে, তেনে অৱস্থাতে স্বৰ্গীয় আত্মা থকা এজনী তিৰোতাই কান্দি কান্দি শিষ্যবিলাকক অনুসৰণ কৰিল। এই কন্দোনে সত্যৰ পৰা মানুহ বিলাকক আঁতৰাই নিয়াত পৌলে দুখ প্ৰকাশ কৰিলে। চয়তানৰ তিৰোতাজনীৰে এই কামটো কৰোৱাৰ উদ্দেশ্য আছিল মানুহ বিলাকক আমনি লগোৱা আৰু শিষ্যবিলাকৰ প্ৰভাৱ নাশ কৰা। কিন্তু পৌলৰ আত্মায়ে তিৰোতা জনীক যীশু খ্ৰীষ্টৰ নামত আদেশ দিয়াত নষ্ট আত্মাটো তেওঁৰ পৰা ওলাই আহিল।

তিৰোতাজনীৰ প্ৰভুসকলে তেওঁ খ্ৰীষ্টৰ জেনী অনুগত শিষ্য হোৱাৰ্লৈ ত্ৰু(দ্ধ হৈ উঠিল কাৰণ তেওঁলোকৰ লাভখিনি নাইকিয়া যোৱা যেন দেখাদিলে। চয়তানৰ উদ্দেশ্য অসফল হ'ল কিন্তু তাৰ দাসবোৰে পৌল আৰু চিলাচক ধৰিলে আৰু সকলো ঠাইতে লৈ গ'ল। এই ইহুদী মানুহ বিলাকে আমাৰ নগৰ খনক অত্যাধিক সমস্যা দিছে — এই বুলি দন্ডাধীশৰ আদেশ মৰ্মে মানুহৰ জাকে তেওঁলোকৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ধৰিল। পিচলৈ তেওঁলোকক কাৰা গাৰত বন্দী কৰা হ'ল যদিও ঈ(ৰৰ দূত বিলাকে

তেওঁলোকৰ কাৰত ঈশ্বৰৰ ৰূপত থিয় দিলে।

মাজৰাতিত পৌল আৰু চিলাচে ঈশ্বৰৰ নামত জয়গান কৰাৰ ফলতে ডাঙৰ ভুঁইকঁপ হ'ল য'ত কাৰাগাৰৰ ভিত্তিটো ভাঙি গ'ল আৰু লগে লগে ঈশ্বৰৰ দূতে কাৰাগাৰত বন্দী হৈ থকা সকলোৰ হাতখন ঢিলা কৰি দিলে। কাৰাগাৰৰ পহৰাদাৰে জাগি গ'ল আৰু শংকিত হৈ দেখিল যে কাৰাগাৰৰ দুৱাববোৰ খুলি গৈছে।তেওঁভাবিল যে সকলো বন্দীয়ে পলাই গৈছিল আৰু তেওঁৰ অবশ্যেই শাস্তি হ'ব। যেতিয়া তেওঁ নিজকে নিজে হত্যা কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হ'ল পৌলে তেওঁক ক'লে, তোমাৰ কোনো (তি সাধন ন কৰিব। তোমাৰ উদ্ধাৰ হল অকল যীশু খ্ৰীষ্টৰ নামত প্ৰচাৰ কৰিলেহে আৰু সেই ৰাতি খনতেই জেলাৰকে ধৰি সকলো কাৰাগাৰৰ কৰ্মীয়ে তেওঁলোকক সহায় কৰিলে আৰু তেওঁলোকক আটাইকে ধৰ্ম্মান্তৰ কৰা হ'ল।

ঈশ্বৰৰ মহিমান্বিত (মতাৰে কাৰাগাৰৰ দুৱাৰবোৰ খুলা আৰু জেলাৰ আৰু তেওঁৰ পাৰিয়ালৰ ধৰ্ম্মান্তকৰণ আৰু খ্ৰীষ্ট ধৰ্ম্মত শলগে লগোৰাৰ আশ্চৰ্য্যকৰ বাৰ্তাৰটো বিদেশতো প্ৰচাৰিত হ'ল। শাসক বিলাকে এই বাৰ্তটো শুনি শংকিত হৈ গ'ল আৰু জেলাৰক মাতি পঠিয়াই তেওঁক অনুৰোধ কৰিলে যাতে পৌলআৰু চিলাচক যাবলৈ দিয়া হয়। কিন্তু পৌল আৰু চিলাচে উলাই যাবলৈ মান্তি ন হ'ল কাৰণ সিঁহতে সিঁহতক চেকাৰে শাস্তি দিয়া সকলোকে ভিতৰত আহি সিঁহতক উলিয়াই লৈ যোৱাৰ কথা ক'লে। পৌল

আৰু চিলাচে ঈশ্বৰৰ (মতাৰ প্ৰদৰ্শনটো লুকুৱাই ৰখাত ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰানাছিল। ইয়াৰ পিচত তেওঁলোকে আহি সিঁহতক উলিৱাই আনিলে আৰু সিঁহতৰ আগত ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে যাতে সিঁহতে নগৰখনৰ পৰা গুচি যায়।

এক্টচ্ অধ্যায় ১৪ আৰু ১৬ দেখক

অধ্যায় ১৬

পৌলৰ জেৰুজালেম যাত্ৰা

পৌলৰ ধৰ্ম্মান্তকৰণ কিছু সময় পিচতেই তেওঁ জেৰুজালেমলৈ যাত্ৰা কৰি যীশু আৰু তেখেতৰ মহিমাৰ প্ৰচাৰ নকৰিলে। তেওঁৰ আশ্চৰ্য্যকৰ ধৰ্ম্মান্তকৰণত মুখ্য পুৰোহিত আৰু শাসক বিলাকে ত্ৰু(দ্ধ হৈ তেওঁৰ জীৱনটো লব বিচাৰিলে তেওঁক কথা কোৱাৰ বাবে যীশু আকৌ তেৰ্ওৰ ওচৰত দেখা দিলে যেতিয়া তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল আৰু তেওঁক ক'লে, সোনকালে জেৰুজালেমৰ পৰা গুচি যোৱা কাৰণ তেওঁলোকে মোৰ সম্বন্ধীয় কোনো প্ৰনাম গ্ৰহণ ন কৰিব, পৌল আগ্ৰহে প্ৰভু যীশুক ক'লে, তেওঁলোকে জানে যে আপনোক বি(্বাস কৰাৰ কাৰণে মোক কাৰাগাৰত বন্দী কৰা হৈছিল আৰু প্ৰতিখন উপাসনা সমাজতেই প্ৰহাৰ কৰা হৈছিল। পৌলে ভাবিলে যে জেৰুজালেমৰ ইহুদী বিলাকে তেওঁৰ প্ৰমানটোত বাধা দিব নোৱাৰিলে কাৰণ তেওঁলোকে কাৰণ তেওঁলোকৰ বিবেচনা মতে ঈ(্বৰৰ শক্তি(ৰে তেওঁৰ প্ৰমানটো হ'ব পাৰিলে। কিন্তু যীশুৱে তেওঁক ক'লে, গুচি যোৱা কাৰণ মই তোমাক বহুদূৰত জেন্টাইলচলৈ পঠিৱাম।

জেৰুজালেমৰ পৰা পৌলৰ অনুপস্থিতিত তেওঁ তেওঁৰ অভিজ্ঞতাৰ সম্বন্ধে আৰু (মতাশালী প্ৰমানেৰে বিভিন্ন ঠাইত ঢেৰ

চিঠি লিখিলে। কিন্তু কিছুমানে সেই চিঠিবোৰ প্ৰভৱাটো নাশ কৰাৰ চেষ্টা কৰিলে। তেওঁলোকে স্বীকাৰ কৰিবলৈ বাধ্য হৈছিল যে তেওঁৰ চিঠিবোৰ আছিল দূৰ্বল আৰু তেওঁৰ বক্তৃ(তা নিন্দনীয়।

পৌল এজন পন্ডিত ব্যক্তি(আছিল আৰু তেওঁৰ জ্ঞান আৰু আচৰণ শ্ৰোতাসকলক মুগ্ধ কৰিল। পন্ডিত ব্যক্তি(সকলে সন্তুষ্ট হৈছিল তেওঁৰ জ্ঞানৰ বাবে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত বহুতোৱে যীশুৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিলে। তেওঁ তেওঁৰ বক্ত(াৰে সকলোকে আনকি ৰজাবিলাককো মুগ্ধ কৰাৰ ফলত পুৰোহিত আৰু বয়স্ক সকলে ত্ৰু(দ্ধ হৈ উঠিল। পৌলে অনায়াসে গভীৰ যুক্তি(দৰ্শাই, সুচিন্তাৰে মানুহৰ ভিৰক তেওঁৰ লগত ল’ব পাৰিছিল আৰু তেওঁলোকক দেখুৱাব পাৰিছিল ঈশ্বৰৰ বিস্ময়কৰ মহিমা আৰু খ্ৰীষ্টৰ আশ্চৰ্য্যকৰ প্ৰেম। পিচলৈ তেওঁবোৰ সহজেই ৰাইজৰ বোধবুদ্ধিৰ সৈতে চিনাকি হৈ তেওঁৰ প্ৰৱল (মতাৰ বলেৰে তেওঁৰ অভিজ্ঞতাৰ বৰ্ণনা কৰিলে যাতে তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টৰ শিষ্য হোৱাৰ বাবে প্ৰচন্ড ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰে।

প্ৰভুৱে পৌলৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰিলে যে তেওঁক আকৌ জেৰুজালেমলৈ অবশ্যেই যাব লাগিব যাতে তেওঁ তাত নিজকে আবদ্ধ কৰি তেখেতৰ নামত যাতনা ভোগ কৰিব পাৰে। যদিও তেওঁ বহু সময় ধৰি বন্দী হৈ আছিল তথাপি প্ৰভুৱে তেখেতৰ বিশেষ কাজটো তেওঁৰ যোগেদি অগবঢ়াই আছিল। পৌলৰ সংযোগবোৰ হবলৈ ধৰিছিল খ্ৰীষ্টৰ জ্ঞানৰ বিস্তাৰ কৰাৰ

উপায়বোৰ আৰু এতেকে ঈ(্বৰক গৌৰবান্বিত কৰা। যেতিয়া তেওঁক নগৰৰ পৰা নগৰলৈ তেওঁৰবিচাৰৰ বাবে পঠোৱা হৈছিল, যীশু সম্বন্ধীয় প্রমান আৰু তেওঁৰ ধৰ্ম্মান্তিকৰণৰ প্ৰীতিজনক ঘটনাবোৰ ৰজা আৰু শাসনকৰ্ত্তা সকলৰ আগত বৰ্ণনা কৰা হৈছিল যাতে তেওঁলোকে যীশুৰ সম্বন্ধে সা(্যবিহীন হৈ না থাকে। সহস্ৰাধিকে তেওঁৰ ওপৰত পৌলৰ যাত্ৰাৰে ঈ(্বৰৰ উদ্দেশ্য সফল হৈছিল য'ত জাহাজৰ নাবিক সকলে পৌলৰ যোগেদি ঈ(্বৰৰ (মতাৰ সা(্য কৰিব পাৰে আৰু যীশুৰ নামেৰে তেওঁৰ ধৰ্ম্মান্তিৰিত হ'ব পাৰে। তেওঁ যীশুৰ প্ৰচাৰ কৰি তেওঁৰ প্ৰীতিজনক ঘটনাবোৰ অভিজ্ঞতাৰে তেওঁলোকক আ(্বস্ত কৰিল যে যীশুৱেই হ'ল ই(্বৰৰ পুত্ৰ। বহুতাৰে বিস্ময়েৰে পৌলক শুনাৰ সময়তেই এজনে চিএ(ৰি উঠিল, আপোনি মোক খ্ৰীষ্টান হ'বলৈ প্ৰায় জোৰ কৰিলে। তথাপি তেওঁলোকেশুনিছিল। দেবী হোৱাত চয়তানে ঈয়াৰ সুবিধা ল'লে। যেতিয়া তেওঁলোকৰ মনটো কোমল আছিল তেওঁলোক সুযোগটোৰ অবহেলা কৰিলে আৰু সেইটো হ'ল চিৰদিনৰ বাবে। ফলস্বৰূপে তেওঁলোকৰ মনটো কঠোৰ হৈ গ'ল। মই দেখিলো যে চয়তানে প্ৰথমে ইহুদী বিলাকক দৃষ্টিহীন কৰি দিলে যাতে তেওঁলোকে যীশুক ত্ৰানকৰ্ত্তাৰূপে গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে। পিচলৈ যীশুৰ জীৱন বাসনাৰ বাবে তেওঁলোকক তেখেতৰ আশ্চৰ্য্যকৰ কামনাবাৰৰ ঈষাৰ যোগেদি আগুৱাই লৈ যোৱা। চয়তানে যীশুৰ বহুতো শিষ্যৰ জনৰ মাজত প্ৰবেশ কৰি তেওঁক বি(্বাসঘাতকতাৰে আগুৱাই নি তেওঁলোকৰ হাতত গতাই দিলে আৰু তেওঁলোকে জীৱন আৰু

গৌৰৱৰ প্ৰভুক ত্ৰু(চবিদ্ধ কৰিলে। যীশুৱে মৃতাবস্থায় পৰা উঠি অহাৰ পিছত ইহুদী বিলাকে মিথ্যা সা(য্যৰে তেথেকৰ পুনৰুত্থানটো দিগুণৰূপে নিশ্চিত কৰা হ'ল তেখেতৰ লগতে উঠি অহা মানুহৰ এটা জাকৰ সা(য্যৰে।

ঈ(ৰৰ পুত্ৰক গ্ৰহণ ন কৰাৰ মাধ্যমেৰে আৰু তেওঁলোকৰ হাত যীশুক ত্ৰ(চবিদ্ধ কৰাৰ দ্বাৰা চয়তানে ইহুদী বিলাকক ঈ(ৰৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল। যীশুৱে ঈ(ৰৰ পুত্ৰ আৰু পৃথিবীৰ উদ্ধাৰকৰ্ত্তা হোৱাৰ যিমানেই শক্তি(শালী প্ৰমান থাকক কিয় না লাগে, তেওঁলোকে তেখেতক হত্যা কৰিছিল আৰু তেখেতৰ স্বপ(কোনো প্ৰমাৰ গ্ৰহণ নকৰিলে। তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টৰ শিষ্যবিলাকক আনি আৰু তেওঁলোকক হত্যা কৰি বিদ্ৰোহ চলাই থাকিল।

চয়তানে যীশুৰ হত্যাকাৰী সকলক উচটাই তেওঁলোকৰ যোগেদি শিষ্যবিলাকক আৰু যীশুৰ বি(াসী সকলক বিৰক্ত(কৰিলে। যীশু আৰু তেখেতৰ অনুসৰণকাৰী সকলৰ বিৰুদ্ধে চয়তানে ইহুদী বিলাকৰ যোগেদি জেন্টাইলচক লৰাই দিলে। কিন্তু ঈশ্বৰে তেখেতৰ দূতবিলাকক পঠিৱালে শিষ্যবিলাকক বল দিয়াৰ বাবে যাতে তেওঁলোকে প্ৰমান দিব পাৰে যি তেওঁলোকে দেখিছিল আৰু শুনিছিল।

ইহুদীবিলাকে তাৰ ফাঁদত সুনি(ত হৈ থকাত চয়তানে আনন্দিত হ'ল। যেতিয়া যীশু ত্ৰু(চৰ পৰা ওলমি ত্ৰ(ন্দনেৰে ক'লে,

গোটেই শেষ হৈ গ'ল। মন্দিৰৰ ভাঙ্গি যোৱা অৱস্থা হোৱাতএইটোৱে দৰ্শায় যে ঈশ্বৰে আৰু কেতিয়াও পুৰোহিত বিলাকৰ সৈতে সাক্ষাৎ ন কৰে তেওঁলোকৰ উৎসৰ্গ আৰু ৰীতিবোৰ লবলৈ আৰু এইটো দেখুৱাবলৈ যে ইহুদীবিলাকে আৰু জেন্টাইলচৰ মাজত বিভাজন প্ৰাচীৰখন ভাঙ্গি গৈছিল। তেওলোকে ৰক্ষা পাবলৈ হ'লে একমাত্ৰ উপায় হ'ল যীশুৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰা। কাৰণ তেখেতেই পৃথিৱীৰ ত্ৰানকৰ্তাৰ ৰূপত তেওঁলোকৰ পাপসমূহ আঁতৰাৰ পাৰিব তেখেতৰ উৎসৰ্গৰ মাধ্যমেৰে।

যেতিয়া যীশু ত্ৰুসেক্পেৰা ওলমিলে যেনে সৈন্য এজনে তেওঁৰ কাষটো বৰ্শাৰে বিন্ধালে দু'টা স্পষ্ট ধাৰাত তেজ আৰু পানী ওলাই আহে। ওলাই অহা তেজেৰে যীশুৰ নামত বিশ্বাস কৰা সকলৰ পাপ সমূহ ধুৱাই দিয়ে আৰু পানীটো বুজায়ে পৰা পোৱা জীৱন্ত পানী যিটোৱে তেখেতৰ বিশ্বাসীসকলক জীৱন দিয়ে।

মেথিউ ২৭ ৫১(জন ১৯ ৩৪ এক্টচ্ অধ্যায় ২৪ আৰু ২৬

অধ্যায় ১৭

মহান স্বধৰ্ম্মত্যাগ

মোক সেই সময়লৈ লৈ যোৱা হয় যেতিয়া অধৰ্ম্মী পূজক সকলে খ্ৰীষ্টান সকলক তেওঁলোকৰ বোৰত পেলাই হত্যা কৰিলে। সম্ভ্ৰান্ত, পন্ডিত খ্ৰীষ্টান আৰু সাধাৰণ মানুহ বোৰক একেই দৰে হত্যা কৰা শয়। ধনী পৰিয়াল সমূহক দুখীয়া অৱস্থাত অনা হ'ল কাৰণ তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ধৰ্ম্মত্যাগ ন কৰে।

খ্ৰীষ্টান সকলে বোৰ আৰু যাতনা ভোগ কৰিলেও তেওঁলোকে আদৰ্শ তললৈ ন মানিলে। মই দেখিলো যে ঈ(ৰৰ মানুহবিলাকৰ যাতনা ভোগত চয়তানে উল্লাসিত হ'ল। কিন্তু সি সন্তুষ্ট নাছিল কাৰণ সি বিচাৰিছিল মন আৰু দেহ উভয়ৰেই নিয়ন্ত্ৰণ। খ্ৰীষ্টান সকলে যাতনা ভোগেৰে প্ৰভুৰ ওচৰ চাপি আহিল যিটোৱে তেওঁলোকেৰ মাজত প্ৰেম বঢ়াই দিলে। চয়তানে ঈ(ৰক অসন্তষ্ট কৰাৰ বাবে তেওঁলোকক আগুয়াই নিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে যাতে তেওঁলোকৰ বল, কষ্ট সহিযু(তা আদি হেৰুৱাই যায়। চয়তানে দেখিলে যে তাৰ পৰা আঁতৰি যোৱা প্ৰজাসকলে ৰোষ আৰু মৃত্যু মুখত পৰিলেও তেওঁলোকে যীশু খ্ৰীষ্টৰ ওচৰত নিৰাপদত আছিল। চয়তানে অধৰ্ম্মী প্ৰতিমাপূজক সকলক খ্ৰীষ্টান বি(াসক আংশিক ভাৱে আকোৱাই লবলৈ আগুয়াই নিলে। তেওঁলোকে মনৰ কোনো পৰিবৰ্ত্তন অবিহনেই খ্ৰীষ্টৰ ত্ৰু(চবিদ্ধ

হোৱা আৰু পুনৰুত্থানক বি(্বাস কৰিবলৈ ব্যত্ত(কৰিলে আৰু যীশুৰ শিষ্যবিলাকৰ সৈতে একেলগ হোৱাৰ প্ৰস্তাব আগ বঢ়ালে। এৰালৈ গীৰ্জামন্ডলিটো ভয়াবহ সংকটত কৰিছিল। চয়তানে বাইবেলৰ শি(াটোক দূষিত কৰিবলৈ বিচাৰি আছিল। অৱশেষত মই দেখিলো যে ইয়াৰ স্তৰটো নামি আহিল আৰু অধৰ্ম্মীবোৰে খ্ৰীষ্টান সকলৰ সৈতে একেলগলৈ আছিল। এই প্ৰতিমা পূজক সকলে অকল পূজাৰ সামগ্ৰীৰে পৰিবৰ্তন কৰিল। এতিয়া তেওঁলোকে সিদ্ধ পুৰুষ, আনকি খ্ৰীষ্ট আৰু তেখেতৰ মাতৃবেৰীৰ মুৰ্ত্তিবোৰক পূজা কৰিবলৈ ধৰিল। খ্ৰীষ্টান সকলে ত্ৰ(মে ত্ৰ(মে তেওঁলোকৰ সৈতে একেলগ হ'ল। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম্মটো দূষিত লৈ গল আৰু গীৰ্জাঘৰখন ইয়াৰ বিশুদ্ধতা আৰু শত্তি(হোৰুৱালে। কিছুসংখ্যকে তেওঁলোকৰ সৈতে একেলগ হবলৈ মান্তি ন হ'ল আৰু তেওঁলোকৰ বিশুদ্ধতা সাঁচি হৈ অকল ঈ(্বৰকহে পূজা কৰিল।

বহুতোৰে মৃত্যু হোৱাত চয়তানে উল্লাসিত হ'ল আৰু তাৰ পিচত গীৰ্জা ঘৰখনক লৰাই ধৰ্ম্মৰ বিশুদ্ধতা ৰ(া কৰা সকলোকে বাধ্য কৰিলে তেওঁলোকৰ ৰীতিনীতি বোৰ মানিবলৈ আৰু মূৰ্ত্তি পূজা কৰিবলৈ বা সিঁহতক মৃত্যু মূখত ঠেলি দিবলৈ। এইদৰে যীশু প্ৰকৃত গীৰ্জা ঘৰ খনৰবিৰুদ্ধে ভুঁইৰ ৰোষ জ্বলোৱা হ'ল আৰু অসংখ্য মানুহৰ নিৰ্দ্দয় মৃত্যু হ'ল।

প্ৰতিমা সকলৰ টো ডাঙৰ দলে এখন ক'লা পতাকা লৈ আনিল য'ত অঁকা আছিল বেলি, চন্দ্ৰ আৰএ(তৰাাবেৰৰ আকৃতি

সমূহ। এই লিটো কবৰকৈ হিংস্ৰ আৰু ত্ৰু(দ্ধ যেন লাগিল। আন এটা দলে লৈ আনিল বগা পতাকা য'ত লিখা আছিল বিশুদ্ধতা আৰু প্ৰভুৰ প্ৰতি পবিত্ৰতা। তেওঁলোকৰ চেহেৰাবোৰ দৃঢ়তা আৰু স্বৱৰ্গীয় নিৰ্ভৰতাৰে চিহি(ত লৈ আছিল। মই দেখিলো যে প্ৰতিমা পূজক সকলে তেওঁলোকৰ ওচৰ চাপি অহাত এটা প্ৰকান্ড হত্যাকান্ড সংঘটিত হ'ল। ইয়াত খ্ৰীষ্টান সকলে তেওঁলোকৰ আগত বশীভূত হ'লেও পিচলৈ অগ্ৰসৰ লৈ অধিক দৃঢ়তাৰে পতাকাখন ধৰি ৰাখিল। যেনে বহুতোৰ পতন হ'ল, তেনেদৰে আনবোৰে পতাকাৰ চাৰিওকাসে একেলগ হৈ সিহঁতৰ স্থান পূৰণ কৰিল।

মই প্ৰতিমা পূজাকৰ দলটোক আলোচনাত বহা দেখিলো। তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টানসকলক বশীভূত কৰাত ব্যৰ্থ হ'ল আৰু আন এটা পৰিকল্পনা ৰচিবলৈ সম্মত হ'ল। তেওঁলোকৰ দিয়া প্ৰস্তাৱত খ্ৰীষ্টান সকলে মান্তি হ'ল। পিচলৈ খ্ৰীষ্টান দলটোক হৈ আলোচনা কৰা দেখিলো। কিছু সংখ্যকে মান্তি হ'লেও বাকী বোৰে এই পৰিকল্পনা খনৰ বশীভূত নহৈ, পতাকাখনৰ অৱমাননা ন কৰি এয়া ধৰি ৰাখি মৃত্যুক আকোৱালি লবলৈ স্থিৰ কৰিলে। মই দেখিলো যে ব্যক্তি(বিশেষে বিশুদ্ধ পতাকা বহণকাৰী দলটোক এৰি প্ৰতিমা পূজক সকলৰ সৈতে ক'লা পতাকাৰ তলত একেলগ হ'ল সেই 'কলক উৎপীড়ন কৰিবলৈ যি সকলে বগা পতাকাখন বহণ কৰিছিল। এইদৰে বহুতোকে হত্যা কৰা হ'ল যদিও বগা পতাকাখনক মৰ্যাদাৰে ধৰি ৰাখা হ'ল আৰু ব্যক্তি(বিশেষে ইয়াৰ চাৰিওকাষে উঠি আহিল।

ইহুদীবিলাক যি সকলে যীশুৰ বিৰুদ্ধে অধৰ্ম্মীসকলৰ ত্ৰে(াধ জগালে পলাই সাৰিব নোৱাৰে। বিচাৰ সভাত বলিয়া ইহুদীবিলাকে চিএ(ৰি ক'লে, পাইলেটে যীশুক দোষাৰোপ কৰিবলৈ ইতস্ততঃ কৰা তেওঁৰ তেজ যেন আমাৰ আৰু আমাৰ সন্তান সকলৰ ওপৰত পৰে। প্ৰতিমাপূজকবিলাক আৰু খ্ৰীষ্টান সকলে একেই দৰে তেওঁলোকৰ শত্ৰু আছিল। সেই ব্যক্তি(হোৱা খ্ৰীষ্টান সকলে ত্ৰ(চ প্ৰতি থকা তেওঁলোকৰ প্ৰচন্ড আগ্ৰহ লৈ ভাবিল যে ত্ৰু(চবিদ্ধ কাৰী ইহুদীবিলাকক তেওঁলোকে যিমানেই যাতনা ভোগ কৰিব পাৰিব সিমানেই তেওঁলোকে ঈ(ৰৰক সন্তুষ্ট কৰিব পাৰিব। অবি(াসী ইহুদীবিলাকৰ মাজত বহুতোকে হত্যা কৰা হ'ল আৰু প্ৰায় সকলো প্ৰকাৰে শাস্তি দিয়া হ'ল।

খ্ৰীষ্টৰ তেজ আৰু শিষ্যবিলাকৰ, যি সকলক তেওঁলোকে মৃত্যুমুখত ঠেলি দিছিল তেওঁলোকৰ তেজ তেওঁলোকৰ ওপৰত আছিল আৰু তেওঁলোকক ভয়াবহ শাস্তিৰে দন্ডিত কৰা হয়। ঈ(ৰৰ শাপ তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰিল আৰু তেওঁলোকে অধৰ্ম্মী বিলাক আৰু খ্ৰীষ্টানসকলৰ ওপৰত বৰকৈ বেয়া ৰূপত দেখা দিলে। তেওঁলোকক এনেদৰে বৰ্জন, অৱনমন আৰু ঘৃণা কৰা হয় যেন কেইনৰ কলংকচিন তেওঁলোকৰ ওপৰত আছিল। তথাপি মই দেখিলো যে ঈ(ৰ বিস্ময়কৰ ভাবে এই মানুহ বিলাকক সুৰ(া দিলে আৰু পৃথিবীৰ চাৰিওফালে সিচৰিত হ'ল যাতে বিশেষকৈ ঈ(ৰৰ শাপেৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত দৃষ্টি দিয়া হয়। মই দেখিলো

যে ঈশ্বৰে ইহুদী বিলাকক এটা জাতিৰূপে ত্যাগ কৰিছিল, তথাপি তেওঁলোকৰ মাজতে এটা অংশ আছিল যি সকলে ছলেৰে তেওঁলোকক মনটো খন্ডন কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। আকৌ কিছু সংখ্যকে তেওঁলোকৰ সম্বন্ধে ভবিষ্যতবাণীবোৰ পূৰ্ণ হোৱা দেখি যীশুক জগৎৰ ত্ৰাণকৰ্ত্তাৰূপে গ্ৰহণ কৰিব। তেওঁলোকৰ জাতিৰ মহাপাপটো দেখিব, ইহুদী বিলাকৰ মাজত কিছু ব্যক্তিৰ ধৰ্ম্মান্তকৰন হ'ব, কিন্তু জাতি হিচাপে তেওঁলোকে চিৰকাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা পৰিত্যাক্ত হৈ থাকিব।

অধ্যায় ১৮

অসমতাৰ ৰহস্য

সদায়েই এইটোৱে চয়তানৰ পৰিকল্পনা আছিল যে মনুষ্য জাতিৰ মনটো যীশুৰ পৰা মানুহলৈ ঘুৰাই নি ব্যক্তি(গত দায়িত্ববোৰ নাশ কৰা। চয়তানে ঈ(্বৰ পুত্ৰক প্ৰলোভন দেখুৱালৈ ব্যৰ্থ হলেও পিচলৈ সফল হ'ল যেতিয়া সি পতিত মানুহৰ কাষ চাপিল। খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম্মৰ শি(াটো দূষিত হোৱাত পোপ আৰু পুৰোহিত সকলে মনুষ্য জাতিক খ্ৰীষ্টৰ পৰিবৰ্ত্তে তেওঁলোকলৈ দৃষ্টি দিবলৈ ক'লে সিঁহতৰ পাপ আঁতৰাবলৈ। বাইবেল খন সিঁহতৰ পৰা আঁতৰাই ৰখা হ'ল কাৰণ ইয়াত থকা কথাবোৰ তেওঁলোকক গৰিহনা দিলে হয়।

মনুষ্য জাতিটোক সম্পূৰ্ণৰূপে ঠগা হ'ল। সিঁহতক শিকোৱা হ'ল যে পোপ আৰু পুৰোহিত সকলে খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতিনিধি আছিল, কিন্তু আচলতে তেওঁলোক আছিল চয়তানৰে প্ৰতিনিধি। যেতিয়া সিঁহতে তেওঁলোকলৈ সমৰ্পিত হ'ল, সিঁহতে চয়তানৰে পূজা কৰিলে। মনুষ্য জাতিটো বাইবেল খন বিচাৰিলে তেওঁলোক ভাবিল যে এৱা সিঁহতৰ হাতত পৰিলে সেইটো ভয়ানক ঘটনা হব কাৰণ সিঁহতে পোহৰত আহি যাব আৰু তেওঁলোকৰ পাপ ওলাই পৰিব। এইদৰে সিঁহতক প্ৰতি খোঁজতেই তেওঁলোকৰ কথা মানি তেওঁলোকলৈ ঈ(্বৰৰূপে দৃষ্টি দিয়াৰ কথা কোৱা হ'ল অন্যথা সিঁহতক চয়তান আৰু ইহুদীবিলাকে যীশুক ঘৃণা কৰৰা দৰে শাস্তি

বিহা হ'ব। মোক এটা সময় দেখুওৱা হ'ল যেতিয়া চয়তানে বিশেষকৈ জয়গান কৰিল। সবুতো খ্ৰীষ্টানক ভয়াৱহ ভাৱে হত্যা কৰা হ'ল কাৰণ সিঁহতে সিঁহতৰ ধৰ্ম্ম সাঁচি থঁব।

বাইবেলক ঘৃণা কৰা হ'ল আৰু চেষ্টা চলোৱা হ'ল যাতে পৃথিৱীক ঈ(্বৰৰ মহামূল্য বাণীৰ পৰা মুক্ত(কৰা যায়। মৃত্যু ভয়তে বাইবেল পঢ়া নিষিদ্ধ কৰা হ'ল আৰু পবিত্ৰ ধৰ্ম্মগ্ৰন্থ খনৰ যি কেইখন পোৱা গ'ল সেই আটাই খনেই জ্বলাই দিয়া হ'ল। কিন্তু মই দেখিলো যে ঈ(্বৰে তেখেতৰ বাণী ৰ(া কৰাৰ বাবে বিশেষ যত্ন লৈছিল। বিভিন্ন সময়ত বাইবেলৰ সংখ্যা বৰকৈ কম হ'লেও ঈ(্বৰৰ বাণী কেতিয়াও হেৰাই নগ'ল হেঁতেন। শেষৰ দিনলৈ বাইবেলৰ সংখ্যা ইমানেই বাঢ়ি গ'ল হয় যে প্ৰতি খন পৰিয়ালেই এখন কৈ এই গ্ৰন্থ ৰাখিব পাৰিলে হেঁতেন। মই দেখিলো যেতিয়া বাইবেলৰ সংখ্যা খুবেই কম আছিল তেতিয়া যীশুৰ উৎপীড়িত শিষ্যবিলাকৰ ওচৰত এৱা আছিল মহামূল্য আৰু আৰাম প্ৰদানকাৰী। এৱা অতিকৈ গোপনতাৰে পঢ়া হৈছিল আৰু যি সকলৰ এই সুবিধা আছিল তেওঁলোকে ভাবিল যে ঈ(্বৰ, তেখেতৰ পুত্ৰ যীশু আৰু তেওঁৰ শিষ্যবিলাকৰ সৈতে তেওঁলোকৰ সা(াৎকাৰ হৈছিল। কিন্তু এই আশীৰ্ব্বাদ ধন্য সুবিধা প্ৰকাশ পালে তেওঁলোকৰ মৃত্যু আছিল অনিবাৰ্য্য।

চয়তানে মুক্তি(ৰ পৰিকল্পনা খনত বাধা দিব নোৱাৰিলে। ত্ৰু(চবিদ্ধ হোৱাৰ পাছত তৃতীয় দিনখনতেই যীশুৱে তেখেতৰ দূত

বিলাকক ক’লে ত্রু(চবিদ্ধ হোৱাটো আৰু পুনৰুত্থানে তেখেতৰ প্ৰাধান্যৰ কথায় ক’ব। তেখেতে ইচ্ছুক আছিল যে যি সকলে যীশুৰ ওপৰত বি(াসটো ব্যত্ত(কৰিছিল সেইসকলে খ্ৰীষ্টৰ মৃত্যুৰ লগে আইনবোৰ বন্ধ হৈযাব বুলি বি(াস কৰা উচিত। তেখেতে পাৰিলে তেওঁলোকক আৰু অলপ আগবঢ়াই বি(াস কৰোৱাব পাৰিলে হেঁতেন যে দহ টা আজ্ঞাৰ আইনটোও খ্ৰীষ্টৰ সৈতে নাশ হ’ল।

মই দেখিলো যে বহুতোৱে নিজৰ ইচ্ছাৰে চয়তানৰ এই পৰিকল্পনা খনত সমৰ্পিত হ’ল। তেওঁলোকে ঈ(ৰৰ বিধানটো গচকি যোৱা দেখাত গোটেই স্বৰ্গখন লৰি গ’ল। যীশু আৰু সকলো স্বৰ্গীয় দূতে ঈ(ৰৰবিধানটোৰ সৈতে চিনাকি আছিল। তেওঁলোকে জানিল যে তেখেতে এইটো পৰিবৰ্ত্তন বা ৰদ ন কৰে। মানুহৰ আশাহীন অৱস্থা স্বৰ্গত গভীৰ দুখ ঘটালে আৰু ঈ(ৰৰ পবিত্ৰবিধান উলঙ্ঘনকাৰী সকলৰ বাৱে মৃত্যুক আকোৱালে লোৱাৰ প্ৰস্তাৱ লবলৈ যীশুক লৰাই দিলে, তেখেতৰ বিধান ৰদ কৰা হ’লে যীশুৰ মৃত্যু অবিহানে ৰ(া পালে হেঁতেন। যীশুৰ মৃত্যু তেখেতৰ পিতৃৰ বিধান নাশ কৰাৰ বিপৰীতে ইয়াৰ মান আৰু বঢ়াই দিছে। গীৰ্জাঘৰ খন বিশুদ্ধ থকা হ’লে চয়তানে তেওঁলোকক ঠগিবলৈ আৰু ঈ(ৰৰ বিধানটো গচকি যোৱাত তেওঁলোকক আগুৱাই লৈ যাব নোৱাৰিলে হেঁতেন। এই সাহসী পৰিকল্পনাত চয়তানে প্ৰত্য(ভাৱে স্বৰ্গত আৰু পৃথিবীত ঈ(ৰৰ শাসন ব্যৱস্থাৰ বিৰোধ কৰি আঘাত হানিলে। তাৰ এই বিদ্ৰোহ তাক স্বৰ্গৰ পৰা পৰিস্কৃত কৰিলে।

চয়তানে আৰু আগুৱাই যাবলৈ স্থিৰ কৰিল। সি তাৰ দূতবিলাকক ক’লে যে কিছু সংখ্যকে ঈশ্বৰৰ বিধানটো লৈ ইমানেই ঈৰ্ষান্বিত হ’ব যে তেওঁলোকক এই ফান্দত ধৰা না যাব। দহটো আজ্ঞা ইমানেই সৰল আছিল যে বহুতোৱে বিশ্বাস কৰিব যে সেইবোৰ এতিয়াও নকৰি থাকিব নোৱাৰা আছিল। এতেকে তাক চতুৰ্থ আজ্ঞাটো দূষিত কৰিবলৈ অবশ্যেই বিচাৰিব লাগিব যিটোৱে জীবন্ত ঈশ্বৰক দৃষ্টিলৈ লৈ আনে। বিশ্ৰামৰ দিনটোক পৰিবৰ্ত্তন কৰাৰ চেষ্টা কৰিবলৈ সি তাৰ প্ৰতিনিধি সকলক আগুৱাই নিলে আৰ দহটোৰ একমাত্ৰ আজ্ঞাক পবিবৰ্ত্তন কৰিল যাতে প্ৰকৃত ঈশ্বৰ, স্বৰ্গ আৰু পৃথিবীৰ সৃষ্টিকৰ্ত্তাক দৃষ্টিপথলৈ অনা যায়। চয়তানে যীশুৰ পুনৰুত্থানটোক তাৰ উদ্দেশ্য সফল কৰাৰ বাৱে ব্যৱহাৰ কৰিল। সি আৰু তাৰ দূতবিলাকে উৎফুল্লিত হ’ল যে যিটো ভুল তেওঁলোকে তৈয়াৰ কৰিছিল সেইটোৱে ভালদৰে খ্ৰীষ্টৰ ব্যক্ত হোৱা বন্ধুবৰ্গৰ কামত আহিল। যিটোৱে এজনে ধৰ্ম্মীয় ঘৃণাৰে চায় সেইটোকে আনে গ্ৰহণ কৰে। বিভিন্ন ভুলবোৰ ক্ৰমেদৰে গ্ৰহণ কৰা হব আৰু উৎসাহৰে সংৰক্ষণ কৰা হ’ব। কোনো সাক্ষ্য অবিহনে ঈশ্বৰে পৰিত্যক্ত হৈ থাকিব নোৱাৰে। সত্য আৰু বিশ্বাসী সাক্ষ্যয়ে আন্ধাৰ আৰু গীৰ্জাঘৰ উৎপীড়নৰ যোগেদি ঈশ্বৰৰ আটাই বোৰ আজ্ঞাকে ধৰি ৰাখা হৈছিল।

মই দেখিলো যে দূতবিলাকে বিস্ময়েৰে ভৰি গৈছিল যেতিয়া তেওঁলোকে গৌৰবৰ ৰজাক যাতনবোৰ আৰু মৃত্যু দেখিল। কিন্তু

মই দেখিলো যে এৰা দূতবিলাকৰ ওচৰত বিস্ময়কৰ আছিল যে জীৱন আৰু গৌৰৱৰ প্ৰভু যি জনে আনন্দ আৰু ঐ(্বৰ্য্যৰে গোটেই স্বৰ্গখন ভৰাই দিছিল, মৃত্যুৰ বান্ধনবোৰক আঁতৰ কৰিব। আৰু বন্দী ঘৰৰ পৰা বিজয়ী হিচাপে ওলাই আহিব। এই উভয় ঘটনাৰ এটাকো যদি পালন কৰা হয় সেইটো হ'ল ত্ৰু(চবিদ্ধ হোৱা দিনটো। কিন্তু মই দেখিলো যে সেই ঘটনাবোৰৰ কোনো এটাও ঈ(্বৰৰ বিধানখন ৰ'দ বা পৰিত্যাগ কৰাৰ বাবে পৰিকল্পিত হোৱা নাছিল, কিন্তু সেইবোৰে পৰিবৰ্ত্তনশীলতাৰ জোৰ প্ৰমাণ দিয়ে।

এই উভয় গুৰুত্বপূৰ্ণ ঘটনাৰে স্মাৰকচিন্ আছে। প্ৰভুৰ নৈশ ভোজমেলত ৰুটিৰ টুকৰা আৰু আঙুৰ ফলেৰে অংশগ্ৰহণ কৰি আমি প্ৰভুৰ মৃত্যুক প্ৰকাশ কৰো যেতিয়ালৈ তেওঁ নাহে। এই স্মৃতিৰ(াৰে তেখেতৰ যাতনা আৰু মৃত্যুৰ দৃশ্যবোৰ হ'ল যে ঈ(্বৰৰ বিধানখন চিৰকালৰ বাবে থাকিব আৰু নতুন পৃথিৱীখনত অনন্তকালৰ বাবে ইয়াৰ অস্তিত্ব ৰ(া হ'ব। সৃষ্টিৰ সময়ত যেতিয়া পৃথিৱীৰ ভিতখন স্থাপিত হ'ল, ঈ(্বৰৰ পুত্ৰসকলে সৃষ্টিকৰ্ত্তাৰ কামটোৰ ওপৰত বিস্ময়েৰে সৃষ্টি দিলে আৰু সকলো স্বৰ্গীয় দূতে উৎফুল্ল হৈ চিএ(ঁৰি উঠিল।

তেতিয়াই বিশ্ৰামৰ দিনটোৰ ভিতখন তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। সৃষ্টিৰ ছয়দিন সম্পন্ন হৈ যোৱাৰ পিছত ঈ(্বৰে সপ্তম দিনা খনতে তেখেতৰ সকলো কামৰ পৰা জিৰনি ল'লে আৰু তেখেতে সপ্তমদিনটোক আশীৰ্ব্বাদ দি পবিত্ৰ কৰিল কাৰণ এই দিনটোতে

তেখেতে তেখেতৰ সকলো কামৰ পৰা বিশ্ৰাম লইছিল। পতনৰ আগতেই স্বৰ্গীয় উদযানত বিশ্ৰামৰ দিনটো প্ৰতিষ্ঠিত হৈছিল। এনেদৰে, এই বিশেষ দিনটো সদায়ে সৃষ্টিকৰ্ত্তাৰ সম্মানিত পালিত হৈ থাকিব।

দানিয়েল অধ্যায় ৭ থেচেলোনিয়ানচ্ অধ্যায় ২ দেখক

অধ্যায় ১৯

দুৰ্ভোগিত অমৰ জীৱন নহয়, মৃত্যু

স্বৰ্গীয় উদ্যানত চয়তানে তাৰে প্ৰতাৰণা আৰম্ভ কৰিল। সি ইভক কলে, তোমাৰ অবশ্যেই মৃত্যু ন হ'ব। আত্মাৰ অমৰত্বৰ ওপৰত এইটোৱে আছিল চয়তানৰ প্ৰথম পাঠ আৰু সি এই প্ৰতাৰণাটো বহণ কৰি অছে সেই সময়ৰ পৰা বৰ্তমানলৈ আৰু এইটো বহৰ কৰি যাব ঈশ্বৰৰ সন্তানবিলাকৰ কাৰাৰ পৰা মুক্তি পোৱা লৈ। এডাম আৰু ইভে নিষিদ্ধ গছ জোপাত ভাগ ল'লে আৰু তেতিয়া সঞ্জীৱনী গছজোপাৰ চাৰিওকাযে জ্বলে থকা তৰোৱাল ৰখা হ'ল আৰু সিঁহতক উদ্যানৰ পৰা বহিষ্কাৰ কৰা হ'ল যাতে সিঁহতে সঞ্জীবনী গছটোত ভাগলৈ অমৰ পাপী হৈ যাব নোৱাৰে। সঞ্জীৱনী গাছটো আছিল অমৰত্ব স্থায়ী কৰাৰ বাৱে। পূতবিলাকৰ মাজত চলি থকা আলোচনা অনুসৰি ডোমৰ পৰিয়ালত কোনোৱে জ্বলি থকা তৰোৱাল খন অতিক্ৰম কৰি সঞ্জীৱনী গছটোত ভাগলোৱা নাছিল। এতেকে কোনো অমৰ পাপী নাই। পাপী আত্মাৰ মৃত্যু হ'ব চিৰস্থায়ী। য'ত নে থাকিব কোনো পুনৰুত্থানৰ আশা আৰু তেতিয়া ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধে মাৰ যাব।

এইটো মোৰ ওচৰত বিস্ময়কৰ আছিল যে চয়তানে ইমান ভালদৰে মানুহক ঈশ্বৰৰ বাণীত বিশ্বাস কৰাবলৈ সফল হ'ব পাৰিলে। দূত জনে ক'লে জীৱন হ'ল জীৱন, যাতনাৰে বা সুখৰে

হওক কিন্তু মৃত্যু জাতিৰ দ্বাৰা গ্ৰহণ কৰা হ'ল যাতনা, আনন্দ, ঘৃণা অবিহনে।

চয়তানে তাৰ দূতবিলাকক প্ৰতাৰণাটো বিস্তাৰ কৰিবলৈ একে বিশেষ প্ৰচেষ্টা চলাব ক'লে। যেতিয়া এই ভুল কেথাটো মনুষ্য জাতিৰ দ্বাৰা গ্ৰহণ কৰা হ'ল আৰু তেওঁলোকে ভাবিল যে মানুহ হৈছে অমৰ, চয়তানে তেওলোকক বি(্বাস কৰিবলৈ আৰু আগবঢ়াই নিলে যে পাপীৱে অমৰ দুৰ্ভোগিত বাস কৰিব। চয়তানে জানিলে যে এই ভুলটো গ্ৰহণ কৰা হ'লে ঈ(্বৰে ভয়খাব আৰু বহুতোৱে তেখেতক প্ৰেম আৰু প্ৰশংসাৰ পৰিবৰ্ত্তে ঘৃণাহেকৰিব আৰু বহুতোকে আগুৱাই লৈ যোৱা হব বি(্বাস কৰাবলৈ 'তৰ্কী কৰাটো (ঈ(্বৰৰ বাণীৰ) আ(ৰিক অৰ্থত পৰিপূৰ্ণ ন হ'ব। চয়তানে আকৌ তেওঁলোকক ঈ(্বৰৰ ন্যায়টোত সম্পূৰ্ণৰূপে মনোযোগ নিদিবলৈ ক'লে আৰু এজনৰো নাশ নহয় আনকি সিদ্ধ পুৰুষ আৰু পাপী উভয়েই ৰ(া পাব তাৰ ৰাজত্বত। আন এটা শ্ৰেণীৰ সুবিধা চয়তানে তেওঁলোকক আগুৱাই নি ক'লে, বাইবেল হ'ল এনে এমন গ্ৰন্থ যি খনে কোনো অনুপ্ৰেৰণা নি দিয়ে। তেওঁলোকে ইয়াত বহুতো ভাল বস্তু থকা বুলি ভাবিলেও বাইবেলৰ ওপৰত বি(্বাস কৰিব নোৱাৰে কাৰণ তেওঁলোকক শিকোৱা হৈছে যে এইখন গ্ৰন্থ অমৰ দুৰ্ভোগৰ কথায়ে ঘোষনা কৰে।

চয়তান এনেদৰে আৰু এটা শ্ৰেণীৰ সুবিধালৈ সিঁহতক ঈ(্বৰৰ অস্তিত্ব নাই বুলি আগুৱাই নিলে। সিঁহতে বাইবেলত

চৰিত্ৰত কোনো ধাৰাবাহিকতা দেখিব নোৱাৰিলে। সিঁহতে বাইবেল আৰু ইয়াৰ লিখকক অস্বীকাৰ কৰি মৃত্যুক অনন্ত নিদ্ৰা বুলি ল'লে।

তাৰ পিচত চয়তানে শংকিত আৰু পাপ কৰিবলৈ ভয় পোৱা আন এটা শ্ৰেণীক আগুৱাই নিলে। তেওঁলোকে পাপ কৰাৰ পাছত চয়তানে তেওঁলোকৰ আগত দেখা দি ক'লে, যে পাপৰ শ্ৰম মৃত্যু নহয় কিন্তু ভয়াবহ যাতনাত এটা অনন্ত জীৱন, যিটো অনন্ত কাল ধৰি সহ্য কৰিব লাগিব। সুযোগৰ সদ্ব্যবহাৰ কৰি চয়তানে তেওঁলোকৰ দুৰ্ব্বল মনৰ আগত নৰকৰ সীমাহীন আতংকটো বঢ়াই মেলি তেওঁলোকৰ মনটো নিজৰ কবলত আনিল আৰু তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ যুক্তি(হেৰুৱালে। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে চয়তান আৰু তাত দূতবিলাকে উৎফল্লিত হ'ল। সিঁহতে ভাবিল যে চলিত ধৰ্ম্মমতৰ এই বেয়া ফলবোৰ হৈছে বাইবেল আৰু তাৰ লিখকৰ ওপৰত বি(্বাস কৰাৰ স্বাভাবিক ফলাফলতে।

আলেবেয়াৰ্ত মেংগেলস্টৰ্ক — প্ৰয়াত জাৰ্মান জ্যাজ শিল্পী

অধ্যায় - ২০

ধৰ্ম্ম সংস্কাৰ

নানা বিধৰ উৎপীড়ন আৰু সিদ্ধ পুৰুষ সকলক মৃত্যু মুখত ঠেলি দিয়া হলেও জীয়া সা(্য সমূহক প্ৰতিখন ঠাইতে উত্থান কৰোৱা হৈছিল। ঈ(্বৰৰ দূতবিলাকে এন্ধাৰ হোৱা ঠাই বোৰত আন্ধাৰৰ পৰাই প্ৰকৃত সৎমানুহ বিলাকক মনোনীত কৰি আছিল। তেওঁলোকে ভুলত মেৰাই থাকিলেও ঈ(্বৰে তেওঁলোকক বাছি ল'লে যেনে তেখেতে চালক বাছিছিল ততোখতৰ পাত্ৰ হিচাপে সত্য বহন কৰিবলৈ, তেখেতৰ হৈ প্ৰচাৰ কৰা মানুহ বিলাকৰ পাপৰ বিৰুদ্ধে আওয়াজ উঠাবলৈ। ঈ(্বৰৰ বাণীৰ জীয়া প্ৰমা**ন**টোত জোৰ দিবলৈ ঈ(্বৰৰ দূতবিলাকে মাৰ্টিন লুথাৰ, মেলাংকথন আৰু আন সকলক বিভিন্ন ঠাইত লৰাই দিলে। শত্ৰু আহিছিল বানপানীৰ দৰে আৰু তাক বাধা দিবলৈ স্তৰটো অবশ্যেই বঢ়াব লাগিছিল। লুথাৰক মনোনয়ন কৰা হৈছিল। সাহসেৰে পতিত গীৰ্জাঘৰৰ ৰোষৰ বিৰূদ্ধে থিয় দিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ পেচাৰ প্ৰতিবি(্বস্ত সেই কম সংখ্যকৰ শক্তি(বঢ়াবলৈ। তেওঁ সদায়ে ঈ(্বৰক অপমান কৰিবলৈ ভয় কৰিছিল। তেওঁকামৰ যোগেদি ঈ(্বৰৰ অনুগ্ৰহ পাবলৈ চেষ্টা কৰিল, কিন্তু তেওঁ সন্তুষ্ট নাছিল যেতিয়ালৈ এটা স্বৰ্গীয় পোহৰ তেওঁৰ মনৰ পৰা এন্ধাৰ গুচাই দিলে আৰু তেওঁক বি(্বাস কৰাবলৈ আগুাই নিলে, কামবোৰত নহয় কিন্তু খ্ৰীষ্টৰ তেজৰ গুণবোৰৰ

আৰু ঈশ্বৰৰ ওচৰত নিজকে অহাৰ বাৱে, কোনো পোপ বা অনুগামীৰ যোগেদি নহল অকল যীশু খ্ৰীষ্টৰ যোগেদিহে কিমান মহামূল্য আছিল লুথাৰৰ এই জ্ঞান! এই নতুন জ্ঞানৰ যোগেদি আটাইতকৈ ও শক্তিশালী সাংসাৰিক সম্পত্তিৰ পৰাও ওপৰত থকা তেওঁৰ কুসংস্কাৰক গুচাই দিছিল। সৌন্দৰ্য্য আৰু জীৱন ন থকা বুলি ভাবি পবিত্ৰ গ্ৰন্থখনক ভয় কৰিলেও একোৱে তেওঁক এইখন পঢ়াৰ পৰা দূৰত ৰাখিব নোবাৰিলে। তেওঁ মৃত্যুক ভয় কৰিছিল কিন্তু ঈশ্বৰৰ বাণীটো পঢ়াৰ পিছত তেওঁৰ সকলো শংকা দূৰ হল আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা তেওঁৰ সকলো সন্দেহ দূৰ হল আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি তেওঁৰ প্ৰেমত পৰিল। তেওঁ নিজৰ বাৱে ঈশ্বৰৰ বাণীটো অনুসন্ধান কৰিল। তেওঁ ইয়াৰ পৰা মূল্যবান সম্পদবোৰ উপভোগ কৰিল। আৰ পিচলৈ এয়া গীৰ্জাঘৰখনৰ বাৱে অনুসন্ধান কৰিল। তেওঁ সেই সকলৰ পাপ সমূহ লৈ বিৰক্ত হৈছিল। যি সকলক তেওঁ মুক্তিৰ বাবে বিশ্বাস কৰিছিল। তেওঁ বহুতোকে একেই এন্ধাৰত ঘেৰি থকা দেখিলে যিটোৱে তেওঁক ঢাকি থৈছিল। তেওঁ উৎকণ্ঠিত হৈ তেওঁলোকক যীশু খ্ৰীষ্টলৈ যোৱাৰ নিৰ্দ্দেশ দিয়াৰ এটা সুযোগ বিচাৰিলে কাৰণ তেখেতেই অকল জগৎৰ পাপ সমূহ আতঁৰ কৰিব পাৰে। তেওঁ ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ প্ৰকৃত ঐশ্বৰ্য্যবোৰ তেওঁলোকৰ মনত খুলি দিবলৈ আৰু যীশু খ্ৰীষ্টৰ যোগেদি মুক্তিৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰিবলৈ ইচ্ছা জাহিৰ কৰিল। তেওঁ পবিত্ৰ আত্মাৰ ক্ষমতাকে গীৰ্জাঘৰৰ নেতা সমূহৰ বিৰূদ্ধে চলি থকা পাপৰ বাৱে চিএৰি উঠিল আৰু পুৰোহিত বিলাকৰ পৰা প্ৰচণ্ড বিৰোধিতাৰ

সম্মুখীন হলেও তেওঁৰ সহজ কাম ন গলে। কাৰণ তেওঁ দৃঢ়ত্নৰে ঈশ্বৰৰ শক্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিল আৰু আশ্বস্ত হৈ জয়ৰ বাৱে তেখেতক বিশ্বাস কৰিল। তেওঁ সংগ্ৰাম খন আগুৱাই নিয়াত তেওঁ পুৰোহিত বিলাকৰ ৰোষত পৰিল। তেওঁলোকে ধৰ্ম্ম সংস্কাৰটো বিচৰা নাছিল। তেওঁলোকে সীমাহীন আৰাম আৰু আনন্দৰ মাজত থাকি, বেৱা কামবোৰ চলাই থাকি গীৰ্জাঘৰ খন এন্ধাৰত থকাটোহে বিচাৰিল।

মই দেখিলো যে লুথাৰে উৎসাহ আৰু সাহসেৰে পাপৰ নিন্দা কৰি সত্যৰ কৰে চাপিলে । তেওঁ বুজিব পাৰিলে যে বদমাচ আৰু দুষ্ট মানুহবোৰতকৈও শক্তিশালী এজন তেওঁৰ সৈতে আছিল। তেওঁৰ সকলো বিধৰ গুণ আছিল যদিও ঈশ্বৰে তেওঁৰ ধৰ্ম্ম সংস্কাৰৰ কামত তেওঁক সহায় কৰাৰ বাৱে তেওঁৰ ঠিক বিপৰীত চৰিএৰ মেলাংখনক লগাই দিলে। তেওঁ ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় পাত্ৰ আছিল আৰু শাস্ত্ৰত তেওঁৰ বৰকৈ জ্ঞান আছিল। তেওঁৰ বিচাৰ (মতা আৰু জ্ঞানবোধ আছিল উচ্চখাপৰ। লুথাৰৰ দৰে একেই আছিল ঈশ্বৰৰ কামৰ প্ৰতি তেওঁৰ প্ৰেম। লুথাৰ আৰু মেলাংকথন এই দুয়ো হৃদয়ক প্ৰভুৱে লগ লগোয়াত, এই দু'জনে কেতিয়াও বেলেগ হৈ যাব নোৱৰা মিত্ৰ হৈ গল। এজনে কোনৰ পৰিপূৰক আছিল যত বিপদত এজনে আনজন সহায় কৰিলে। ইয়াৰ পিচলৈ মাক লৈ যোৱা হল ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক সকলৰ দিবোৰত যত মই দেখিলো যে ঈশ্বৰে সঙ্গী হিচাপে ব্যগ্ৰ আৰু উৎসাহী পিটাৰ আৰু নম্ৰ বিনীত জনক মনোনীত কৰিল। কেতিয়াবা উদ্বিগ্ন হৈ উৎসাহ আৰু

ব্যগ্রতাৰে আগ বাঢ়ি গ'লেও প্ৰেৰক শিষ্যবিলাকে পিটাৰেক প্ৰায়শঃ দমালেও এইটোৱে তেওঁক শোধন কৰা নাছিল। তেওঁৰ প্ৰভুক অস্বীকাৰ কৰাৰ পিছত পিটাৰে অনুতপ্ত হৈ ধৰ্ম্মান্তৰিত হৈছিল। এতিয়া তেউৰ প্ৰয়োজন আছিল। অকল জনৰ মৃদু সতৰ্কীকৰণ তেওঁৰ ব্যগ্ৰতা আৰু উৎসাহ জমাবেলৈ। খ্ৰীষ্টৰ ল(্য সফল ন হল হেতৈন এইটো অকল জনক এৰি দিয়া হলে। পিটাৰৰ উংসাহৰ প্ৰয়োজন আছিল। তেওঁৰ সাহসিকতা আৰু শক্তি(প্ৰায়শঃ তেওঁলোকৰ কষ্টৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি তেওঁলোকৰ শত্ৰু বোৰক শান্ত কৰিলে। জন আছিল মনেমোহা। তেওঁ খ্ৰীষ্টৰ ল(্যলৈ বহুতোকে সহায় কৰিলে তেওঁৰ ধৈৰ্যশীল সহিষ্ণু(তা আৰু গভীৰ আসক্তি(ৰে। ৰোমীয় গীৰ্জা ঘৰ খনত চলি থকা পাপসমূহ বিৰোধিতা কৰাৰ বাৰে ঈ(্বৰে মানুহ বিলাকক থিয় কৰালে আৰু ধৰ্ম্মসংস্কাৰৰ কামটো আগুৰাই নিলে। চয়তানে এই জীয়া সা(্য বোৰক নাশ কৰিবলৈ বিচাৰিলে কিন্তু ঈ(্বৰে তেওঁলোকত চাৰিও কাষে এটা বেৰা লগাই দিলে। কিছু সংখ্যকে চেষ্টা কৰিলেও পোপ, পুৰোহিত আৰু ৰজাবিলাকৰ পাপৰ বিৰূদ্ধে থিয়দি ঈ(্বৰৰ গৌৰবান্বিত কৰাৰ বাৰে আটাইতকৈ (মতা শালী মানুহ দু'জন হল লুথাৰ আৰু মেলাংকথন। মনোনীত এই দু'জনৰ যোগেদি পোহৰৰ ৰশ্মিবোৰ এন্ধাৰ গুচাবলৈ আৰম্ভ কৰিল আৰু বহুতোৱে আনন্দেৰে এয়া গ্ৰহণ কৰি চলিবলৈ ধৰিল। যেতিয়া এজন লা(্যক হত্যা কৰা হৈছিল, দু'জন বা বেচি সা(্যৰ উত্থান হৈছিল তেওঁৰ স্থান পূৰাৱাৰ বাৱে।

কিন্তু চয়তানে সন্তুষ্ট হোৱা নাছিল। তাৰ (মতা আছিল অকল দেহৰ অপৰতেই। সি বি(োসী সকলক তাৰ বশত আনিব পৰা নাছিল। আনকি মৃত্যু কালতো তেওঁ লোকে জয়োল্লাস কৰিল ন্যায়ৰ পুনৰুত্থানত সমৰত্বৰ উজ্জ্বল আশাৰ সৈতে। তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টিয় অস্ত্ৰসস্ত্ৰৰে যুদ্ধৰ বাৱে সাজু হৈছিল, অকল ধাৰ্ম্মিক শত্ৰুবোৰৰ সৈতে নহয় কিন্তু মানুহৰ ৰূপত চয়তানৰ বিৰূদ্ধেও বাৰ অবিৰাম কান্দোন আছিল তোমালোকৰ বি(োস ত্যাগ কৰা ন হ'লে মৰি যোৱা। সেই কম সংখ্যক খ্ৰীষ্টান আছিল ঈ(ৰত বলীয়ান। যদিও তেখেতৰ ল(্যত আছিল কাপুৰুষ। যেতিয়া গীৰ্জা ঘৰখন উৎপীড়িত হৈছিল তেওঁলোকে সংযুক্ত(আৰু মৰমিয়াল আছিল। পাপীবোৰক একেলগ হবলৈ অনুমতি দিয়া হোৱা নাছিল। খ্ৰীষ্টিৰ বাৱে সকলো খিনি উৎসৰ্গ কৰিবলৈ পাৰা সকলেৰে তেখেতৰ শিষ্য হবলৈ পাৰিলে হয়। তেওঁলোক দুখীয়া বিনীত আৰু খ্ৰীষ্টৰ দৰে হব লৈ ইচ্ছা কৰিলে।

লিউক ২২ঃ৬১-৬২, জন ১৮ঃ১০, এক্টচ্ অধ্যায় ৩ আৰু ৪, অতিৰিক্ত(পাৰৰ বাৱে বি(কোষত 'ধৰ্ম্ম সংস্কাৰ' দেখক।

অধ্যায় - ২১

গীর্জা আৰু জগতৰ মিলন

চয়তানে তাৰ পিচত দূত বিলাকৰ লগত আলোচনা কৰি তেওঁলোকে ভাবিল যে তেওঁলোকে কি লাভ কৰিছিল। এইটো সঁচা যে তেওঁলোকে মৃত্যু ভয়ৰ যোগেদি কিছু ভয়াতুৰ আত্মাক ধৰি ৰাখিছিল। সত্যটোক আকোৰালি লোৱাৰ পৰা। কিন্তু বহুতোৱে আনকি বৰ ভয়াতুৰবোৰেও সত্যটো গ্ৰহণ কৰি তেওঁলোকৰ ভ্ৰাতৃবিলাকৰ মৃত্যুৰ যোগেদি সিঁহতৰ দৃঢ়তা আৰু ধৈৰ্য্য দেখি জানিব পাৰিল যে ঈশ্বৰ আৰু দূতবিলাকে এই যাতনাবোৰ সহনত তেওঁলোকক সহায় কৰাৰ ফলত তেওঁলোকে বেছি সাহসী আৰু নিৰ্ভয় হৈ গল। তেওঁলোকে যেতিয়া নিজৰ জীৱন দিবলৈ বশীভূত হোৱাত এনে ধৈৰ্য্য আৰু দৃঢ়তাৰে তেওঁলোকেৰ বিশ্বাস ধৰি ৰখাত আনকি তেওঁলোকৰ হত্যাকাৰী বোৰেও কঁপি উঠিল। চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে স্থিৰ কৰিল যে আত্মা সমূহ নাশ কৰাৰ বাৱে এটা অধিক সফল পথ আছিল যিটো শেষলৈ বেচি নিশ্চিত হল। তেওঁলোকে দেখিল যে যদিও খ্ৰীষ্টান সকলক যাতনা ভোগ কৰোৱা হল। তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টৰ মহৎ গুণবোৰ অনুসৰণ কৰিল যেতিয়া তেখেতৰ হত্যাকাৰী বোৰৰ আগত বলতোৱে আশ্বস্ত হল তেওঁলোকৰ স্থায়িত্ব সাব্য কৰি আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত ডৰ কৰা ঈশ্বৰৰ গৌৰৱেৰে। চয়তানে স্থিৰ কৰিল যে তাক অবশ্যেই

অধিক নমনীয় ৰূপত আহিব লাগিব। বাইবেল শি(া আৰু ঐতিহ্যবোৰ দূষিত কৰাৰ পাছত সি তাৰ ঘৃণাক দমন কৰিল আৰ তাৰ প্ৰজাবিলাকৰ ওপৰত এনে দুঃখজনক উৎপীড়ৰ চাপি নি দিবলৈ স্থিৰ কৰিল আৰু গীৰ্জাঘৰক নানান ঐতিহ্যৰ বাৰে যুক্তি(দৰ্শোৱাবলৈ আগুৱাই নিলে। যেতিয়া সি মিছাৰ আশ্ৰয় লৈ গীৰ্জা ঘৰক পৃথিবীৰ অনুগ্ৰহ আৰু সম্মানবোধ পাৱলৈ আগুৱাই নিলে এয়া ঈ(ৰৰ অনুগ্ৰহ হেৰুৱাবলৈ ধৰিল।

গীৰ্জাঘৰখন বেলেগ আৰু অদ্ভুত মনুষ্য জাতি নহয় যি এইটো আছিল যেতিয়া অত্যাচাৰীৰ জুঁই ইয়াৰ বিৰুদ্ধে জ্বলিছিল। সোন কালেকৈ মলিন হয় আৰু কেনেকৈ বৰ সুন্দৰ সোন পৰিবৰ্ত্তিত হয়? মই দেখিলো যে গীজাঘৰখন সদায়ে ইয়াৰ পবিত্ৰ আৰু অদ্ভুত চৰিত্ৰটো ধৰি ৰখা হলে পবিত্ৰ আত্মাৰ (মতা যিটো শিষ্যবিলাকলৈ দিয়া হৈছিল ইয়াৰ লগত থাকিল হেতেঁন। পীড়িত সকলৰ আৰোগ্যলাভ, ভূতবোৰৰ তিৰস্কাৰ আৰু বহিস্কাৰেৰে এৰা (মতাশালী আৰু শত্ৰুবোৰলৈ ভীতিজনক হল হেতেঁন।

মই এটা বিশাল দলক খ্ৰীষ্টৰ নামত প্ৰচাৰ কৰা দেখিলো কিন্তু ঈ(ৰে তেওঁলোকক স্বীকাৰ ন কৰে বুলি তেওঁলোকৰ মনত কোনো আনন্দ নাই। চয়তানে ধাৰ্ম্মিক চৰিত্ৰ বহন কৰা যেন লাগিল আৰু বৰ ইচ্ছুক আছিল যে মনুষ্য জাতিয়ে তেওঁলোকক খ্ৰীষ্টান বুলি ভাবে। যদি যীশুৰ প্ৰতি সকলো দিশতে বি(াসটো ভালকামৰ বাবে ন জাগায় আৰু ঘোষণাকাৰীসকলক খ্ৰীষ্টৰ স্বাৰ্থত্যাগী জীৱন

মনুষ্যক কৰিবলৈ আগত ন বঢ়ায়। সি বিৰক্ত(ন হয়।
তেওঁলোকে অকল খ্ৰীষ্টৰ নামটোহে বহন কৰে যত তেওঁলোকৰ হৃদয় এতিয়াও কামজণিত হৈ আছে। সি এতেকে তাৰ সেৱাত আৰু ভালদৰে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে যদি তেওঁলোকে খুলাখুলি ঘোষণা ন কৰে। খ্ৰীষ্টৰ নামৰ অধীনত তেওঁলোকৰ বিফলতা লুকুৱাই ৰাখে। তেওঁলোকে আগবাঢ়ি যায় তেওঁলোকৰ শুদ্ধ স্বভাবেৰে আৰু তেওঁলোকৰ বেয়া ভাববোৰ দমন ন হয়। এইটোৱে অবি(ৱাসী সকলৰ সুযোগ কৰি দিয়ে তেওঁলোকৰ অশুদ্ধিবোৰ যীশু খ্ৰীষ্ট লৈ নি(প কৰি তেখেতক নিন্দা কৰিবলৈ।

চয়তানে বিচৰা মতে ধৰ্ম্মচাৰ্য্য সকলে সাংসাৰিক ধৰ্মবি(ৱাস থকা সকলৰ উদ্দেশ্যে কোমল কথাবোৰ প্ৰচাৰ কৰে। তেওঁলোকে যীশু আৰু বাইবেল চোকা সত্যবোৰ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ সাহস ন কৰে কাৰণ সাংসাৰিক ধৰ্ম্মবি(ৱাসী সকলে তেওঁলোকক নু শুনে। তেওঁলোকৰ বহুতোৱে শক্তিশালী আৰু গীৰ্জাঘৰ খনত ধ্বৰি ৰাখিবই লাগিব, যদিও তেওঁলোকে চয়তান আৰু তাৰ দূত বিলাকতকৈ অধিক যোগ্য নহয় তাত থকাৰ বাৱে। যীশুৰ ধৰ্মক জগৎৰ চকুত সৰ্ব্বপ্ৰিয় আৰু সম্মানীয় বুলি মনত মনত পেলোৱা হয়। মনুষ্য জাতিক বোৱা হয় যে যি সকলে ধৰ্মক খুলাখুলিকৈ ঘোষণা কৰে সেই সকলে জগৎৰ দ্বাৰা অধিক সম্মানীত হয়। খ্ৰীষ্টৰ শি(া আৰু জগৎ শান্তিত থাকিব নোৱাৰে। যি সকলে তেখেতক অনুসৰণ কৰিল জগৎক ত্যাগ কৰিব লাগিছিল। চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকক লৈ ওপজিছিল এই কোমল কথাবোৰ। তেওঁলোকে

অধ্যায় - ২২

উইলিয়াম মিলাৰ

মই দেখিলো যে ঈশ্বৰে তেখেতৰ দূত পঠালে এজন খেতিয়কৰ মনটো লৰাবলৈ যি জনে বাইবেলত বিশ্বাস কৰা নাছিল আৰু ভৱিষ্যদ্বাণী বোৰ সন্ধান কৰিবলৈ তেওঁক আগুৱাই নিলে। ঈশ্বৰৰ দূতবিলাকে বাৰে বাৰে তেওঁ লৈ আহি ভৱিষ্যতবাণীৰ জ্ঞানৰ দুৱাৰ খন খুলি দিলে যিটো ইমান দিনলৈ ঈশ্বৰৰ মানুহ সকলৰ ওচৰত এন্ধাৰ হৈ আছিল। যিবোৰ কথা তেওঁ অনুপ্ৰেৰণাহীন বুলি ভাবিছিল সিবোৰেই এতিয়া সৌন্দৰ্য্য আৰু গৌৰৱেৰে তেওঁৰ দৰ্শনৰ আগত খুলি গল। তেওঁ দেখিল যে শাস্ত্ৰৰ এটা অংশ আনটোক ব্যাখ্যা কৰিছে। তেওঁ ঈশ্বৰৰ কথাক আনন্দ আৰু অতিকৈ সম্মানেৰে বিবেচনা কৰিল।

তেওঁ ভৱিষ্যদ্বাণী বোৰ অনুসৰণ কৰতে দেখিল যে পৃথিবীৰ অধিবাসী সকলে জগৎৰ বুৰজীৰ শেষৰ দৃশ্যবোৰত বাস কৰি আছিল আৰু তেওঁলোক এইটো জনা নাছিল। তেওঁ গীজাঘৰবোৰৰ দুনীৰ্তি লৈ দৃষ্টি দি দেখিল যে যীশুৰ পৰা তেওঁলোকৰ প্ৰেম আঁতৰাই লোৱা হৈছে আৰু জগতৰ সংস্থাপিত হৈছে। তেওঁলোকে ঈশ্বৰীয় সম্মানৰ পৰিবৰ্তে সাংসাৰিক সম্মান বিচাৰি আছিল। তেওঁ সৰ্ব্বত্ৰেই ভণ্ডামি এন্ধাৰ আৰু মৃত্যুৰ দেখা পালে। তেওঁৰ ভিতৰৰ আত্মাটো লৰি উঠিল। ঈশ্বৰে তেওঁক মাতি

তেওঁৰ খামাৰ এৰিব কলে যেনে এলিচাক কৈছিল তেওঁৰ ষাঁড় আৰু খেতি পথৰে খন হবে এলিজাক অনুসৰণ কৰিবলৈ। কঁপি কঁপি মানুহ বিলাকৰ আগত উইলিয়াম মিলাৰে ঈ(্বৰৰ ৰাজত্বখনৰ ৰহস্যবোৰ খুলিবলৈ আৰম্ভ কৰিল। প্ৰতিখন প্ৰচেষ্টাৰ সৈতে তেওঁ শত্তি(লাভ কৰিল। যেনে জন মানুহ বিলাকৰ আগত যীশুৰ প্ৰথম আবিৰ্ভাবৰ কথা কৈছিল, ঠিক তেনেদৰেই উইলিয়াম মিলাৰে ঈ(্বৰৰ পুত্ৰৰ দ্বিতীয় আবিৰ্ভাৰৰ কথা ঘোষণা কৰিল।

ঈ(্বৰে তেখেতৰ প্ৰিয় জনক এটা বিশেষ কাম সম্পন্ন কৰিবলৈ দিছিল। চয়তানে এই কামটোত বাধাদিবলৈ আৰু জনক ধ্বংস কৰাৰ বাৰে তাৰ দাসবোৰক আগুৱাই নিলে। কিন্তু ঈ(্বৰৰ তেখেতৰ পঠিৱাই বিষ্ময়েৰে তেওঁক ৰ(া কৰিল। যি সকলে জনৰ মুত্তি(ঈ(্বৰৰ মহা (মতাৰ প্ৰদৰ্শন হোৱা সা(্য কৰিল, আচৰিত হৈ গল আৰু বহুতোৱে অ(্বস্ত হল যে ঈ(্বৰে তেওঁৰ লগত আছিল আৰু তেওঁ বহন কৰা যীশু সম্বন্ধীয় প্ৰমাণটো আছিল শুদ্ধ। যি সকলে তেওঁক ধ্বংস কৰিব বিচাৰিল আকৌ তেওঁলোকে তেওঁৰ জীৱন লোৱাৰ চেষ্টা কৰিবলৈ ভীত হল। তেওঁক যীশুৰ বাৰে যাতনা ভোগ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়া হৈছিল। শত্ৰুবিলাকে তেওঁক মিছাকৈ দোষাৰোপ কৰাৰ ফলত এটা নিৰ্জন দ্বীপত তেওঁৰ নিবাসিত হৈছিল। যত প্ৰভুৱে তেখেতৰ দূতক পঠিৱালে তেওঁৰ ওচৰত সেই কথাবোৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ যিবোৰ পৃথিবীৰ বুকুত সংঘটিত হব আৰু গীৰ্জাঘৰৰ অৱস্থা শেষলৈ কেনেকুৱা হব আৰু

এৱা ঈ(্বৰক সন্তুষ্ট কৰা হলে এটা বিশেষ স্থান গ্ৰহণ কৰি জয়ী হব। স্বৰ্গৰ পৰা প্ৰতাপেৰ অহা দূত জনৰ ওচৰত ঈ(্বৰৰ গীৰ্জাঘৰ সম্বন্ধীয় গভীৰ আকৰ্ষনীয় দৃশ্য বোৰ প্ৰকাশ কৰিল আৰু তেওঁৰ আগত ক'লে বিপদ জনক সংঘৰ্ষবোৰৰ কথা যি বোৰ তেওঁলোকক সহ্য কৰিব লাগিব। দূতজনৰ চেহেৰা খন আনন্দেৰে জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁ অত্যাধিক গৌৰৱান্বিত হল যেতিয়া তেওঁ জনক ঈ(্বৰৰ গীৰ্জাঘৰৰ শেষ বিজয় দেখালে। এই বিজয়েৰে বৰকৈ আনন্দিত আৰু গৌৰবান্বিত হৈ জন ভক্তি(আৰু শ্ৰদ্ধাৰে দূতজনৰ ভৰিব ওপৰত পৰি তেওঁক পূজা কৰিল। দূতে ততালিকে তেওঁক মৃদু তিৰস্কাৰ দি কলে, চোৱা, এনেবিধৰ কাম ন কৰিবা, মই তোমাৰ সহসেৱক আৰু তোমাৰ যি ভ্ৰাতৃসকল যীশুৰ সা(্য ধৰি ৰাখে তেওঁলোকৰও সহসেৱক। ঈ(্বৰক পূজা কৰা কাৰণ যীশুৰ যি সা(্য সেইটোৱে ভবিষ্যদ্বাণীৰ আত্মা। দূতে তাৰ পিছত জনক ইয়াৰ সকলো ঐ(্বৰ্য্য আৰু উজ্জ্বল গৌৰৱেৰে স্বৰ্গীয় নগৰ খনক দেখলে। এয়া চাই জনে বৰকৈ অভিভূত হৈ গল।

ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক আৰু মনুষ্য জাতিয়ে গ্ৰন্থখনৰ প্ৰকাশ কৰা অংশটাক পবিত্ৰ শাস্ত্ৰখনৰ আন অংশ বোৱতকৈ ৰহস্যময় আৰু কম গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি দৃষ্টি দিলে। কিন্তু মই দেখিলো যে এই গ্ৰন্থখন সঁচাকৈই সেই সকলৰ বিশেষ উপকাৰৰ বাৱে দিয়া এটা প্ৰকাশ যি সকলক তেওঁলোকৰ প্ৰকৃত স্থান আৰু কৰ্তব্য নিৰ্দ্ধাৰণৰ বাৱে শেষৰ দিন বোৰত বাস কৰিব লাগে। ভবিষ্যতবাণী বোৰলৈ ল(্য ৰাখি ঈ(্বৰে উইলিয়াম মিলাৰক মনটো আগুৱাই নিলে আৰু প্ৰাকশৰ

গ্ৰন্থখনৰ বাৰে বিশেষ পোহৰ দিলে।

দেনিয়েলৰ দৰ্শন বুজিব পৰা হলে মনুষ্য জাতিয়ে আৰু ভালদৰে জনৰ দৰ্শন বুজিব পাৰিলে হেতেঁন। কিন্তু ঠিক সময়ত, ঈ(ৰে তেখেতৰ মনোনীত সেৱকেৰে তেওঁৰ স্পষ্টতা আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ ভবিষ্যতবাণী বোৰ মুকলি কৰিল আৰু দেনিয়েল আৰু জনৰ দৰ্শ্ৰৰ আৰু বাইবেলৰ আন অংশবোৰৰ মাজত থকা একতা দেখুৱালে। তেওঁ আকৌ মানুহ বিলাকক ঈ(ৰৰ পুত্ৰৰ আগমনৰ বাৰে প্ৰস্তুত হবলৈ সকীয়াই দিলে। এতেকে ধৰ্ম্মচিন্তে মানুহ বিলাক, পাপীসকল আৰু বাকী সকলোৱে বিচাৰ সভাত থিয় হবলৈ প্ৰস্তুতিকৰণৰ বাৰে প্ৰভুৰ কাষ চাপিল।

ঈ(ৰৰ দূতবিলাকে মিলাৰৰ সঙ্গী হল তেওঁৰ নিমিত্য সফল কৰাৰ বাৰে। তেওঁ আছিল দৃঢ় আৰু নিৰ্ভয়। তেওঁৰ আস্থাত থকা বাণীবোৰক তেওঁ সাহসেৰে ঘোষণা কৰিল। যদিও ঘোষণাকাৰী খ্ৰীষ্টান সকল আৰু জগতৰ বিৰোধিতাৰ সম্মুখীন হৈছিল। আৰু চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে তেওঁক বিপথে চলা যোৱাৰ চেষ্টা কৰিলেও তেওঁ জনতাক চিৰকালৰ ধৰ্ম্মমত প্ৰচাৰ ন কৰিল যতেই তেওঁক আমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছিল, তেওঁ চিএ(ৰি কলৈ, ঈ(ৰক ভয় কৰা আৰু তেখেতক মহিমা প্ৰদান কৰা কাৰণ বিচাৰৰ সময় আহি গৈছে।

১ ৰজাবিলাক ১৯১ ডেনিয়েল অধ্যায় ৭-১২, দৈববাণী অধ্যায় ১, ১৪ঃ৭, ১৯ঃ৮-১০, ২২ঃ৬-১০, দেখক।

অধ্যায় - ২৩

প্ৰথম দূতৰ বাণী

মই দেখিলো যে ১৮৪৩ চনৰ ঘোষণা পত্ৰত ঈ(্বৰ আছিল। ইয়াত তেখেতৰ অভিসন্ধি আছিল মানুহ বিলাকক উদগোৱা আৰু তেওঁলোকক এটা পৰী(ত হোৱাৰ মূহুৰ্ত্তলৈ আনা যত তেওঁলোকে সিদ্ধান্ত লব। ভবিষ্যতবানী সম্বন্ধী আছিল মানুহবিলাকক উদগোৱা আৰু তেওঁলোকক এটা পৰী(ত হোৱাৰ মূহুৰ্ত্তলৈ আনা যত তেওঁলোকে সিদ্ধান্ত লব। ভবিষ্যতবাণী সম্বন্ধীয় কালৰ ওপৰত লোৱা অৱস্থানবোৰৰ শুদ্ধাতাৰ বিষয়ত ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য সকলক দোষী সাব্যস্ত কৰা হল আৰু বি(্বাস জন্মালে। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ অহঙ্কাৰ, দৰমহা আৰু গীৰ্জাখৰখন ত্যাগ কৰি ইটোৰ পৰা সিটো স্থানলৈ গৈ বাণীটো ঘোষণা কৰিল। কিন্তু যেনে স্বৰ্গৰ পৰা বাণীটো খ্ৰীষ্টৰ খুলাখুলিকৈ স্বীকৃত ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য সকলৰ অকল অলপ কেইজনৰ হৃদয়ত এইটো স্থান পালে তেনেই কামটো বহুতোৰে ওপৰত দিয়া হয় যি সকলে ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক নাছিল। এনেদৰে সকলো (্ত্ৰৰ মানুহে তেওঁলোকৰ কাম কাজ এৰি প্ৰথম দূতৰ বীৰ সৰ্ব্বপ্ৰিয় নোহোৱা এই কামটোত সত্ৰি(য় ভূমিকা লবলৈ আহিল। ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য সকলে তেওঁলোকৰ ভিন্নতা এৰি যীশুৰ আগমনটো ঘোষণা কৰিবলৈ একেলগ হল। মানুহ বিলাকলৈ সৰ্ব্ব এই বাণীটো পৌছিল। পাপীবোৰে অনুতাপ কৰিল, (মালাভৰ বাৰে কান্দিল আৰু প্ৰাৰ্থনা

কৰিল আৰু অসৎ মানুহ বোৰে (তিপূৰণ দিয়াৰ বাৱে ব্যগ্ৰ হৈ আছিল।

পিতৃমাতৃ সকলে তেওঁলোকৰ সন্তানবোৰৰ বাবে গভীৰ উদ্বেগ বোধ কৰিল যি সকলে বাণীটো গ্ৰহণ কৰিল, তেওঁলোকৰ মন পৰিবৰ্ত্তনহীন বন্ধু বৰ্গ আৰু আত্মীয় স্বজন লৈ শ্ৰম কৰিল আৰু তেওঁলোকৰ আত্মা সকূহ ভক্তি(পূৰ্ণ বাণীটোৰ ভাৰলৈ অৱনত হল আৰু তেওঁলোকক ঈ(ৰ্ৰ পুত্ৰৰ আগমনৰ বাৱে প্ৰস্তুত হবলৈ সতৰ্ক আৰু কাকুতি কৰিল। মিলাৰে প্ৰচাৰ কৰা সত্যটো আকোৱাই লববৈ সহস্ৰাধিকক আগুৱাই লোৱা হল আৰু বাণীটো ঘোষণা কৰাৰ বাৱে এলিজাৰ আত্মা আৰু (মতাৰে ঈ(ৰ্ৰৰ সেৱকসকলক চালিত কৰা হল। যীশুৰ আগমনৱা জনৰ দৰে যি সকলে এই ভক্তি(পূৰ্ণ বাণীটো প্ৰচাৰ কৰিল। তেওঁলোকে গছৰ গুৰিত কুঠাৰ ৰাখিবলৈ বাধ্যতা অনুভৱ কৰিল আৰু মানুহ বিলাকৰ ওচৰত অনুতাপৰ ফলবোৰ ওপজাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিল। গীৰ্জা ঘৰবোৰক উদগাবলৈ আৰু বলেৰে পৰিবৰ্তন কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ আচল চৰিত্ৰ প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ সা(্য ঠিক কৰা হৈছিল। এনেদৰে গীৰ্জাঘৰ বোৰৰ সৈতে একেলগ হৈ থকা বহুতোৱে অনুতাপেৰে আৰুআত্মাৰ গভীৰ যাতনাৰে ঈ(ৰ্ৰৰ আগত সেও ল'লে।

নিৰ্দ্দিষ্ট সময়ৰ ঘোষণা মন্ডপত থকা ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য বোৰ, ঈ(ৰ্ৰ নিৰ্ভয় পাপী আদি সকলো শ্ৰেণীৰ পৰা মহা বিৰোধিতাৰ আহ্বান

কৰিল। ভণ্ড তপস্বী আৰু সাহসী নিন্দুক বোৰক কোৱা শুনা গল যে কোনেৰে দিন আৰু (ণটো না জানে। বহুতো মেষপালকে যি সকলে যীশুৰ প্ৰতি প্ৰেম খুলাখুলিকৈ ঘোষণা কৰিল, তেওঁলোকে ক'লে যে যীশুৰ আগমনটো প্ৰচাৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ কোনো বিৰোধিতা নাছিল, কিন্তু নিৰ্দ্দিষ্ট সময় লৈহে তেওঁলোকে আপত্তি কৰিল। সৰ্ব্বদৃষ্টি সম্পন্ন ঈ(ৰে তেওঁলোকৰ মনটো বুজিব পাৰিলে। তেওঁলোকয়ে যীশুক ভাল পোৱা নাছিল। তেওঁলোকে জানিল যে তেওঁলোকৰ অখ্ৰীষ্টিয় জীৱন সমূহ সা(্যত সফল হব নোৱাৰে কাৰণ তেওঁলোকে ঈ(ৰৰ নিৰ্দ্দেশমতে বিনীত পথেৰে চলা নাছিল। এই অপ্ৰকৃত মেষপালক বিলাকে ঈ(ৰৰ কামত বাধা হৈ থিয় দিছিল। এই মেষ পালকবিলাকে মনুষ্য জাতিক সত্যৰ পৰা আঁতৰাই নি চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকৰ সৈতে একেলগ হল আৰু শান্তি, শান্তি বুলি চিএ(ৰিল যেতিয়া কোনো শান্তি না ছিল। ঈ(ৰৰ দূতবিলাক এই আটাইবোৰে ল(্য কৰিছিল আৰু অশুদ্ধ মেষপালক বিলাকৰ পোচাকবোৰ আত্মাৰ তেজেৰে আবৃত হৈ আছিল। তেওঁলোকক ভালপোৱা সকলে ঈ(ৰৰ পৰা আতাঁৰত থাকি সন্তুষ্ট, হৈছিল, যি সকলক সিঁহতৰ নিৰাপত্তাৰ বাৱে জগোৱা ন হব।

বহুতো ধৰ্ম্মা চাৰ্য্য বিলাকে নিজসকলে এই বাণীটো গ্ৰহণ ন কৰাৰ বিপৰীতে গ্ৰহণ কৰোতা সকলক বাধা দিলে। ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক আৰু মানুহ বিলাকে সংযোগ হৈ স্বৰ্গৰ পৰা অহা এই বাণীটোৰ

বিৰোধিতা কৰিল। তেওঁলোকে মিলাৰ আৰ এই কামত তেওঁৰ লগত একেলগ হোৱা সকলোকে উৎপীড়িত কৰিল। তেওঁৰ প্ৰভাৱ নষ্ট কৰাৰ বাবে মিছা প্ৰচাৰ চলোৱা হৈছিল। বিভিন্ন সময়ত তেওঁ ঈশ্বৰৰ উপদেশ প্ৰচাৰ কৰাৰ পাছত এয়া তেওঁৰ শ্ৰোতাসকলৰ বুকুত চোকা সত্যৰে প্ৰয়োগ হোৱাৰ ফলত তেওঁৰ বিৰূদ্ধে মহা ক্ৰোধেৰে তেওঁলোকে জ্বলি উঠিছিল। সভাৰ স্থান খন এৰি যোৱান পাছত কিছুমানে পথতে ৰৈ আছিত তেওঁৰ জীবন লোৱাৰ বাবে। কিন্তু ঈশ্বৰৰ দূত বিলাকক পঠোৱা হৈছিল তেওঁৰ জীৱন সংৰক্ষণৰ বাবে কাৰণ তেওঁৰ কামখিনি এতিয়াও শেষ হৈ যোৱা নাছিল।

অতিপাত ভক্ত সকলে আনন্দেৰে এই বাণীটো গ্ৰহণ কৰিল। তেওঁলোকে জানিল যে এৰা আছিল ঈশ্বৰ প্ৰেৰিত আৰু এইটো একোবৰে ঠিক সময়ত সমৰ্পিত হৈছিল। দূতবিলাক গভীৰ আগ্ৰহেৰে স্বৰ্গীয় বাণীক ফলফিলটো লক্ষ্য কৰি আছিল। গীৰ্জাঘৰবোৰ এৰা নামঞ্জুৰ কৰাত তেওঁলোকে বিষাদেৰে যীশুৰ পৰামৰ্শ ললে তেখেতে গীৰ্জাঘৰবোৰৰ পৰা নিজেকে আতঁৰাই তেখেতৰ দূতবিলাকক নিৰ্দ্দেশ দিলে সেই গুৰাকৰ সকলোৰে প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিবলৈ যি সকলে সাক্ষ্যটো নামঞ্জুৰ কৰা নাছিল কাৰণ আন এটা পোহৰ তেতিয়াও তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰিবলৈ আছিল।

মই দেখিলো যে খুলাখুলিকৈ স্বীকৃত খ্ৰীষ্টান সকলে তেওঁলোকৰ ত্ৰাণকৰ্তাৰ আগমনটোক ভাল পালে হেতেঁন তেওঁলোকৰ মৰম তেখেতৰ ওপৰত সংস্থাপিত হোৱা হলে।

তেখেতৰ সৈতে তুলনা কৰিবলৈ পৃথিৱীত আন কোনোৱে নাই, এয়া ভৰা হলে তেওঁলোকে আনন্দেৰে তেখেতৰ আগমন বাজৰিটো গ্ৰহণ কৰিলে হেতেঁন। কিন্তু প্ৰভুৰ আগমন কথা শুনি তেওঁলোকে অনিচ্ছা প্ৰকাশ কৰাত এইটোৱে স্পষ্টকৈ প্ৰমান হল যে তেওঁলোকে তেখেতক ভাল পোৱা নাছিল। যীশুখ্ৰীষ্ট আৰু তেখেতৰ পবিত্ৰ দূতবিলাকৰ আগত চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে জয়োল্লাস কৰিল আৰু কলে যে তেখেতৰ স্বীকৃত মানুহ বিলাকৰ যীশুৰ প্ৰতি প্ৰেম ইমানেই কম আছিল যে তেওঁলোকে তেখেতৰ দ্বিতীয় আগমনটোক বিচৰা নাছিল।

মই দেখিলো যে ঈেৰৰ মানুহবিলাকে ভৰসাৰে উল্লাসিত হৈ তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ বাৱে আশা কৰি আছিল। কিন্তু ঈেৰে তেওঁলোকেক পৰী(া কৰাৰ বাৱে অভিসন্ধি কৰিল। তেখেতে ঢাকি থোৱা এটা ভুল কানোৱেই উলিৱাব নোৱাৰাত ঈেৰে স্থিৰ কৰিল যে তেখেতৰ মানুহ বিলাকে এটা নিৰাশাৰ মুখোমুখী হব লাগে। সময় উকলি গল, তেওঁলোকৰ ত্ৰাণকৰ্তালৈ আশাৰে ৱাট চাই থকা সকলে বিমৰ্ষ আৰু হতাশ হল। আন হাতে, যীশুৰ আগমনত ভাল নো পোৱা আৰু ভয়েৰে বাণীটো গ্ৰহণ কৰা সকল তেখেতে আশা কৰা সময়ত আহি নো পোৱাত সন্তুষ্ট হল। তেওঁলোকৰ প্ৰকাশ তেওঁলোকৰ হৃদয় প্ৰভাৱিত আৰু জীৱনটো শুদ্ধ কৰা নাছিল। এনেকুৱা হৃদয় প্ৰকাশ কৰাৰ বাৱে সময়ৰ অতিত্ৰ(মনটোক ভালদৰে গণা হৈছিল। তেওঁলোকেই আছিল প্ৰথম

যি সঁতে বিমর্ষ, হতাশ সকলৰ গুচৰ চাপি উপহাস কৰিল, যি সকলে প্ৰকৃত ভাৱে তেওঁলোকৰ ত্ৰাণকৰ্তাৰ আগমনটোক ভাল পাইছিল। মই তেখেতৰ মানুহ বিলাকৰ পৰী(াত ঈ(েৰৰ জ্ঞানৰ দেখা পালো, যত তেখেতে সেই সকলক আবিস্কাৰ কৰিব যি সকলে বিচাৰৰ এই মূহুৰ্ত্তত ভয় কৰি পলায়ৰ কৰিব।

যীশু আৰু সকলো স্বগীয় দূতে সহানুভূতি আৰু মৰমেৰে সেই সকলৰ ওপৰত দৃষ্টি দিলে যি সকলে মধুৰ আশাৰে তেখেতক চাবলৈ ৰাট চাই ছিল যাক তেওঁলোকৰ আত্মায়ে ভাল পাল। দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ চাৰিও কাযে ভূৰি ফুৰি আছিল তেওঁলোকৰ যাতনাৰ সময়ত তেওঁলোকক ধৰি ৰাখিবলৈ। স্বৰ্গীয় বাণী গ্ৰহণ ন কৰা সকলৰ বিৰূদ্ধে ঈ(েৰৰ ত্ৰে(াধ জ্বলি উঠিল কাৰণ তেওঁলোকে তেখেতে স্বৰ্গৰ পৰা পঠি ওৱা পোহৰটো গ্ৰহণ ন কৰে। সেই বি(েস্ত, হতাশ সকল যি বিলাকে বুজিব নোৱাৰিলে কিয় প্ৰভুৱে অহা নাছিল। সেই সকলক ভবিষ্যতবাণী সম্বন্ধীয় কাল বিচাৰিবলৈ বাইবেলেৰ চালিত কৰা হয়। তাৰ পিচত ঈ(েৰে ভুলটোৰ ব্যাখ্যা কৰিল। তেওঁলোকে দেখিল যে ভবিষ্যতবাণী সম্বন্ধীয় মিয়াদটো ১৮৪৪ চনলৈ পৌছিল আৰু একেই সা(্যৰে তেওঁলোকে দেখুৱাবলৈ উপস্থাপন কৰিছিল যে মিয়াদটো শেষ হল ১৮৪৩ চনত, এইটো এয়া প্ৰমাণ কৰিল যে মিয়াদটো সম্পূৰ্ণ হব ১৮৪৪ চনত। ঈ(েৰৰ কথাৰ পৰা অহা পোহৰ তেওঁলোকৰ স্থানৰ ওপৰত পৰিল আৰু তেওঁলোকে এটা পলম কৰা সময়

আবিস্কাৰ কৰিল। যীশুৰ ততালিকে আগমনত তেওঁলোকৰ প্ৰেমেৰে তেওঁলোকে দৰ্শনৰ পলম কৰালৈ মনোযোগ নিদিলে, যিটো ঠিক কৰা হৈছিল প্ৰকৃত ভাৱে ৰৈ থকা সকলক প্ৰদৰ্শন কৰোৱাৰ বাৱে। আকৌ তেওঁলোকৰ সময়ৰ এটা মূহূৰ্ত আছিল। তথাপি মই দেখিলো যে তেওঁলোকৰ বহুতোৱে তেওঁলোকৰ প্ৰচন্ড হতাশাৰ আতঁৰত যাব নোৱাৰিলে, তেওঁলোকৰ উৎসাহ আৰু শত্তি(ধাৰণ কৰিবলৈ যিটো ১৮৪৩ চনত তেওঁলোকৰ বি(ৰাসক চিন দিছিল।

চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ ওপৰত জয়োল্লাস কৰিল আৰু বাণীটো গ্ৰহণ ন কৰা সকলক অভিনন্দিত কৰিলে তেওঁলোকৰ দূৰদৃষ্টি সম্পন্ন বিচাৰ আৰু জ্ঞানেৰে সিঁহতৰ মতে এই প্ৰতাৰণা গ্ৰহণ ন কৰাৰ বাৱে। তেওঁলোকে অনুভৱ কৰিল যে তেওঁলোকে চয়তান আৰু তাৰ দূত বিলাকৰ লগত একেলগ হৈ কাম কৰি আছিল ঈ(ৰৰ মানুহ বিলাকক বিমোৰ কৰিবলৈ।

গীৰ্জাঘৰবোৰত এই বাণীত বি(ৰাসী সকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলোৱা হৈছিল। কিছু সময়ৰ বাৱে ভয় তেওঁলোকক ধৰি ৰাখিলেও অতিত্ৰ(ান্ত হোৱা সময়ে। তেওঁলোকৰ প্ৰকৃত অনুভূতিবোৰ প্ৰকাশ কৰিল। তেওঁলোকে স্পষ্ট কৈ ভুলটোৰ ব্যাখ্যা কৰিল আৰু যুত্তি(ৰে দৰ্শালে যে কিয় তেওঁলোকে ১৮৪৪ চনত প্ৰভুলৈ ৱাট চোৱাৰ আশা কৰিল। অত্যাচাৰী সকলে ঈয়াৰ বিৰোধিতা কৰিব নোৱাৰিলে, গীৰ্জাঘৰবোৰৰ ত্ৰে(াধ তেওঁলোকৰ

বিৰুদ্ধে জ্বলি উঠিল। ইয়াৰ পৰা তেওঁলোকক আতঁৰাব চেষ্টা কৰিলেও যীশু তেওঁলোকৰ লগতেই আছিল আৰু তেখেতৰ চেহেৰাৰ পোহাৰে তেওঁলোকক উল্লাসিত কৰিল, তেওঁলোকে দ্বিতীয় দূতৰ বাণীটো গ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত আছিল।

ডেনিয়েল ৮ঃ১৪, হেবাকুক ২ঃ১-৪, মালাকি অধ্যায় ৩,৪, মেথিউ ২৪ঃ ৩৬, দৈববাণী ৯৪ঃ৬-৭।

অধ্যায় - ২৪

দ্বিতীয় দূতৰ বাণী

গীৰ্জাঘৰবোৰে প্ৰথম দূতৰ বাণীৰ পোহৰটো গ্ৰহণ ন কৰে আৰু স্বৰ্গীয় পোহৰটো ত্যাগ কৰাত এয়া ঈ(ৰৰ অনুগ্ৰহৰ পৰা দূৰ হৈ গল। তেওঁলোকে তেওঁলোকেৰ নিজৰ বলতে বি(াস কৰি প্ৰথম বাণীটোৰ বিৰোধিতা কৰিল। যেতিয়া তেওঁলোকে দ্বিতীয় দূতৰ বাণীৰ কোনো পোহৰ দেখিব নোৱাৰিলে। কিন্তু ঈ(ৰৰ প্ৰিয় পাত্ৰ সকলে যি বিলাকে অত্যাচাৰিত হৈছিল, বাণীটোৰ জৱাব দিলে। বেবিলনৰ পতন হোৱাত পতিত গীৰ্জাঘৰবোৰক এৰি গৈছে। দ্বিতীয় দূতৰ বাণীটোৰ শেষৰ ফালে মই স্বৰ্গৰ পৰা অহা এটা তীব্ৰ পোহৰ ঈ(ৰৰ মানুহ বিলাকৰ ওপৰত জ্বলি থকা দেখিলো। পোহৰৰ ৰ(িটো বেলিৰ নিচিনা উজ্জ্বল যেন লাগিল। মই দূতবিলাকে চিএ(ঁৰি কোৱা শুনিলো, দেখা দৰা জন আহিছে অৰু তেওঁক সা(াৎ কৰা।

মাজানিশাৰ চিএ(ঁৰ আছিল দ্বিতীয় দূতৰ বাণীটোক (মতা দিবলৈ। ভয়াতুৰ সিদ্ধপুৰুষ সকলক জগোৱালৈ স্বৰ্গৰ পৰা দূতবিলাকক পঠিওৱা হল আৰু লগতে তেওঁলোকক প্ৰস্তুত কৰাবলৈ আগলৈ মহান কামৰ বাৰে। অতিপাত প্ৰতিভা সম্পন্ন (ানুহ বিলাকে এই বাণীটো গ্ৰহণ কৰাত প্ৰথম নাছিল। বিনীত, উৎসৰ্গীকৃত আৰু সীমিত বল থকা মানুহ বিলাকলৈ দূত বিলাকক পঠিওৱা হৈছিল কামটো আগুৱাই নিবলৈ। এই কামটোলৈ বি(স্ত

সকলে লৰলেৰিকৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ (মতাৰে কামটো বিস্তাৰ কৰিল আৰু সেই হতাশ ভ্ৰাতৃসকলক উদগাই দিলে এই চিএ(ৰটো মানুহ বিলাকৰ জ্ঞান আৰু শি(াৰ আগত থিয়দিব নোৱাৰিলে। কিন্তু ঈ(ৰৰ আৰু তেখেত দূতবিলাকৰ অগত এৱা আঁতৰি থাকিব নোৱাৰিলে। অতিপাত আধ্যাত্মিক সকলে প্ৰথমে এই বানীটো পাহেল কিন্তু যি সকলে দৃঢ়তাৰে এই কামটো আগুৱাই লাল সিঁতে আটাইতকৈ শেষত এই বাণীটো পালে।

দেশৰ প্ৰতিটো অংশত দ্বিতীয় দূতৰ বাণীৰ পোহৰটো প্ৰকাশ পালে আৰু চিএ(ৰটো সহস্ৰাধিকৰ কাৰ চাপি আহিছিল। এইটো নগৰৰ পৰা নগৰলৈ, গাওঁৰ পৰা গাওঁলৈ গল যেতিয়া লৈ ৰৈ থকা ঈ(ৰৰ মানুহ বিলাকক পুৰা পুৰিকৈ উদগোৱা ন হল। বহুতোৰে গীৰ্জাঘৰ বোৰত এই বাণীটোৰ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ নি দিয়ে আৰু এটা বিশাল দলত যত তেওঁলোকৰ ভিতৰতেই জীয়া সা(্য আছিল, পতিত গীৰ্জাঘৰবোৰক ত্যাগ দিয়ে, মাজনিশাৰ চিএ(ঁৰৰ দ্বাৰা এটা প্ৰকাণ্ড কাম সম্পন্ন কৰা হল। বাণীটো বুকুবিন্ধা আছিল আৰু বি(াসী সকলক এইটো জীয়া অভিজ্ঞতা খুঁজি বলৈ আগ বঢ়ালে। তেওঁলোকে জানিল যে এজনে আনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব নোৱাৰিব।

সিদ্ধপুৰুষ সকলে উপবাস, দৰ্শন আৰু ধাৰাবাহিক প্ৰাৰ্থনাৰ সৈতে তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ বাৱে ব্যগ্ৰতাৰে ৰৈ আছিল। আনকি কিছু পাপীৱেও ভয়েৰে সময়টোলৈ দৃষ্টি দিলে, যেতিয়া মহা বাইজক

বাণীটোৰ বিৰূদ্ধে চালিত হোৱা যেন লাগিল আৰু চয়তানৰ আত্মাটোক প্ৰদৰ্শন কৰিল। তেওঁলোকে উপহাস কৰিল আৰু সৰ্ব্বত্ৰই তেওঁলোকক শুনা গল। নোৰেই না জানে দিন আৰু (ণটো। পতিত দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ চাৰিও কাষে উল্লাসিত হল, তেওঁলোকৰ হৃদয় কঠোৰ কৰিবলৈ আহ্বাৰ জনালে, যাতে তেওঁলোকক ফান্দত পেলোৱা যায়। বহুতোৱে খুলাখুলিকৈ তেওঁলোকৰ প্ৰভুলৈ চাই আছে বুলি ঘোষণা কৰিল, যি সকলৰ এই বিষয়ত কোন অংশ নাইবা ভাগ্য নাছিল। ঈ(ৰৰ মহিমা যি তেওঁলোকে দেখিছিল, বৈ থকা সকলৰ ভদ্ৰতা আৰু গভীৰ উৎসৰ্গ আৰু সা(্যৰ তীব্ৰ বলেৰে সত্যটো গ্ৰহণ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ খুলাখুলিকৈ ঘোষণা কৰাটো ঘটোৱাল। কিন্তু তেওঁলোকে ধৰ্ম্মান্তৰিত ন হল। তেওঁলোকে প্ৰস্তুত হোৱা নাছিল। সিদ্ধ পুৰুষ সকলে যতে ততে ভক্তি(পূৰ্ণ আৰু মনোযোগী প্ৰাৰ্থনাৰ এটা উদ্যম অনুভব কৰিল। এটা পবিত্ৰ ভক্তি(পূৰ্ণতা তেওঁলোকৰ ওপৰত ভয় কৰি আছিল। অতিপাত উৎসাহৰে দূতবিলাকে ফলাফলটো চাইছিল, আৰু স্বগীয় বাণীটো পোৱা সকলক ওপৰলৈ তুলি আছিল আৰু তেওঁলোকক সাংসাৰিক বস্তুবোৰৰ পৰা টানি আনিছিল, মুক্তি(ৰ প্ৰস্ৰবনৰ পৰা ডাঙৰ যোগানবোৰ পাবলৈ। ঈ(ৰৰ মানুহ বিলাকৰ তেতিয়া তেখেতৰ সৈতে মানি লোৱা হল। তেওঁলোকৰ ওপৰৰ যীশু সন্তোষৰে দৃষ্টি দিলে। তেওঁলোকৰ মাজত তেখেতৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তি প্ৰতিফলিত হল। তেওঁলোকে পূৰ্ণ বিসৰ্জন, সম্পূৰ্ণ উৎসৰ্গীকৰনেৰে অমৰত্বৰ বাৱে পৰিবৰ্ত্তিত হবলৈ আশা কৰিল। কিন্তু তেওঁলোকে

আকৌ দুঃখ জনক ভাবে হতাশ হোৱাটো ধাৰ্য্য কৰা হৈছিল। মুক্তি(আশা কৰি যি সময়টো লৈ তেওঁলোকে চালে, উকাল গল, তেওঁলোকে তেতিয়াও পৃথিবীৰ বুকুত আছিল আৰু শাপৰ পৰিনামটো কেতিয়াও আৰু অধিক স্পষ্ট হোৱা যেন নে লাগিল। তেওঁলোকে স্বৰ্গৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ মৰম স্থাপন কৰিছিল আৰু মধুৰ পূৰ্ব্ব ধাৰনাত, অমৰ মুক্তি(ৰ সোৱাদ পাইছিল যদিও তেওঁলোকৰ আশাটো সিদ্ধি কৰা হোয়া নাছিল।

আশংকা যিটো বহুতো মানুহৰ ওপৰত স্থান লৈছিল ততলিকে লোপ না পালে। তেওঁলোকে তৎ(ণাৎ হতাশ সকলৰ ওপৰত জয়োল্লাস কৰা নাছিল। স্পষ্টকৈ ঈ(ৰৰ ত্রে(াধ অনুভব ন কৰি, আশংকায় পৰা উঠি আহি তেওঁলোকে আৰম্ভ কৰিল তেওঁলোকৰ বিদ্রুপ, উপহাস আৰু নিন্দা, ঈ(ৰৰ মানুহ বিলাকক আকৌ পৰখ কৰা হল। জগতে হাহিল, উপহাস কৰিল আৰু তেওঁলোকৰ নিন্দা কৰিল। যি সকলে বি(াস কৰিছিল কোনো সন্দেহে অবিহনে যে যীশুৱে পিচলৈ আহিব আৰু মৃতকৰ উত্থান হব। জীয়া সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ পৰিবৰ্তন হব, ৰাজত্ব লৈ লব আৰু চিৰকালৰ বাৱে এয়া ধাৰণ কৰিব, খ্রীষ্টৈৰ শিষ্যহোৱা যেন অনুভব কৰিল। তেওঁলোক মোৰ প্রভুক লৈ গৈছে আৰ মই নে জানো কত তেখেতক ৰখা হৈছে।

মেথিউ ২৪ঃ৩৬, ২৫ঃ৬, জন ২০ঃ১৩, দৈববাণী ১৪ঃ৮।

অধ্যায় - ২৫

উদয় আন্দোলনৰ ব্যাখ্যা

মই কিছু মান দলক বচিৰে বান্ধি থোৱা যেন দেখিলো। এই দলবোৰত বহুতোৱে সম্পূৰ্ণ এন্ধাৰত আছিল। তেওঁলোকৰ সৈতে যীশুৰ কোনো সম্বন্ধ যেন নাছিল। এই দলবোৰৰ পৰা উলিওবা কিছুমান ব্যক্তি(ৰ চেহেৰাবোৰ পোহৰ দেখিল আৰু যি সকলৰ দৃষ্টি ওপৰলৈ স্বৰ্গৰ ফালে তোলা হল। যীশুৰ পৰা বেলিৰ নিচিনা পেহেৰৰ ৰশ্মি তেওঁলোকক দিয়াহল। এজন দূতে মোক মনোযোগৰে দেখিবলৈ নিৰ্দ্দেশ দিলে। মই দেখিলো এজন দূতে প্ৰতি জনকে ল(্য কৰি আছে যি সকলৰ এটা পোহৰৰ ৰশ্মি আছিল, আনহাতে পতিত দূতবিলাকে এন্ধাৰত থকা সকলৰ চাৰিও কাষে ঘেৰি ধৰিল। মই এজন দূতক চিএ(ঁৰি থকা শুনিলো, ঈ(্বৰক ভয় কৰা আৰু তেখেতক মহিমা দিয়া কাৰণ তেখেতৰ বিচাৰৰ সময় আহি গৈছে।

এটা গৌৰৱান্বিত পোহৰ এই দলবোৰৰ ওপৰত আহি পৰিল, গ্ৰহণ কৰোতা সকলোকে জ্ঞান দিয়াৰ বাৰে। এন্ধাৰত থকা সকলৰ কিছুমানে পোহৰটো পোৱাত উল্লাস কৰিল। আনবিলাকে স্বৰ্গীয় পোহৰটোক বাধা দিলে আৰু ফলে যে এয়া আছিল প্ৰতাৰণা তেওঁলোকক বিপাকে লৈ যোৱাৰ বাৰে। পোহৰটো। তেওঁলোকৰ পৰা গুচি যোৱাত তেওঁলোকে এন্ধাৰত থাকি গল। যি সকলে

যীশুৰ পৰা পোহৰটো গ্ৰহণ কৰিছিল, উল্লাসেৰে ধৰি ৰাখিল বহু মূলীয়া পোহৰৰ বাঢ়ি যোৱাটো, যিটো তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰিছিল। তীব্ৰ উৎসাহৰে তেওঁলোকৰ দৃষ্টি ওপৰলৈ যীশুৰ ফালে নিৰ্দ্দেশিত হল। দূতবিলাকৰ মাতৰ সৈতে পৰস্পৰ ঐক্যৰে তেওঁলোকৰ মাত শুনা গল। মই দেখিলো এন্ধাৰত থকা সকলে তেওঁলোকক কাষ আৰু কান্ধেৰে ঠেলা মাৰিল। তাৰ পিচত পবিত্ৰ পোহৰটো ধৰি থকা সকলৰ বহুতোৱে তেওঁলোকক আবদ্ধ কৰি ৰাখা ৰচিবাৰ চিঙিল আৰু সেই দলবোৰৰ পৰাবেলগ হৈ গল। এই বিভিন্ন দলবোৰৰ মানুহ বিলাকে যি সকলক তেওঁলোক সম্মান কৰিছিল, একেৰাহে কৈ আছিল, ঈশ্বৰ আমাৰ সৈতে আছে, আমি পোহৰত থিয়হৈ আছে। আৰু সত্যটো আমাৰ ওচৰত আছে। অনুসন্ধান কৰাৰ পাছত মই জানিলো যে এই মানুহ বিলাক হল ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য আৰু মাতব্বৰ লোক, যি সকলে নিজেই পোৰটো ত্যাগ দিছিল আৰু অনিচ্ছুক আছিল যেন আন সকলে এইটো গ্ৰহণ কৰে। মই দেখিলো পোহৰটো ধৰি থকা সকলে উৎসাহ আৰু ব্যগ্ৰ আকাংখাৰে যীশুৰ অহালৈ ৰাট চাই আছিল তেওঁলোকক তেখেতলৈ লৈ যাবাৰ বাৰে। ততালিকে পোহৰত উল্লাস কৰা সকলৰ ওপৰত ডাৱৰ আহি পৰাত তেওঁলোকৰ হতাশ হোৱাটো সূচিত কৰিল। সময়টো উকাল যোৱাৰ পাছতো যীশু নাহিল। তেওঁলোক নিৰুৎসাহ হৈ গল, আনহাতে ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য আৰু মাতব্বৰ লোক বিলাকে উল্লাসিত হল। পোহৰটো ত্যাগ দিয়া সকলে অতিকৈ জয়োল্লাস কৰিল, আনহাতে চয়তান আৰু তাৰ পতিত দূতবিলাকেও

তেওঁলোকৰ চাৰি ও কাষে উল্লাস প্ৰকাশ কৰিল।

তাৰ পিচত মই আন এজন দূতক কোৱা শুনিলো, বেবিলন পতিত হৈছে বুলি। নিৰাশ হোৱা সকলৰ ওপৰত এটা পোহৰ জ্বলি উঠিল আৰু তেখেতৰ আগমনৰ ব্যগ্ৰ আকাংখাৰে তেওঁলোকে আকৌ যীশুৰ ওপৰত তেওঁলোকক দৃষ্টি স্থিৰ কৰিল। তাৰ পিচত মই দ্বিতীয় দূতৰ সৈতে কিছুমান দূতক আলাপ কৰা দেখিলো। বেবিলনৰ পতন হোয়া ঘোষণা কৰা দ্বিতীয় দূতৰ সৈতে এই দূতবিলাকে মাত মিলাই ঘোষণা কৰিল, চোৱা দৰা আহিছে। তোমালোক ওলাই যোৱা তেওঁক সা(াৎ কৰিবলৈ! এই দূতবিলাকৰ সুশ্ৰাব্য মাত বোৰ যত তত গৈ পোৱা যেন লাগিল। এটা অত্যধিক উজ্জ্বল আৰু গৌৰৱান্বিত পোহৰ তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে জ্বলি উঠিল যি সকলে তেওঁলোকক দিয়া পোহৰটো ধৰি ৰাখিছিল। মহাগৌৰৱোৰ তেওঁলোকৰ মুখ উজ্জ্বল হল আৰু তেওঁলোকে একেলগ হল দূত বিলাকৰ সৈতে এইটো ঘোষণা কৰিবলৈ, চোৱা দৰা আহিছে! ঘোষণা কৰা এই বিভিন্ন দলবোৰক পোহৰটো ত্যাগ দিয়া সকলে ঠেলা মাৰিল আৰু ত্ৰে(াধৰ দৃষ্টিৰে তেওঁলোকক অবজ্ঞা আৰু বিদ্ৰুপ কৰিল। কিন্তু ঈ(ৰৰ দূতবিলাকে উৎপীড়িত সকলৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ পাখি উটাই নিলে, আনহাতে চয়তান অৰু তাৰ দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে এন্ধাৰ কৰি দিবলৈ বিচাৰিল, স্বৰ্গীয় পোহৰটো ত্যাগ দিয়াৰ বাৰে তেওঁলোকক আগুৱাই নিবলৈ।

তাৰ পিচত মই যি সকলক ঠেলি দিয়া আৰু বিদ্ৰুপ কৰা হৈছিল তেওঁলোকলে কোৱা এটা মাত শুনিব পালো, তেওঁলোকৰ মাজৰে পৰা ওলাই আহা আৰু অপৰিস্কাৰটো স্পৰ্শ ন কৰিয়া এটা ডাঙৰ দলে তেওঁলোকক বান্ধি থোৱা ৰচি বোৰ চিঙিল, মাতটিৰে অনুসাৰ এন্ধাৰত থকাবোৰক এৰি আহিল আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে একেলেগ হল যি সকলে পূৰ্ব্বতে ৰচিবোৰ চিঙিছিল। মই সামান্য কেইজন মানৰ পৰা ব্যগ্ৰ, যন্ত্ৰণাদায়ক প্ৰাৰ্থনাৰ মাত শুনিব পালো যি সকলৰ এতিয়াও এন্ধাৰত থকা দলবোৰৰ সৈতে অছিল। ধৰ্ম্মচাৰ্য্য আৰু মাতব্বৰ লোক বিলাক এই বিভিন্ন দলবোৰৰ ভিতৰত চাৰি ও কাযে ঘূৰি আছিল ৰচি বোৰ আৰু অধিক বলেৰে বান্ধিবলৈ। কিন্তু এতিয়াও মই ব্যগ্ৰ প্ৰাৰ্থনাৰ মাতটো শুনিলো। তাৰ পিচত মই তেওঁলোকক দেখিলো যি সকলে প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল, মুক্ত(, ঈ(ৡৰত উল্লাস প্ৰকাশ কৰা সেই একেলগে হোৱা দলটোক সহায় কৰিবলৈ। তেওঁলোকৰ উত্তৰটো আছিল যেতিয়া তেওঁলোক মনোযোগৰে স্বৰ্গলৈ দৃষ্টি দি ওপৰৰ ফালে নিৰ্দেশ কৰিল, তেওঁলোকৰ মাজৰে পৰা ওলাই আহা আৰু বেলেগ হোৱা। মই ব্যক্তি(বিশেষ হঁতক স্বাধীনতাৰ বাৱে যুজিঁবলৈ দেখিলো, আৰু অৱশেষত তেওঁলোকক বান্ধি থোৱা বচিবোৰ তেওঁলোক চিঐি(ল। ৰচিবোৰ আৰু জোৰকে ৰান্ধি দিয়াৰ প্ৰচেষ্টাবোৰত তেওঁলোক বাধা দিলে আৰু পুনৰুক্তি(কৰিল, ঈ(ৡৰ আৰু সত্যটো আমাৰ সৈতে আছে। ব্যক্তি(বিশেষ সঁতে ত্ৰ(মে ত্ৰ(মে এন্ধাৰত থকা দলবোৰক এৰিল আৰু মুক্ত(দলটোত যোগ দিলে, যিটো পৃথিবীৰ

ওপৰত এটা খুলা পথৰোত থকা যেন লাগিল। তেওঁৰ দৃষ্টি আছিল ওপৰ মুখীয়া। ঈশ্বৰৰ গৌৰব।

তেওঁলোকৰ ওপৰত আহি পৰিল আৰু তেওঁলোকে উচ্চৈঃস্বৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰিল। তেওঁলোকে একেলগ হল আৰু তেওঁলোকক স্বৰ্গৰ পোহৰেৰে মেৰাই লোৱা হল যেন লাগিল ।

এই দলটোৰ চাৰিও পাশে কিছুমানে আছিল যে সকলে পোহৰটোৰ প্ৰভাৱত আহিল কিন্তু বিশেষকৈ দলটোৰ সৈতে একেলগ হোৱা নাছিল। তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰা পোহৰটোক যি সকলে ধৰি ৰাখিল তেওঁলোক গভীৰ আগ্ৰহৰে ওপৰ মুখীয়া দৃষ্টি দি আছিল। মধুৰ অনুমোদনেৰে যীশু তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰা পোহৰটোক যি সকলে ধৰি ৰাখিল তেওঁলোক গভীৰ আগ্ৰহৰে ওপৰমুখীয়া দৃষ্টি দি আছিল। মধুৰ অনুমোদনেৰে যীশু তেওঁলোকৰ ওপৰত দৃষ্টি দিলে যীশুৰে আহিব বুলি তেওঁলোক আশা কৰিল। তেওঁলোকে পৃথিৱী লৈ এটাও লেলেটিয়া দৃষ্টি নি দিলে। আকৌ মই দেখিলো ৰৈ থকা সকলৰ ওপৰত ডাৱৰ এখন স্থিৰ হল আৰু তেওঁলোকৰ ক্লান্ত চকু তলমুখে ঘূৰাই নিলে। এই পৰিবৰ্তনৰ কাৰণ সোধাত মোৰ সঙ্গীদূতজন কলে, তেওঁলোক আকৌ তেওঁলোকৰ আশাসমূহত হতাশ হয় কিয়নো যীশু এতিয়ালৈকে পৃথিবীত অহা নাই। তেওঁলোকক অবশ্যেই যীশুৰ বাৱে যাতনা ভোগ আৰু অধিক কষ্ট সহ্য কৰিব লাগিব। তেওঁলোকক অবশ্যই মানুহবিলাকৰ পৰা পোৱা ভুল আৰু ঐতিহ্য সমূহ পৰিত্যাগ কৰিব লাগিব আৰু ঈশ্বৰ

আৰু তেখেতৰ কথালৈ পুৰাপুৰিকৈ ঘুৰাই নিব লাগিব। শোধিত, শুভ্রকৰণ আৰু পৰীা(ত হৈ যি সকলে সেই তীব্র কষ্ট বোৰ সহ্য কৰে তেওঁলোকে এটা অমৰ জয় লাভ কৰিব। জুঁই ৰে পৃথিৱীক শোধন কৰাৰে, ধৰ্ম্ম মন্দিৰ নিকা কৰিবলৈ যেনে বৈ থাক, উল্লাসিত দলটো আশা কৰিল, যীশু পৃথিবীলৈ অহা নাছিল। মই দেখিলো যে তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যৎ সম্বন্ধীয় নিৰ্দ্ধাৰিত কালটো শুদ্ধ আছিল। দিনবোৰৰ শেষলৈ ধৰ্ম্ম মন্দিৰটো নিকা কৰিবলৈ যীশু আটাইতকৈ পবিত্র স্থানটোত প্ৰৱেশ কৰিছিল। বৈথকা, হতাশ দলটো তেওঁলোকৰ বি(্বাসৰ সা(াৎ বোৰ চালিজাৰি চাই কোনো ভুল ধৰিব নোৱাৰিলে সময় উকলি গলেও তেওঁলোকৰ ত্ৰাণ কৰ্তাক দেখা ন গল। তেওঁলোকে তেখেতক হেৰৱাইছিল। তাৰ পিচত মোক দেখুওৱা হল শিষ্যবিলাকৰ হতাশা যেনে তেওঁলোকৰ সামাধি স্থানলৈ আহিল আৰু যীশুৰ শৰীৰটোক নে পালে। মেৰীৰে কলে, তেওঁলোকে মোৰ প্ৰভুক লৈ গৈছে আৰু মই লে জানো কত তেখেতক ৰখা হৈছে। দূতবিলাকে বিমৰ্ষ শিষ্যবিলাকক কলে যে তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ উদয় হৈছিল আৰু তেওঁলোকৰ আগত গেলিলীও যাব।

মই দেখিলো যেনে তীব্র সহানুভূতিৰে যীশু হতাশ সকলৰ ওপৰত দৃষ্টি দিলে, তেখেতে তেখেতৰ দূতবিলাকক পঠিৱালে তেওঁলোকৰ মনক নিৰ্দ্দেশিত কৰি বলৈ যাতে তেওঁলোকে তেখেতক বিচাৰি পায় আৰু তেখেতক অনুসৰণ কৰে যত তেখেতে

আছিল, যাতে তেওঁলোকে বুজিব পাৰে যে পৃথিবীখন ধৰ্ম্ম মন্দিৰ ন হয়। তেখেতক স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰ খনৰ আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানটোত অবশ্যেই প্ৰৱেশ কৰিব লাগিব এৰা নিকা কৰিবলৈ ইজৰাইলৰ বাৱে বিশেষ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলৈ আৰু তেখেতৰ পিতৃৰ ৰাজত্বখন গ্ৰহণ কৰিবলৈ আৰু তাৰ পিচত পৃথিৱীলৈ ঘূৰি গৈ তেওঁলোকক লোৱাৰ বাৱে যত তেখেতৰ সৈতে চিৰকালৰ বাৱে তেওঁলোক বাস কৰে। শিষ্যবিলাকৰ হতাশা বুজাব সেই বিলাকৰ হতাশা যি সকলে ১৮৪৪ চনত তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ অহালৈ আশা কৰিল। মোক লৈ যোৱা হল সেই সময়লৈ যেতিয়া জয়োল্লাসোৰ খ্ৰীষ্ট জেৰুজালেমত প্ৰৱেশ কৰিল। উল্লাসিত শিষ্যবিলাকে বিশ্বাস কৰিল যে তেখেতে তাৰ পিচত ৰাজ্যখন গ্ৰহণ কৰিব আৰু পাৰ্থিব ৰজাৰনিচিনা ৰাজত্ব চলবে। তেওঁলোক উচ্চ আশাৰে তেওঁলোকৰ ৰজাক অনুসৰণ কৰিল। তেওঁলোক সুন্দৰ তালগছৰ পাতবোৰ কাটি তেওঁলোকৰ বাহিৰৰ পোচাকবোৰ আঁতৰালে আৰু উদ্যমশীল আগ্ৰহেৰে সেইবোৰ ৰাটত পাৰি দিলে। কিছু মানে আগত গল আৰু আনবিলাকে অনুসৰণ কৰিল এয়া ঘোষণা কৰি, ডেভিডৰ পুত্ৰ হোচান্নালৈ! আশীৰ্ব্বাদ ধন্য তেওঁখোনে আহে প্ৰভুৰ নামত! উচ্চ খাপত হোচান্না! উত্তেজনা খন ভণ্ডবিলাকক আমনি দিলে আৰু তেওঁলোকে অশ কৰিল যীশুৱে তেখেতৰ শিষ্যবিলাকক তিৰস্কাৰ কৰক। কিন্তু তেখেতে তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্যে কলে, তেওঁলোক মনে মনে থাকিলে শিলবোৰ ততাদিলকে চিএৰি উঠিব। জোকাৰিয়া ৯ঃ৯ ৰ ভবিষ্যতবাণীটো অবশ্যেই সিদ্ধ কৰিবই লাগিব,

তথাপি মই শিষ্যবিলাক তীব্র হতাশাত ভুগি থকা দেখিলো। কিছু দিন পাছত তেওঁলোকে কেলভেৰী লৈ যীশুক অনুসৰণ কৰিল আৰু তেখেতক তেজ ওলাই থকা অৱস্থাত আৰু ত্রু(চটোৱে (তবি(ত কৰা দেখিল। তেওঁলোকে তেখেতৰ যন্ত্রণাদায়ক মৃত্যু দেখিল আৰু তেখেতক কবৰত শুৱাই দিলে। দুঃখেৰে তেওঁলোকৰ হৃদয় ডুবি গল আৰু যীশুৰ সৈতে তেওঁলোকৰ আশাও মাৰ গল। কিন্তু যেনে তেখেত মৃতাৱস্থাৰ পৰা উঠি আহিল আৰু তেখেতৰ বিমৰ্ষ শিষ্যবিলাকৰ আগত দেখা দিলে, তেওঁলোকৰ আশাও সজীৱ হল। তেওঁলোকৰ ত্রাণকর্ত্তাক হেৰুৱালেও আকৌ তেওঁলোকে তেখেতক ঘূৰাই পালে। মই দেখিলো যে ১৮৪৪ চনত প্রভুৰ আগমনত বি(্বাস সকলৰ হতাশা, শিষ্যবিলাকৰ হতাশাৰ সামনেই নাছিল। ভবিষ্যদ্বাণী সমূহ প্রথম আৰু দ্বিতীয় দূতৰ বাণীত সিদ্ধ কৰা হৈছিল। তেওঁলোকক ঠিক সময়ত দিয়া হৈছিল। আৰু ঈ(্বৰৰ অনুসাৰ কামটো সম্পূর্ণ কৰিল।

ডেনিয়েল ৮ঃ১৪(মেথিউ ২১ঃ৪-১৬, ২৫-৬(মার্ক ১৬ঃ৬-৭(লিউক ১৯ঃ৩৫-৪০(জন ১৪ঃ১-৩, ২০-১৩(কোৰীনথিয়ানচ ৬ঃ১৭(দৈববাণী ১০ঃ৮-১১, ১৪ঃ৭-৮ দেখক।

অধ্যায় - ২৬

বিশদ ব্যাখ্যা

মোক দেখুওৱা হয় সেই আগ্রহ যিটো সেই কামত গোটেই স্বৰ্গখন লৈছিল যিটো পৃথিৱীৰ ওপৰত চলি আছিল। যীশু তেখেতৰ দ্বিতীয় আগমনৰ বাৰে এজন শক্তি(শালী আৰু প্ৰবল পৰাত্ৰ(মী দূতক নিয়োগ কৰিল, নামি আহি পৃথিৱীৰ অধিবাসী সকলক প্ৰস্তুতিৰ সতৰ্ক কৰি দিবলৈ। মই সেই প্ৰবল পৰাত্ৰ(মী দূতক স্বৰ্গত যীশুৰ উপস্থিতি এৰি যোৱা দেখিলো। এটা অতিকৈ উজ্জ্বল আৰু গৌৰৱান্বিত পোহৰ তেওঁৰ আগে দি গল। মোক কোৱা হল যে তেওঁৰ উদ্দেশ্য আছিল তেওঁৰ গৌৰৱেৰে পৃথিৱীক আলোকিত কৰা আৰু ঈ(ৰৰ অহা ত্ৰে(াধৰ বিষয়ত মানুহক সতৰ্ক কৰি দিয়া। মানুহৰ জাকে পোহৰটো গ্ৰহণ কৰিল। কিছুমানক বৰকৈ ভক্তি(পূৰ্ণ যেন লাগিল, যেতিয়া আনবিলাকে আছিল উল্লাসিত আৰু আ(াদিত। পোহৰটো সকলোৰে ওপৰত পৰিল। কিন্তু কিছু মানে মাথোন পোহৰটোৰ প্ৰভাবত আহিল আৰু এয়া মনপাৰি গ্ৰহন ন কৰিল। কিন্তু গ্ৰহণ কৰোঁতা সকল স্বৰ্গলৈ ওপৰমুখীয়া লৈ ঈ(ৰক গৌৰৱান্বিত কৰিল। বহুতোৰে বৰকৈ ত্ৰে(াধেৰে পুৰ হল। ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য আৰু মনুষ্য জাতি অধম মানুহ বোৰৰ লগত একেলগ হল আৰু প্ৰবল পৰাত্ৰ(মী দূতজনে দিয়া পোহৰটোক দৃঢ়ৰূপে বাধা দিলে। কিন্তু গ্ৰহণ কৰোঁতা সকলে জগতৰ পৰা নিজ সকলক ফিৰাই ললে

আৰু ওচৰা ও চৰিকৈ একেলগ হল।

পোহৰৰ পৰা যি কেইজনৰ মন আকৰ্ষণ কৰিব পাৰিলে হয়। সেইটো কৰিবলৈ চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে ব্যস্ত হৈ আবদ্ধ হল। এৰা অগ্ৰাহ্য কৰা দলটোক এন্ধাৰত ত্যাগ কৰা হল। মই দেখিলো ঈ(ৰেৰৰ খুলাখুলিকৈ স্বীকৃত মানুহবিলাকক সেই দূতজনে তীব্ৰ আগ্ৰহেৰে ল( ) কৰি আছে, সেই চৰিত্ৰ লিখি থবলৈ যিটো তেওঁলোক মুকলি কৰিল, যেনে স্বৰ্গীয় মূলৰ বাণীটো তেওঁলোকলৈ আগভেটা হল। যেনে বৰ অধিক সংখ্যকে যীশুৰ বাৰে তেওঁলোকৰ প্ৰেম খুলাখুলিকৈ ঘোষণা কৰিল(বিদ্ৰুপ, উপহাস আৰু ঘৃণাৰ স্বৰ্গীয় বাণীৰ তেওঁলোকে ঘূৰি গল তেতিয়া এজন দূতে তেওঁৰ হাতত থকা ছালৰ কাকতেৰে লাজলগা নথিখন বনালে। গোটেই স্বৰ্গখন ৰোষেৰে ভৰি গৈছিল। কাৰণ তেখেতৰ শিষ্যবিলাকৰ দ্বাৰা যীশুক অবজ্ঞা কৰা হৈছিল।

মই বি(ৰাসী সকলৰ হতাশা দেখিলো। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ প্ৰভুক আশা কৰা সময়ত নে দেখিলো। ভবিষ্যৎটো লুকুৱাবৰ বাৰে আৰু তেখেতৰ মানুহ বিলাকক সিদ্ধান্তৰ মুহূৰ্ত্তত আনিবলৈ এয়া আছিল ঈ(ৰেৰৰ উদ্দেশ্য। এই সময়টোৰ অবিহনে ঈ(ৰেৰে স্থিৰ কৰা কামটো সিদ্ধ কৰা সম্ভব ন হল হেতেন। চয়তানে বৰ অধিক সংখ্যক মনক বহু দূৰলৈ ভবিষ্যতত আগুৱাই নিছিল। খ্ৰীষ্টৰ আগমনৰ বাৰে ঘোষণা কৰা এটা নিৰ্দ্ধাৰিত কাল অবশ্যেই সেই মনক আনিব লাগিব আগ্ৰহেৰে এটা বৰ্তমান প্ৰস্তুতি খুঁজিবৰ

বাৰে। যেনে সময় উকলি গল, যি সকলে দূতৰ পোহৰ পুৰাপুৰিকৈ গ্ৰহণ কৰা নাছিল, তেওঁলোকৰ সৈতে একেলগ হল যি সকলে স্বৰ্গীয় বাণীটো ঘৃণা কৰিছিল আৰু বিদ্ৰুপত তেওঁলোক হতাশগ্ৰস্ত সকলৰ ওপৰত ঘূৰি আহিল! মই যীশুৰ সৈতে স্বৰ্গত থকা দূত বিলাকৰ আলাপ কৰা দেখিলো। তেওঁলোক খ্ৰীষ্টৰ খুলাখুলিকৈ স্বীকৃত শিষ্যবিলাকৰ গতিৰ অৱস্থান ল(্য কৰিল। নিৰ্দ্দিষ্ট সময়ৰ অতিত্ৰ(মণ তেওঁলোকক পৰী(া কৰি প্ৰমাণ কৰিছিল আৰু বৰ অধিক সংখ্যক জোখা হৈছিল আৰু ঘাটি পোৰাগল। তেওঁলোক সকলোৱে উচ্চৈঃস্বৰে খ্ৰীষ্টান হবলৈ খুলাখুলিক ঘোষণা কৰিল তথাপি প্ৰায় প্ৰতিটো বিষয়ত খ্ৰীষ্টক অনুসৰণ কৰিবলৈ ব্যৰ্থ হল। খ্ৰীষ্টৰ শিষ্যবিলাকৰ এই অবস্থাত চয়তান উল্লসিত হল। আৰু তেওঁলোকৰ তাৰ ফান্দত পেলাইছিল। সি অধিকাংশ সৰল পথটো এৰিবলৈ আগুৰাই নিছিল আৰু আন কোনো উপায়ত স্বৰ্গলৈ উঠৱে চেষ্টা কৰিছিল। দূতবিলাকে দেখিল বিশুদ্ধ নিৰ্ম্মল আৰু পবিত্ৰ সকলেৰে জিওনত পাপী সকল আৰু জগৎ প্ৰেমী ভণ্ড তপস্বী সকলৰ লগত মিলি গৈছে। তেওঁলোকে যীশুৰ প্ৰকৃত প্ৰেমী সকলৰ ওপৰত পহৰা দিছিল কিন্তু অনাচাৰী বোৰে পবিত্ৰ সকলক চলাই আছিল।

যীশুক দেখিবলৈ তেওঁলোক যি সকলৰ হৃদয় বাসনা তীব্ৰ আশেৰে জ্বলি উঠিল, তেখেতৰ আগমনৰ কথা কবলৈ তেওঁলোকৰ স্বীকৃত ভ্ৰাতৃবিলাকৰ দ্বাৰা নিষিদ্ধ হল। দূতবিলাকে গোটেই দৃশ্যখন

দেখিল আৰু অৱশেষৰ সৈতে মৰম পতিয়ালৈ, যি সকলে যীশুৰ আগমনত ভাল পালে। পৃথিৱীত নামিবলৈ আন এজন প্রবল পৰাত্র(মী দূতক নিয়োগ কৰা হৈছিল। যীশুৱে তেওঁৰ হাতত এখনি লেখ থলে আৰু পৃথিৱীলৈ আহি তেওঁ ঘোষণা কৰিল, বেবিলন পতিত হৈছে! পতিত হৈছে। তাৰ পিচত মই হতাশ সকলক আকৌ আনন্দিত হোৱা দেখিলো আৰু তেওঁলোকৰ প্রভুৰ আগমনৰ বাৱে বি(্বাস আৰু আশাৰ দৃষ্টিৰে তেওঁলোকে স্বৰ্গলৈ দৃষ্টি দিলে। তেওঁলোকে বাইবেলৰ পৰা দেখিল যে তেওঁলোকক অবশ্যেই ধৈৰ্য্যৰে দৰ্শনটো পুৰা হোৱালৈ ৰৈ থাকিব লাগিব। তেওঁলোকৰ হতাশাই তেওঁলোকৰ বি(্বাসত উৎসাহ ভঙ্গ কৰিছিল। কিন্তু যেনে দ্বিতীয় দূতৰ ঘোষণাত হতাশ সকলে একে লগ হল। তীব্র আগ্রহেৰে স্বৰ্গীয় দূতবিলাকে দৃষ্টি দি সেই বাণীৰ প্রভাৱটো ল(্য কৰিল। খ্রীষ্টৰ নাম বহন কৰা সকলে বিদ্রুপ আৰু ঘৃণাৰে হতাশ সকলক কলে, তোমালোক এতিয়াও উপৰলৈ যোৱা নাই। এজন দূতে সেইটো লিখি ললে। দূত জনে কলে, তেওঁলোক ঈ(্বৰক ইতিকিং কৰে।

মোন এলিজাৰ অনুবাদলৈ আঙ্গুলিৱাই দিয়া হল। তেওঁৰ আবৰণী খন এলিচাৰ ওপৰত পৰিল আৰু দুষ্ট শিশুবিলাকে (যুবক) তেওঁক ভেঙুচলি কৰি অনুসৰণ কৰিল আৰু ঘোষণা কৰিল। তপামূৰা, তুমি ওপৰলৈ উঠ! ওপামূৰা তুমি ওপৰলৈ উঠা! তেওঁলোকে ঈ(্বৰক ইতিকিং কৰিল আৰু তাতেই তেওঁলোকক

শাস্তি বিহা হল। তেওঁলোকে এয়া তেওঁলোকৰ পিতৃমাতৃৰ পৰা শিকিছিল। তেওঁলোক যি সকলে সিদ্ধ পুৰুষৰ এই কামত বিদ্রুপ কৰিছে আৰু হাঁহিছে, ঈ(েৰৰ দ্বাৰা শাস্তি বিহা হব আৰু অনুভৱ কৰিব যে ঈ(েৰৰ সৈতে উপলুঙ কৰাটো সৰু বিষয় ন হয়।

তেখেতৰ মানুহবিলাকৰ জুৰুলা বি(োসটো আকৌ জীয়াই অধিক শক্তি(শালী কৰিবলৈ, দ্বিতীয় দূতৰ বাণীটো বুজিবৰ বাবে আৰু অলপতেই স্বৰ্গত ঘটিবলৈ যোৱা গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়টোৰ বাৱে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ যীশুৱে আন দূতবিলাকক নিয়োগ কৰিল। যীশুৰ পৰা পোহৰ গ্ৰহণ কৰি এই সকলে দ্বিতীয় দূতক তেওঁৰ কামত সহায় কৰিল। এটা উজ্জ্বল পোহৰ ঈ(েৰৰ মানুহ বিলাকৰ ওপৰত পৰিল যেতিয়া দূতবিলাকে ঘোষণা কৰিল, চোৱাদেৰাজান আহিছে, ওলাই যোৱা আৰু তেওঁক সা(াৎ কৰা। দূতবিলাকৰ পৰা অহা পোহৰ যত তত এন্ধাৰ গুচাই দিলে। চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে এই পোহৰটো বিস্তাৰ হবলৈ আৰু এৰাৰ প্ৰভাৱৰ বাৱে বাধা দিবলৈ চেষ্টা কৰিল। তেওঁলোকে ঈ(েৰৰ দূতবিলাকৰ সৈতে বিবাদ কৰিল আৰু তেওঁলোকক কলে যে ঈ(েৰে মানুহবিলাকক প্ৰতাৰণা কৰিছিল আৰু তেওঁলোকৰ সকলো পোহৰ আৰু (মতাৰে তেওঁলোক মানুহবিলাকক বি(োস কৰাৱ নোৱাৰিলে যে যীশু আহি আছিল। ঈ(েৰৰ দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ কাম চলাই গল, যদিও চয়তানে ইয়াত বাধা দিবলৈ আৰু মানুহ বিলাকৰ মনক পোহৰৰ পৰা আঁতৰাই নিবলৈ চেষ্টা কৰিল। এয়া গ্ৰহণ কৰোঁতা সকলক সুখী

দেখালে। তেওঁলোক স্বৰ্গলৈ স্থিৰ দৃষ্টিৰে যীশুৰ আগমনৰ বাবে বাসনা কৰিল। বৰকৈ দূৰ্দ্দশাত থকা কিছুমানে কান্দি প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল। তেওঁলোকৰ দৃষ্টি যেন স্থিৰ আছিল তেওঁলোকৰ ওপৰতেই আৰু ওপৰমুখীয়া দৃষ্টি দিবলৈ তেওঁলোক সাহস ন কৰিল।

স্বৰ্গৰ পৰা এটা বহুমূলীয়া পোহাৰে তেওঁলোকৰ পৰা এন্ধাৰ আঁতৰাই নিলে আৰু ফল স্বৰূপে তেওঁলোকৰ দৃষ্টি ওপৰমুখীয়া হ'ল, যত প্ৰতিখন মুখতে কৃতজ্ঞতা আৰু পবিত্ৰ আনন্দ প্ৰকাশ পালে। বি(ৰাসী আৰু ৰৈ থকা সকলৰ ওপৰত যীশু আৰু সকলো স্বৰ্গীয় দূতে অনুমোদনেৰে দৃষ্টি দিলে।

প্ৰথম দূতৰ বাণীৰ পৰা অহা পোহৰটো বাধা দিয়া সকলে দ্বিতীয় জনৰ পোহৰো হেৰুৱালে আৰু বাণীটো বহন কৰা (মতা আৰু গৌৰবেৰে উপকৃত হব নোওৱাৰিল। কিন্তু বাণীটো গ্ৰহণ কৰোতা সকলে ৰৈ, ল(্য কৰি, ঈ(ৰৰৰ ইচ্ছা জানিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিল। তেখেতক বিতুষ্ট কৰিবলৈ তেওঁলোক বৰকৈ ভয় কৰিল। চয়তানে পোহৰটোক ঈ(ৰৰৰ মানুহ বিলাকৰ পৰা দূৰত ৰাখিব নোৱাৰে যেতিয়া লৈ ৰৈ থকা সকলে পোহৰ টো ধৰি ৰাখে। স্বৰ্গৰ পৰা অহা বাণীটোৰে চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে, আৰু যীশুৰ স্বীকৃত প্ৰেমী সকলে ত্ৰু(দ্ধ হল। এওঁ সকলেই তেখেতৰ আগমনক অবজ্ঞা কৰিল আৰু বি(ৰাসী সকলক বিদ্ৰুপ আৰু উপহাস কৰিল। কিন্তু এজন দূতে এই সকলো খিনিলৈ ল(্য ৰাখিল।

অধিকাংশ মানুহে উচ্চৈস্বৰে দৰা আহিছে বুলি চাৰলৈ ঘোষণা কৰিল। আৰু তেওঁলোকৰ ভ্রাতৃবিলাকক ত্যাগ কৰিল সকলে যীশুৰ আগমনৰ ভাল পোৱা নাছিল আৰু যি সকলে তেখেতৰ দ্বিতীয় আগমনৰ বাৱে যাতনা ভোগ ন কৰে। মই দেখিলো যীশুৱে তেখেতৰ মুখ ঘূৰাই ললে সেই সকলৰ পৰা যি সকলে তেখেতৰ আগমনক অগ্ৰাহ্য আৰু ঘৃণা কৰিল আৰু তাৰ পিচত তেখেতে দূতবিলাকক নিৰ্দ্দেশ দিলে অপৰিস্কাৰ মানুহ সকলৰ পৰ তেখেতৰ মানুহ বিলাকক ওলাই আনিবলৈ, যাতে তেওঁলোক অশুদ্ধ হৈ নে যায়। বাণীটোৰ প্ৰতি বাধ্য সকলেই মুক্ত(হৈ থিয় দিলে আৰু একেলগ হল। এটা পবিত্ৰ আৰু উৎকৰ্ষ পোহৰ তেওঁলোকৰ ওপৰত উজলিলে। তেওঁলোক জগৎ সাংসাৰিক ধন সম্পত্তি, ইয়াত থকা মৰম আটাইখিনিৰে ত্যাগ দিলে আৰু তেওঁলোকৰ ব্যগ্ৰ দৃষ্টি নিবদ্ধ আছিল স্বৰ্গলৈ, তেওঁলোকৰ প্ৰিয় উদ্ধাৰ কৰ্ত্তাক চোৱাৰ আশাৰে। এটা বিশুদ্ধ, পবিত্ৰ আনন্দ তেওঁলোকৰ চেহেৰাত দেখা গল। আৰু শান্তি, অন্তৰত থকা আনন্দৰ কথা যেন কলে। বিচাৰ (ণ আহিবলৈ ধৰাত তেওঁলোকক শক্তি(শালী কৰিবলৈ যীশুৱে তেখেতৰ দূত বিলাকক নিৰ্দ্দেশ দিলে। মই দেখিলো যে এই বৈ থকা সকলেৰ পৰীক্ষিত হোৱা নাছিল যিটো হব লাগিছিল। তেওঁলোকে ভুলৰ পৰা মুক্ত(নাছিল। পৃথিবৱীৰ মানুহ বিলাকক সাৱধান বাণী পঠিওৱাত মই ঈশ্বৰৰ দয়া আৰু ভালত্ব দেখা পালে। যাতে তেওঁলোকে নিজৰে মাজতে অনুসন্ধান কৰি, বিধৰ্ম্মী আৰু পোপ বাদী সকলৰ পৰা আঁতৰাই নি ভুলটো শুধৰাব পাৰে। এই

বাণীবোৰৰ যোগেদি ঈশ্বৰে তেওঁৰ মানুহ বিলাকক সহায় কৰি আছে যাত তেখেতে অধিক (মতাৰে তেওঁলোকৰ বাৱে কাম কৰিব পাৰে আৰু তেখেতৰ সকলো আজ্ঞাই তেওঁলোকে মানি চলিব পৰে।

২ ৰজাবিলাক ২ঃ১১-২৫, ডেনিয়েল ৮ঃ১৪, হেবাকুক ২ঃ১-৪, মেথিউ ২৫ঃ৬, দৈববাণী ১৪ঃ৮, ১৮ঃ১-৫

অধ্যায় ২৭

ধৰ্ম্ম মন্দিৰ

তাৰপিচতে মোক ঈশ্বৰৰ মানুহ বিলাকৰ তীব্ৰ হতাশা দেখুওৱা হল। তেওঁলোকে আশা কৰা সময়ত যীশুক নে দেখিলো। তেওঁলোক নে জানে কিয় তেওঁলোকৰ ত্ৰাণ কৰ্ত্তা নাহিল। ভবিষ্যতবাণীৰ নিৰ্দ্ধাৰিত কাল কিয় শেষ হোৱা নাছিল তাৰ কোনো প্ৰমাণ তেওঁলোকে দেখিব নোৱাৰিলে। এজন দূতে ক'লে, ঈশ্বৰৰ কথা ব্যৰ্থ হৈছে নে? ঈশ্বৰে তেখেতক প্ৰতিজ্ঞা পূৰাবলৈ ব্যৰ্থ হৈছে নে? নহয়, তেখেতে কৰা অঙ্গীকাৰৰ আটাই কেইটা তেখেতে পুৰাইছে। যীশুৰ উত্থান হল আৰু স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানটোৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিলে। তাৰ পিচত তেখেতে পবিত্ৰ স্থানটোৰ ভিতৰলৈ যোৱা দুৱাৰ এখন খুলি দিলে আৰু ধৰ্ম্ম মন্দিৰ খন নিকা কৰিবলৈ ইয়াত প্ৰৱেশ কৰিলে। দূত জনে ক'লে, ধৈৰ্য্যৰে ৰৈ থকা সকলে ৰহস্যটো বুজিব। মানুহে ভুল কৰিছে, ইয়াত ঈশ্বৰৰ কোনো ব্যৰ্থতা নাই। ঈশ্বৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰা সকলো কাম সম্পূৰ্ণ হৈছিল, কিন্তু ভুলেৰে মানুহে পৃথিৱী লৈ দৃষ্টি দিলে, এৱা ভাবি যে ভবিষ্যতবাণীৰ নিৰ্দ্ধাৰিত কালৰ শেষলৈ ধৰ্ম্ম মন্দিৰ খন নিকা কৰা হব। মানুহৰ আশা বোৰেই ব্যৰ্থ হল, কিন্তু ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা অকলে ন হয়। হতাশ সকলৰ মন সকলো খিনিলৈ আগুৱাই নিবলৈ যীশুৱে তেখেতক দূত বিলাকক পঠিয়াই দিলে। তেখেতে

এয়া কৰিল পবিত্ৰ স্থানলৈ তেওঁ লোকক আকৰ্ষিত কৰাৰ বাৱে আৰু ইজৰাইলৰ বাৱে বিশেষ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰাৰ কাৰণে। যীশুৱে তেখেতৰ দূতবিলাকক কলে যে তেখেতক বিচাৰি পোৱা সকলোৱে তেখেতে কৰিবলৈ যোৱা কামটো বুজিব পাৰিব। মই দেখিলো যে যীশুৱে আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানত থকা সময়ত নতুন জেৰুজালেমৰ সৈতে তেখেতৰ সম্বন্ধ পিচত ৰাজকীয় (মতাৰে তেখেতে পৃথিবীলৈ নামিব আৰু নিজৰ ওচৰলৈ আনিব গুণকৰবিলাকক যি সকলে ধৈৰ্য্যৰে তেখেতৰ ঘূৰি অহালৈ ৰৈ আছিল।

তাৰ পিচত মোক দেখওৱা হল স্বৰ্গত কি ঘটিল যেতিয়া ভবিষ্যতবাণীৰ নিৰ্দ্ধাৰিত কাল শেষ হল ১৮৪৪ চনত। মই দেখিলো যে পবিত্ৰ স্থানত যেনে যীশুৰ পৰিচৰ্যাৰ কামটো শেষ হল আৰু তেখেতে সেই ঘৰৰ দূৱাৰ খন বন্ধ কৰিল, এটা অতিকৈ এন্ধাৰ তেওঁ লোকৰ ওপৰত পৰিল যি সকলে যীশুৰ আগমনৰ বাণী শুনি অগ্ৰাহ্য কৰিল আৰু তেওঁ লোকৰ দৃষ্টিৰ পৰা তেখেতে ওলাই গল। তাৰ পিচত যীশু নিজকে বহুমূলীয়া কাপেৰেৰ সৈতে সজালে তেখেতৰ পোচাকৰ তলভাগৰ চাৰিও কাষে আছিল এটা ঘন্টা আৰু এটা ডালিম, তেওঁ তেখেতৰ কান্ধৰ পৰা ওলাম ৰাখিছিলএটা অপূৰ্ব্ব বুকুবৰি। যেনে তেখেতে চলা আৰম্ভ কৰিল, এয়া হীৰাৰ নিচিনা চকমকালে, সেই অ(ৰেৰ কেইটাক ডাঙৰকৈ দেখুৱালৈ যিটো বুকুবৰিত লিখা বা অংকন কৰা নাম যেন লাগিল। তেখেতে পুৰাকৈ সজ্জিত হৈ যোৱাৰ পিচত মূৰৰ ওপৰত ৰাজমুকুটৰ নিচিনা

দেখিবলৈ এটা বস্তু ৰাখিল, তেখেতক চাৰিও কাষে ঘেৰি ধৰিল দূতবিলাকে আৰু এটা জ্বলন্ত ৰথত দ্বিতীয় আৱৰণী খনৰ মাজত পাৰ হৈগল। তাৰ পিচত মোক স্বৰ্গীয় ধামৰ দু'টা কোঠালী লৈ ল( ) ৰাখিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হল। পৰ্দ্দা বা দুৱাৰে খন খুলি গল আৰু মোক প্ৰবেশ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়া হল। প্ৰথম কোঁঠালীত মই সাতটা চাকিৰে সজা দীপাধাৰটো দেখিলো যিটোক মূল্যবান আৰু গৌৰৱান্বিত দেখালে। মই আৰু দেখিলো মেজখনত থকা উচৰ্গা কৰা পিঠা, ধূপৰ ভেঁটি আৰু ধূপাধাৰ। এই কোঁঠালীৰ সকলো আচবাৱে অতিকৈ বিশুদ্ধ সোনেৰে নিৰ্মিত হোৱা যেন দেখালে আৰু এজনৰ প্ৰতিমূৰ্তি প্ৰতিবিম্ব হল যি জনে ঠাই খনত প্ৰবেশ কৰিল। এই কোঠালী দুটাক বেলেগ কৰা পৰ্দ্দাটোক গৌৰৱান্বিত দেখালৈ। এৱা বিভিন্ন ৰং আৰু বস্তুৰ আছিল, এটা সুন্দৰ দাঁতিৰে, ইয়াৰ ওপৰত সোনৰ আকৃতিবোৰ ঢলা, দূত বিলাকক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি। আৱৰণীখন উঠাই লোৱা হল আৰু মই দ্বিতীয় খন কোঁঠালী লৈ দৃষ্টি দিলো। মই তাত এখন পেৰা দেখিলো যিটোত বিশুদ্ধ (আটাইতকৈ) সেনেৰ উপস্থিতি যেন আছিল। দাঁতি হিচাপে পেৰাটোৰ ওপৰৰ চাৰিওকাষে আছিল ৰাজমুকুট প্ৰতিনিধিত্ব কৰা আটাইতকৈ ধুনীয়া কাম। এৱা আছিল বিশুদ্ধ সোনাৰ। পোৰাখনত দহটো আজ্ঞা বহন কৰা শিলৰ মেজ বোৰ আছিল। পেৰাখনৰ প্ৰত্যেক সীমাত এজনী ধুনীয়া ইয়াৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ উঠাই একে আনৰটো যীশুৰ মূৰৰ ওপৰত স্পৰ্শ কৰিল, যেতিয়া তেখেতে পেৰাখনৰ ওচৰত থিয় হল। তেওঁলোকে মুখামুখী হৈ তলৰ ফালে

পেৰা খনলৈ দৃষ্টি দিলে, সকলো স্বৰ্গীয় দূতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি যি সকলে আগ্ৰহেৰে ঈশ্বৰৰ আইন লৈ চাই আছিল। পৰী দু জনীৰ মাজত আছিল এটা সোনালী ধুপাধাৰ। খেপেন বিশ্বাসত সিদ্ধ পুৰুষসকলৰ প্ৰাৰ্থনা যীশুৰ ওচৰলৈ আহিল, আৰু তেখেতে সেইবোৰ তেখেতৰ পিতৃলৈ আগ কৰিল। ধূপটোৰ পৰা এটা মিঠা সুগন্ধি ওলাই আহিল। এৰা ধুনীয়া ৰংবোৰ ধোঁৱাৰ নিচিনা দেখালে। পেৰাখনৰ অগত যীশু থিয় হৈ থকা স্থানৰ ওপৰত মই এটা অধিক উজ্জ্বল গৌৰব দেখিলো যিটোৰ ওপৰত মই দৃষ্টি দিব নোৱাৰিলো। ইয়াক এখন আসন যেন লাগিল যত ঈশ্বৰ থাকে। যেনে সেই ধূপ ওপৰমুখীয়া হৈ পিতৃলৈ আহিল। সেই উৎকৃষ্ট গৌৰব পিতৃৰ আসনৰ পৰা যীশু লৈ আহিল। আৰু যীশুৰ পৰা এয়া সেই সকলৰ ওপৰত পৰিল যি সকলৰ প্ৰাৰ্থনা মিঠা ধূপৰ নিচিনা উঠি আহিছিল। মূল্যবান ওপৰচোৱা অবস্থাত পোহৰ আৰু গৌৰব যীশুৰ ওপৰত পৰিল, দেৱ সিংহাসন খনক আঁৰ কৰিল আৰু গৌৰবৰ লানিৰে মন্দিৰ খনক পূৰ কৰিল। মই অধিক সময় লৈ সেই গৌৰৱলৈ দৃষ্টি দিব নোৱাৰিলো। কোনো ভাষায়ে এৰা বৰ্ণণ কৰিব নোৱাৰে। মই মেৰাই ধৰতে দৃশ্যখনৰ ঐশ্বৰ্য্য আৰু গৌৰবৰ পৰা ওলটি গলো।

মোক পৃথিবীৰ ওপৰত দুটা কোঁঠালী থকা এখন ধৰ্ম্ম মন্দিৰ দেখুওৱা হল। এটা স্বৰ্গত থকাটোৰ অনুৰূপ আছিল। মোক কোৱা হল যে স্বৰ্গীয় আকৃতিৰ নিচিনা এয়া হল। পাৰ্থিব ধৰ্ম্ম মন্দিৰ।

পাৰ্থিৱ আৰু স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ প্ৰথম কোঁঠালি আছিল অনুৰূপ আৱৰণটো উঠাই লোৱাহল আৰু মই পৱিত্ৰ বোৰৰ পৱিত্ৰ লৈ দৃষ্টি দিলো আৰু দেখিলো যে ইয়াত থকা আচবাৰ স্বৰ্গীয় ধৰ্ম মন্দিৰৰ আটাইতকৈ পৱিত্ৰ স্থানৰ নিচিনা একেই আছিল। পুৰোহিত বিলাকে পাৰ্থিৱৰ উভয় কোঁঠালিতেই পৰিচৰ্য্যা কৰিল। প্ৰথম কোঁঠালিত, তেওঁ বছৰৰ প্ৰতিটো দিনতেই পৰিচৰ্য্যা কৰিল, কিন্তু বছৰত এবাৰ আটাইতকৈ পৱিত্ৰ স্থানত প্ৰৱেশ কৰিল, ইয়াক পাপসমূহৰ পৰা নিকা কৰিবলৈ যি বোৰ তাত লৈ যাৱা হৈছিল। মই দেখিলো যে যীশুৱে স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ উভয় কোঁঠালিৰে পৰিচৰ্য্যা কৰিল। তেখেতে নিজৰ তেজৰ বলিদানেৰে স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্মমন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰিল। মৃত্যুৰ দ্বাৰা পাৰ্থিৱ পুৰোহিত বিলাকক আঁতৰাই দিয়া হল, এতেকে তেওঁলোক দীৰ্ঘ সময়লৈ চলাৱ নোৱাৰিলে। কিন্তু যীশু আছিল চিৰকালৰ বাৱে এজন পুৰোহিত পাৰ্থিৱ ধৰ্ম্ম মন্দিৰ লৈ অনা উচৰ্গা আৰু বলিদানৰ যোগেদি ইজৰাইলৰ শিশুবিলাকে আগত ত্ৰাণকৰ্তাৰ গুণবোৰ ধৰিবলৈ আছিল। ঈ(ৱৰৰ জ্ঞানত বিশেষ কামবোৰ আমাক দিয়া হৈছিল যাতে আমি সেই বোৰলৈ দৃষ্টি ঘূৰাব পাৰে। আৰু স্বৰ্গীয় ধৰ্ম মন্দিৰত যীশুৰ কামখিনি বুজিব পাৰো।

ত্ৰু(চবিদ্ধ হোৱাৰ সময়ত, যেনে কেলভেৰিত যীশুৰ মৃত্যু হল, তেখেতে ঘোষণা কৰিলে, এয়া নাশ হৈছে আৰু মন্দিৰৰ আৱৰণী খন ফাটি দুফাল হৈ গল। ওপৰৰ পৰা তললৈ। এয়া

আছিল এইটো বুজাবলৈ যে পাৰ্থিব ধৰ্ম্ম মন্দিৰ খনৰ সেৱা চিৰকালৰ বাৱে শেষ হল আৰু তেওঁলোকৰ উৰ্গা গ্ৰহণ কৰাৰ বাৱে ঈ(ৰে কেতিয়াও তেওঁলোকৰ ধৰ্ম্ম মন্দিৰত তেওঁলোক সা(াৎ ন কৰে যীশুৰ ৰত্ত(স্ৰাৱ হল যিটো তেখেতক স্বৰ্গীয় ধৰ্ম মন্দিৰ খনত নিজেই পৰিচৰ্য্যা কৰিব লাগিব। যেনে পাৰ্থিব ধৰ্ম্ম মন্দিৰত পুৰোহিত বিলাকে এয়া নিকা কৰিবলৈ আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানত বছৰত এবাৰ প্ৰবেশ কৰিল, যীশুৱে স্বৰ্গীৱ খনৰ আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানত ১৮৪৪ চনত প্ৰবেশ কৰিলে অষ্টম দেনিয়েলৰ ২৩০০ দিন উকলি যোৱাৰ পিচত। এয়া আছিল সকলোৰে বাৱে শেষ প্ৰায়শ্চিত্ত যি সকলে তেখেতক ধ্যানেৰে লাভ ৱান হব আৰু ধৰ্ম্মমন্দিৰ খন নিকা কৰিবলৈ।

প্ৰস্থান অধ্যায় - ২৫- ২৮(লেভিটি কাচ অধ্যায় ১৬(২ ৰজাবিলাক ২ঃ১১(ডেনিয়েল ৮ঃ১৪(মেথিউ ২৭ঃ৫০-৫১(হেব্ৰুজ অধ্যায় ৯(দৈববাণী অধ্যায় ২৯ দেখক।

অধ্যায় ২৮

তৃতীয় দূতৰ বাণী

যেনে পবিত্র স্থানত যীশুৰ পৰিচৰ্য্যা শেষ হল, তেখেতে আটাইতকৈ পবিত্র স্থানত প্ৰৱেশ কৰিল আৰু ঈ(্বৰৰ আইন ভুক্ত(কৰা পেৰাখনৰ আগত থিয় হল, তেখেতে আন এজন প্ৰবল পৰাত্র(মী দূতক তৃতীয় বাণীটোৰ সৈতে পৃথিবীলৈ পঠিয়াই দিলে। তেখেতে এখন বাকলিৰ কাকত দূতজনৰ হাতত থৈ দিলে আৰু যেনে তেওঁ ঐ(্বৰ্য্য আৰু (মতাৰে পৃথিবী লৈ নামিল, তেওঁ এটা ভয়াবহ সাবধান বাণী ঘোষণা কৰিলে, যিটো আছিল সকলো সময়তে মানুহে বহন কৰা আটাইতকৈ ভয়ানক ভাবুকি। এই বাণীটোৰ উদ্দেশ্যে আছিল ঈ(্বৰৰ সন্তান বিলাকক তেওঁলোকৰ পহৰাত ৰাখিবলৈ আৰু সিহঁতক দেখুৱাবলৈ প্ৰলোভন আৰু যাতনাৰ (ণটো যিটোসিঁহতৰ আগত আছিল। দূতজনে ক'লে, পশু আৰু তাৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ সৈতে সিঁহতক ওচৰ চপা খুঁজত আৰু তাৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিৰ সৈতে সিঁহতক চৰ চপা খুঁজত নমোৱা হব। দৃঢ় হৈ থকায়ে তেওঁলোকৰ অনন্ত জীৱনৰ আশা মাথোন। যদিও তেওঁলোকৰ জীৱনৰ আশংকা আছে, তথাপি তেওঁলোকক অবশ্যেই সত্যটো ধৰি ৰাখিব লাগিব। এই কথাখিনিৰে তৃতীয় জন দূতে তেওঁৰ বাণী শেষ কৰে, এয়া হৈছে সিদ্ধ পুৰুষ বিলাকৰ ধৈৰ্য্য, ইয়াত তেওঁলোক আছে যিবিলাকে ঈ(্বৰৰ আজ্ঞাবোৰ পালন

কৰে আৰু যীশুৰ ওপৰত বি(্বাস ৰাখে। এই কথাবোৰ পুনৰুক্তি(কৰি তেওঁ স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰলৈ আঙ্গুলিয়ালে। যি বিলাকে এই বাণী আকোৱালি লৈছে তেওঁলোকক আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানলৈ যাবলৈ আদেশ দিয়া হয় যত যীশু থিয় হৈ আছে পেৰাখনৰ আগত, সেই সকলোৰে বাৱে চূড়ান্ত মধ্যস্থতা কৰি যি সকলৰ বাৱে দয়া এতিয়াৰ পলম কৰিবৈ থাকে আৰু যি সকলে অজ্ঞতাৰে ঈ(্বৰৰ বিধে খন ভঙ্গ কৰিছে। ধৰ্ম্মিষ্ঠ মৃতক আৰু ধৰ্ম্মীষ্ঠ জীয়াই থকা উভয়ৰ বাৱেই এই প্ৰায়শ্চিত্ত কৰা হল। যীশুৱে সেই সকলৰ বাৱে প্ৰায়শ্চিত্ত কৰে যি সকলৰ ঈ(্বৰৰ বিধিবোৰৰ ওপৰত পোহৰ গ্ৰহণ ন কৰি মৃত্যু হল আৰু অজ্ঞতাৰে পাপ কৰিল।

যীশুৰ আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানৰ দূৱাৰ খন খুলি দিয়াৰ পিচত বিশ্ৰামৰ দিনৰ পোহৰ খন দেখা গৈছিল আৰু ঈ(্বৰৰ মানুহ বিলাকক পৰী(া আৰু প্ৰমান কৰিব লগীয়া আছিল, যেনে অতীতত ঈ(্বৰে ইজৰাইলৰ সন্তানবিলাকক প্ৰমান পৰিছিল, এইটো দেখিবলৈ যে তেওঁলোকে তেখেতৰ বিধিখন ধৰি ৰাখিব নে নাই। মই দেখিলো যে তৃতীয় জন দূতে ওপৰ মুখীয়া হৈ নিৰ্দ্দেশেৰে হতাশ সকলক স্বগীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানলৈ যোৱাৰ পথটো দেখালে। সেই স্থানটো লৈ তেওঁলোক বি(্বাসেৰে যীশুক অনুসৰণ কৰিল। আকৌ তেওঁলোক যীশুৰে খুঁজি পোৱাত আনন্দ আৰু আশা নতুনকৈ জাগি উঠিল। মই তেওঁলোকক অতীত পুননিৰী(ণ কৰা দেখিলো, যীশুৰ দ্বিতীয় আবিৰ্ভাবৰ ঘোষণাৰ পৰা তেওঁলোকৰ

যাত্ৰাৰ যোগেছি ১৮৪৪ চনত উকলি যোৱা সময়লৈ। তেওঁলোক দেখে যে তেওঁলোকৰ হতাশাৰ ব্যাখ্যা হল, আৰু আনন্দ আৰু নিশ্চয়তা আকৌ তেওঁলোকক উদগায়। তৃতীয় দূতে অতীত, বৰ্তমান আৰু ভবিষ্যতক আলোকিত কৰিল আৰু তেওঁলোকে জানে যে ঈশ্বৰৰ আচলতে তেখেতৰ ৰহস্যময় পৰিণাম দৰ্শিতাৰে তেওঁলোকক আগুৱাই নিছে।

মোক নিবেদন কৰা হল যে অৱশেষ সকলে আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানত যীশুক অনুসৰণ কৰিল, আৰু পেৰা আৰু দেৱ সিংহাসন খন দখি সেই বোৰৰ গৌৰবেৰে তেওঁলোকক বিমোহত কৰিল। যীশুৱে পেৰাৰ ছাকনী খন উঠালে আৰু দহটো আজ্ঞা লিখি থোৱা শিলৰ মেজখন দেখিল। তেওঁলোকে তেজস্বী দৈববাণীবোৰ সন্ধান কৰিববলৈ গৈ কঁপি উঠিল আৰু দেখিল যে চতুৰ্থ খন আজ্ঞা দহটা আদেশৰ মাজত তজবজীয়া হৈ আছে যত অধিক উজ্জ্বল পোহৰ পৰিছে বাকী নটাত কৈ আৰু ইয়াক গৌৰৱৰ প্ৰভায় চাৰিও কাষে ঘেৰি ধৰিছে। তেওঁলোকে তাত তেওঁলোকক জানোৱা একোৱে বিচাৰি নে পালে যে বিশ্ৰামৰ দিনটো উঠাই দিয়া হৈছে বা ইয়াক সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনালৈ পৰিবৰ্ত্তিত কৰা হৈছে। যেতিয়া ভক্তিপূৰ্ণ আৰু দাৰুণ ঐশ্বৰ্য্যৰে ঈশ্বৰৰ মুখৰ পৰা বাণী ওলাল, বজ্ৰপাতৰ ঢেৰেকনি শুনা গল আৰু তেখেতে নিজৰ পবিত্ৰ আঙ্গুলিৰে শিলৰ মেজখনৰ ওপৰত লিখি দিলে, তোমালোক ছয় দিন শ্ৰম আৰু তোমালোকৰ সকলো কাম কৰা কিন্তু সপ্তম দিনাখন

হব প্ৰভু, তোমালোকৰ ঈ(ৰৰ বিশ্ৰামৰ দিন। দহটা আজ্ঞাৰ বিষয়ত যতন শিৱাত তেওঁলোকে আচৰিত হল। তেওঁলোক দেখিল যে সেই বোৰ জোোভাৰ ওচৰত থোৱা হল, তেওঁৰ পবিত্ৰতাৰে আৰু আৰু ৰ(া কৰিবলৈ। তেওঁলোকে দেখে যে তেওঁলোকে দহোটা বিধানৰ চতুৰ্থ খন আজ্ঞাৰ প্ৰতি দন্ডালি দেখুৱাইছে আৰু জেহোভাৱে শুচি কৰোৱা দিনটোৰ পৰিবৰ্ত্তে অধ্যাত্মিক আৰু প'পবাদী সকলে স্থিৰ কৰা দিনটোকে পালন কৰি আছে। তেওঁলোকে ঈ(ৰৰ আগত আপোনা সকলক বিনীত কৰে আৰু অতীতত হুকম উলঙ্গাকযণাৰ বাৱে শোক কৰে। মই ধূপাধাৰৰ ধোঁওাত ধূপ দেখিলো যেতিয়া যীশুয়ে তেওঁলোকৰ স্বীকাৰোক্তি(আৰু প্ৰাৰ্থনা তেখেতৰ পিতৃলৈ উচৰ্গা কৰিল। যেনে এয়া নামিল, এটা উজ্জ্বল পোহৰ আহি পৰিল যীশুৰ ওপৰত, দেব সিংহাসনৰ উপৰত আৰু মনোযোগী প্ৰাৰ্থনা কাৰী সকলৰ ওপৰত, যি সকলে সমস্যাত পৰিছিল কাৰণ তেওঁলোকে ঈ(ৰৰ বিধিৰ উলঙ্ঘকাৰী হিচাপে আপোনা সকলক আবিস্কাৰ কৰিছিল, আশীৰ্বাদ ধন্য হৈছিল, আশা আৰু আনন্দোৰ তেওঁলোকৰ চেহেৰা জ্বলি উঠিল। তেওঁলোকে তৃতীয় জন দূতৰ কামটোত যোগদান কৰিল আৰু উচ্চস্বৰে ভক্তি(পূৰ্ণ সাৱধান বাণীৰ কথা ঘোষণা কৰিল কিন্তু প্ৰথমে অলপ কেই জনেই বাণীটো গ্ৰহণ কৰিল, তথাপি তেওঁলোক শক্তি(ৰে সাৱধান বাণীৰ ঘোষণা চলাই গল। তাৰ পিচত মই বহুতোকে তৃতীয় দূতৰ বাণীটো আকোৱালি লবলৈ দেখিলো আৰু তেওঁলোকৰ মাতৰ লগত একেলগ হল যি বিলাকে প্ৰথমে সাবধান বাণীটো ঘোষণা

কৰিছিল আৰু ঈ(্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি সন্মান যাচিছিল তৈখেতে শুচি কৰোৱা বিশ্ৰামৰ দিনটো পালন কৰি।

বহুতোৱে যিবিলাকে তৃতীয় বাণীটো আকোৱালি ললে তেওঁলোকৰ আগৰ দু'টো বাণীৰ কোনো অভিজ্ঞতা না ছিল। চয়তানে এইটো বুজি পালে আৰুতেওঁলোকক উচ্ছন্ন কৰাৰ বাৱে তাৰ দুষ্ট চকুখন আছিল তেওঁলোকৰ ওপৰত। কিন্তু তৃতীয় দূতে আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানলৈ তেওঁলোকক নিৰ্দ্দেশ দি আছিল আৰু যি বিলাকৰ অতীতৰ বাণী বোৰত অভিজ্ঞতা আছিল সিঁহতে ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ পথলৈ বোৰত অভিজ্ঞতা আছিল সিঁহতে ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ পথলৈ তেওঁলোকক নিৰ্দ্দেশদি আছিল। বহুতোৱে দূতবিলাকৰ বাণীত সত্যৰ সম্পূৰ্ণ শিকল দেখি আনন্দেৰে এয়া গ্ৰহণ কৰিলৈ। তেওঁলোকে সেইবোৰ ত্ৰ(ম অনুসৰি আকোৱালি ল'লে আৰু যীশুক বি(্বাসেৰে স্বৰ্গীয় লঙ্গৰ হিচাপে ধাৰণ কৰিবলৈ। মোক এই বাণীবোৰ নিবেদন কৰা হল। যেতে ব্যক্তি(বিলাকে সেই বোৰক গ্ৰহণ কৰি বুজিব পাৰিল। তেওঁলোকক চয়তানৰ অনেক প্ৰতাৰণাৰ বিৰূদ্ধে ৰ(া কৰা হল।

১৮৪৪ চনত বৰকৈ হতাশাৰ পিচত, চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে জাকৰ বি(্বাসক অস্থিৰ কৰিবলৈ ব্যস্ত হৈ ফান্দ পাতি আছিল। সি প্ৰভাৱিত কৰি আছিল ব্যক্তি(বিলাকৰ মনক যি সকলৰ এই বিষয়ত এটা ব্যক্তি(গত অভিজ্ঞতা আছিল। তেওঁলোকৰ বিনয়ৰ এক ভেশ্ আছিল। তেওঁলোকে প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় বাণীটো

[illegible] কৰিল আৰু সেই বোৰ সৰাধাৰ বাৰে ভবি[illegible] নিৰ্দ্দেশ দিলে, যেতিয়া আনবিলাকে বহু দূৰত অতীতলৈ আঙুলিয়াই দিলে এয়া ঘোষণা কৰি যে, তাত সেই বোৰ পূৰ্ণ হৈছিল। এই ব্যক্তি(বিলাকে অনভিজ্ঞ সকলৰ মন আকৰ্ষিত কৰি তেওঁলোকৰ বিশ্বাসক লৰাই আছিল। তেওঁলোকৰ নিজৰ বিশ্বাস গঢ়োৱাৰ বাৰে চেষ্টা কৰিবলৈ কিছুমানে বাইবেল খন অনুসন্ধান কৰি আছিল। যিটো বিশ্বাস হল জাকৰ পৰা মুক্ত(। চয়তানে এই বোৰত উল্লাসিত হল কাৰণ সি জানিল যে যি বিলাকে লখৰেৰ পৰা বেগে হল, সি বিভিন্ন ভুলেৰে প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰে আৰু ধৰ্ম্ম মতৰ বতাহৰে চলাই লৈ যাব পাৰে। বহুতোৰে যি সকলে প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় বাণীত নেতৃত্ব দিছিল, সেই বোৰক অস্বীকাৰ কৰিল, জাকৰ মাজত ভাগ আৰু বি(প্ত হোৱা দেখা গল। তাৰ পিচত মই উইলিয়াম মিলাৰক দেখিলো। তেওঁক মিমোৰ দেখালে আৰু তেওঁৰ মানুহ বিলাকৰ বাৰে দুঃখ আৰু দুৰ্দ্দশাৰে নতমুৰ হৈ গল। তেওঁ ১৮৪৪ চনত সেই দলটো দেখিল যিটা সংঘবদ্ধ আৰু মৰমীয়াল আছিল। তেওঁলোকে একে আনৰ বাৰে মৰম হেৰু ৱাইছিল আৰু একে আনক বিৰোধিতা কৰিছিল। তেওঁৰে তেওঁলোকক এটা শীতল, বিপথগামী অৱস্থাত পৰি যোৱা দেখিলে। দুঃখ তেওঁৰ শক্তি(অপচয় কৰিল। মই দেখিলো নেতৃস্থানীয় মানুহ বিলাকে উইলিয়াম মিলাৰক ল(্য কৰি আছে আৰু ভয় কৰি আছে যাতে তেওঁ তৃতীয় দূতৰ বাণী আৰু ঈশ্বৰৰ দহোটা আজ্ঞা আকোৱালি ন লয়। যেনে স্বৰ্গৰ পৰা পোহৰলৈ ঢলি পৰিব(তেওঁৰ মন আকৰ্ষিত কৰিবলৈ এই মানুহ বিলাকে কিছুমান পৰিকল্পনা ৰচিব। তেওঁৰ মনক এন্ধাৰত

ৰাখিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ মাজত তেওঁৰ প্ৰভাৱ ধৰি ৰাখিবলৈ মানুহৰ এক প্ৰভাৱে বল দিয়াটো মই দেখিলো। অৱশেষত স্বৰ্গৰ পৰা পোহৰৰ বিৰূধে উইলিয়াম মিলাৰে তেওঁৰ মাত দিলে। তেওঁ সেই বাণী গ্ৰহণ ও ব্যৰ্থ হল যিটো পুৰাপুৰিকৈ তেওঁৰ হতাশা ব্যাখ্যা আৰু অতীতৰ ওপৰত আলোক পাত আৰু মহিমা প্ৰকাশ কৰিব পাৰিলে হেতেঁন, যিটো তেওঁৰ ক্লান্ত শক্তি(সজীব আৰু আশা উজ্জ্বল কৰিব পাৰিলে হেতেঁন, আৰু ঈ(ৰক মহিমান্বিত কৰিবলৈ তেওঁক আগুৱাই লৈ যাব পাৰিলে হেতেঁন। কিন্তু দৈবিক জ্ঞান পৰিবৰ্ত্তে তেওঁ মানুহৰ জ্ঞানলৈ ঢাল খালে। তেওঁৰ প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে দুঃসাধ্য শ্ৰমেৰ আৰু বয়সৰ দ্বাৰা দুৰ্ব্বল হৈ গৈ তেওঁ তেওঁলোকৰ সমানেই দায়ী নাছিল যি বিলাকে তেওঁক সত্যৰ পৰা আঁতৰত ৰাখিছিল। তেওঁলোকেই দায়ী আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰতেই পাপ স্থিৰ হল। যদি উইলিয়াম মিলাৰে তৃতীয় ওচৰত ঢাকখোৱা নিগুঢ় দেখালে ব্যাখ্যা কৰিব পাৰিলে হয়। তেওঁৰ ভ্ৰাতৃবিলাকে তেওঁৰ বাৰে ইমানেই গভীৰ মৰম আৰু আগ্ৰহ খুলাখুলিকৈ প্ৰকাশ কৰিল যে তেওঁ ভাৱিলে তেওঁৰে তেওঁলোকৰ পৰা আঁতৰত থাকিব নোৱাৰিব। তেওঁৰ হৃদয়ে সত্যৰ ফালে ঢাল খাব(কিন্তু তাৰ পিচতে তেওঁ তেওঁৰ ভ্ৰাতৃবিলাকলৈ দৃষ্টি দিলে। তেওঁলোকে এয়া বিৰোধিতা কৰিল। তেওঁৰে তেওঁলোকৰ পৰা আতঁৰত থাকিব পাৰে নে, যি বিলাকে যীশুৰ আগমনৰ ঘোষণা কৰিবলৈ তেওঁৰ সৈতে আশে পাশে আছিল? তেওঁ ভাবিল তেওঁলোকে নিশ্চয়কৈ তেওঁক বিপথে আগুৱাই লৈ নে যাব।

চয়তানৰ (মতাৰ অধীনত আহিবলৈ ঈ(ৃৰে তেওঁক শাস্তি ভোগ কৰিবলৈ দিলে আৰু মৃত্যুকো তেওঁৰ ওপৰত কৰ্ত্তৃত্ব কৰিবলৈ দিলে। তেখেতে তেওঁক কব্ৰৰত লুকুৱালে, তেওঁলোকৰ পৰা আঁতৰত ৰাখিবলৈ যিবিলাকে তেওঁক ঘনে ঘনে ঈ(ৃৰৰ পৰা টানি লৈ গৈ আছিল। মোজেচে ভুল কৰিল যেনে তেওঁ প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ ভুমিত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ ধৰিছিল। তেনেকৈই মই দেখিলো যে উইলিয়াম মিলাৰে সত্যৰ বিৰূদ্ধে তেওঁৰ প্ৰভাৱ যাবলৈ দি ভুল কৰিল যেনে তেওঁ স্বৰ্গীয় কেনানলৈ ততালিকে প্ৰৱেশ কৰিবলৈ আছিল। আনসকলে তেওঁক ইয়ালৈ আগুৱাই ললে। আনসকলক অবশ্যেই ইয়াৰ বাৱে দায়ী হব লাগিব। কিন্তু দূতবিলাকে ঈ(ৃৰৰ এই ভৃত্যৰ বহুমূলীয়া কবৰ টোক পইৰাদিয়ে আৰু তেওঁ শেষৰ তূৰীৰ শব্দত গুলাই আহিব।

প্ৰস্থান ২০ঃ১-১৭, ৩১-১৮(থেচেলোনিয়নচ ৪ঃ১৬(দৈববাণী১৪ঃ৯১-১২ দেখক।

অধ্যায় ২৯

দৃঢ় অৱস্থান

মই এটা দল দেখিলো যিটো সুৰক্ষিত আৰু দৃঢ় হৈ থিয় দিলে আৰু তেওঁলোকলৈ কোনো সহায় নি দিব যি বিলাকে দলৰ প্ৰতিষ্ঠিত বিশ্বাসক বিনষ্ট কৰিব। ঈশ্বৰ অনুমোদনেৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত দৃষ্টি দিলে। মোক তিনিটা খাপ দেখুওৱা হল — এক, দুই আৰু তিনি — প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় দূতৰ বাণী। দূতে ক'লে, তেওঁ বিপদত পৰিব যি জনে এই বাণী বোৰক লৰচৰ কৰাৰ চেষ্টা কৰিব। এই বাণীবোৰৰ প্ৰকৃত জ্ঞান বিশেষ গুৰুত্বৰ। জীৱসমূহৰ অদৃষ্ট সেই আচৰণৰ ওপৰত ওলমি আছে যেনে সেইটো গ্ৰহণ কৰা হয়। মোক আকৌ এই বাণীবোৰৰ যোগেদি লৈ অনা হল আৰু দেখিলো কেনেকৈ ঈশ্বৰৰ মানুহবিলাকে তেওঁলোকৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিল। এয়া বৰ যন্ত্ৰণা আৰু প্ৰবল সংঘৰ্ষণৰ মাজেদি লাভ কৰা হৈছিল। খাপে খাপে ঈশ্বৰে তেওঁলোকক লগত লৈ আহিছিল যেতিয়া লৈকে তেখেতে তেওঁলোকক এক আটিল, অলৰ ভেটিৰ ওপৰত স্থাপন কৰি নি দিছিল। তাৰ পিচত মই দেখিলো ব্যক্তি সকলক যেনে তেওঁলোক ভেটিৰ ফালে আগুৱাই গল তাৰ ওপৰত ভাৰ দিয়াৰ আগত ভিত খন পৰীক্ষা কৰি। কিছুমানে উল্লাসেৰে ততালিকে তাৰ ওপৰত ভৰি থলৈ। আনবিলাকে ভেটিৰ ভিত স্থাপন লৈ খুঁত বিচাৰি পোৱা আৰম্ভ কৰিল।

তেওঁলোকে উন্নতি হোৱাটো আশ কৰিল আৰু তেনেহলেই ভেটিখন বেচি নিখুঁত হব আৰু মানুহ বিলাকে বৰ আনন্দিত হব। কিছুমানে ভেটিৰ পৰা বাহিৰত ভৰি দি এয়া পৰী(া কৰিল, তেতিয়া ইয়াত ভুল পালে এইটো ঘোষণা কৰি যে এয়া ভুলদৰে পতা হৈছিল। মই দেখিলো যে প্ৰায় সকলোৰে দৃঢ় তাৰে ভেটি খনৰ ওপৰত থিয় হল আৰু ইয়াৰ বাহিৰত ভৰি থোৱা সকলক তেওঁলোকৰ নলিচৰ পৰা (ান্ত হবলৈ উপদেশ দিলে, কাৰণ ঈ(ৰৰ আছিল প্ৰধান সেজোঁতা আৰু তেওঁলোকে তেখেতৰ বিৰূদ্ধে লড়ি আছিল। তেওঁলোকে ঈ(ৰৰ সেই আশ্চৰ্য্য কাম বিস্তাৰিত ৰূপে বৰ্ননা কৰিল যিটো তেওঁলোকক দৃঢ় ভেটিৰ ফালে আগুৱাই নিছিল। আৰু একেলগ হৈ প্ৰায় সকলোৱে স্বৰ্গৰ ফালে দৃষ্টি দিলে আৰু উচ্চৈস্বৰে ঈ(ৰক গৌৰবান্বিত কৰিলে। এইটো তেওঁলোকৰ কিছুমানক প্ৰভাৱিত কৰিল যি বিলাকে ওজৰ কৰিছিল আৰু ভেটি খন এনি গল আৰু অকৌ তেওঁলোকে বিনীত দৃষ্টিৰে ইয়াৰ ওপৰত ভৰি থলে।

মোক আঙ্গুলিয়াই খ্ৰীষ্টৰ প্ৰথম আবিৰ্ভাৱৰ ঘোষণাৰ ফালে ঘূৰাই নিয়া হল। যীশুৰ আগমন পথ প্ৰস্তুত কৰিবলৈ এলিজাৰ আত্মা আৰু (মতাত জনক পঠিওৱা হল। যি বিলাকে জনৰ সা(্য অগ্ৰাহ্য কৰিল খ্ৰীষ্টৰ শি(াৰে উপকৃত ন হল। তেখেতৰ প্ৰথম আগমনৰ ঘোষণালৈ তেওঁলোকৰ বিৰোধিতা তেওঁলোকক ৰাখি দিলে যত তেখেতৰ মেচিয়া হোৱাৰ কটকটীয়া প্ৰমাণ তেওঁলোকে

অনয়াসে গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰিলে। চয়তানে তেওঁলোকেক আগুৰাই লৈ গল যি সকলে জনৰ বাণী অগ্ৰাহ্য কৰিল আৰু বেচি আগবাঢ়িবলৈ, যীশুক অগ্ৰাহ্য আৰু তেখেতক ক্ৰুচবিদ্ধ কৰিবলৈ। এইটো কৰাৰ ফলত আপোনা সকলক তেওঁলোকে ৰাখিলে এনেকুৱা স্থানত যত তেওঁলোক ইহুদী জাতিৰ উৎসবৰ দিন খনত সেই আশীৰ্বাদ গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰিলে, যিটো তেওঁলোকক স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ মাজত পথ শিকোৱাব পাৰিলে হয়। মন্দিৰৰ আচ্ছাদন খন চিঙি যোৱাটো দেখালে যে ইহুদী উচগা আৰু বিধি বোৰ এতিয়াৰ পৰা আৰু গ্ৰহণ কৰা ন হয়। বৰ উচৰ্গা দিবলৈ আগ বঢ়া হৈছিল আৰু গ্ৰহণ কৰা হৈছিল, আৰু পবিত্ৰ আত্মা যিটো উৎসবৰ দিনাখন নামি শিষ্যবিলাকৰ মনক পাৰ্থিব ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ পৰা স্বৰ্গীয় টোৰ ফালে লৈ গল, যত তেখেতৰ নিজ তেজেৰে যীশু প্ৰৱেশ কৰিছিল আৰু তেখেতৰ প্ৰায়শ্চিত্তৰ লাভবোৰ তেখেতৰ শিষ্যবিলাকৰ ওপৰত বৰ্ষণ কৰিছিল। ইহুদী বিলাকক সম্পূৰ্ণ প্ৰতাৰণা আৰু এন্ধাৰত এৰি দিয়া হল। মুক্তি(ৰ পৰিকল্পনাৰ ওপৰত যিটো পোহৰ তেওঁলোকৰ থাকিব পাৰিলে হেতেঁন তাৰ গোটেই খিনি হেৰুৱালে, আৰু তেতিয়াও তেওঁলোকৰ অকামিলা সমৰ্পৰ আৰু উৎসৰ্গবোৰত আস্থা ৰাখিল। পবিত্ৰ স্থানত খ্ৰীষ্টৰ মধ্যস্থতাৰে তেওঁলোকক উপকাৰ কৰিব পৰা নগল হেতেঁন। স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰ খন পাৰ্থিবখনৰ স্থানল লৈছিল। তথাপি স্বৰ্গীয় খনলৈ যোৱাৰ পথৰ বিষয়ত তেওঁলোকৰ কোনো জ্ঞান নাছিল।

যীশুক নামঞ্জুৰ আৰু তেখেতক ত্ৰু(চবিদ্ধ কৰাত

ইহুদীবিলাকৰ কৰ্মপদ্ধতিলে বহুতোৱে বৰকৈ ঘৃণাৰে দেখে। যিনে তেওঁলোকে তেখেতৰ লাজলগা অপব্যৱহাৰ বিষয়ত ইতিহাস পাঠ কৰে, তেওঁলোকে ভাবে তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টক ভাল পায়, আৰু পিটাৰৰ নিচিনা তেখেতক অস্বীকাৰ ন কৰিল হেতেঁন, বা ইহুদীবিলাকৰ নিচিনা তেখেতক ত্ৰু(চবিদ্ধ ন কৰিল হেতেঁন। কিন্তু ঈ(ৰৰ যিখেতে তেখেতৰ পুত্ৰৰ বাৱে তেওঁলোক খুলাখুলিকৈ ঘোষিত সহানুভূতি সা(্য কৰিছে, তেওঁলোকক সাব্যস্ত কৰিছে আৰু সেই প্ৰেমক পৰখলৈ আনিছে যিটো তেওঁ লোকে যীশুৰ বাৱে খুলাখুলিকৈ ঘোষণা কৰিল।

গোটেই স্বৰ্গখন অতিকৈ আগ্ৰহেৰে বাণীটোৰ সন্মতি ল(্য কৰিল। কিন্তু বহুতোৱে যি সকলে যীশুক ভাল পায় বুলি খুলাখুলিকৈ ঘোষণা কৰে, আৰু যি সকলে চকুৰ পানী ওলিৱায় যেতিয়া তেওঁলোক ত্ৰু(চৰ গল্প পঢ়ে, আনন্দেৰে বাণীটো গ্ৰহণ কৰাৰ বিপৰীতে ত্ৰে(াধেৰে উত্তেজিত হয় আৰু যীশুৰ আগমনৰ শুভ বাৰ্তাৰ খনক বিদ্ৰুপ কৰে আৰু ইয়াক প্ৰতাৰণা বুলি প্ৰাকাশ কৰে। তেওঁলোকে সিঁহতৰ সৈতে সংসৰ্গ নে ৰাখে যি সকলে তেখেতৰ আবিৰ্ভাৱক ভাল পালে, কিন্তু সিঁহতক ঘৃণা কৰিল আৰু গীৰ্জাঘৰ বোৰৰ পৰা উলিয়াই দিলে। যি বিলাকে প্ৰথম বাণীটো অগ্ৰাহ্য কৰিল। দ্বিতীয়টোৰে উপকৃত হব নোৱাৰিলে আৰু সেই মাজ নিশাৰ ঘোষণাৰে উপকৃত ন হল, যিটো তেওঁলোকক স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থানৰ ভিতৰত বি(াসেৰে যীশুৰ সৈতে

অধ্যায় - ৩০

ভূতবাদ

মই টপৰোৱা প্ৰতাৰণা দেখিলো। সেই বিভিন্ন ৰূপৰ মিল থকা চেহেৰা (প্ৰতিমূৰ্ত্তি) বোৰ আমালোকৰ অঅগত আনিবলৈ চয়তানৰ (মতা আছে যি বোৰ মুজায় কুটুম্ব আৰু বন্ধুবৰ্গ যি লিবাকে এতিয়া যীশুৰ অন্তৰত শুই আছে। এনেকোৱা বুজোৱা হব যেন তেওঁলোকে উপস্থিত আছিল, সেই উত্ত(কথাবোৰ যেতিয়া ইয়াত আছিল, যি বোৰৰ সৈতে আমি চিনাকি আছিলো, সেইটো কোৱা হব, আৰু একেই প্ৰকৃতিৰ মাত যিটো তেওঁলোকৰ জীয়াই থকা অৱস্থাত আছিল সেইটোৱে কানৰ ওপৰত পৰিব। এই গোটেই খিনি হৈছে জগতক প্ৰতাৰণা কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকক এই প্ৰতাৰণাৰ বি(্বাসেৰে ফান্দত পেলাবলৈ।

মই দেখিলো যে বৰ্তমান সত্যৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞান সিদ্ধ পুৰুষ বিলাকৰ থাকিবই লাগিব, যিটো ধৰ্ম্মশাস্ত্ৰৰ পৰা তেওঁলোকক সাব্যস্ত কৰিব লাগিব। মৃতক সকলৰ অৱস্থা তেওঁলোকক অবশ্যেই জানিব লাগিব কাৰণ ভূতবিলাকৰ আত্মা তথাপিও আবিৰ্ভূত হৈ প্ৰিয় বন্ধু আৰু কুটুম্ব সকল বুলি খুলাখুলিকৈ ঘোষণা কৰিব, যি বিলাকে তেওঁলোকৰ ওচৰত অধৰ্ম্ম শাস্ত্ৰীয় শি(া সমূহ প্ৰকাশ কৰিব। সহানুভূতি উত্তেজিত কৰিবলৈ, আৰু তেওঁলোকৰ আগত আশ্চৰ্য্য কামবোৰ কৰি, তেওঁলোকে যি প্ৰকাশ কৰে সেইটো সাব্যস্ত

কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ (মতাত থকা সকলো খিনিয়ে তেওঁলোকে কৰিব। বাইবেলৰ সত্যৰে ঈ(েৰৰ মানুহ বিলাকক এই আত্মাবোৰক বাধা দিবলৈ অবশ্যেই প্ৰস্তুত হৈ থাকিব লাগিব, যি মৃতক সকলে একোৱে নে জানে আৰু তেওঁলোকেই হৈছে ভূতবোৰৰ আত্মা।

মই দেখিলো যে আমাৰ আশাৰ ভিতখন আমাক ভালদৰে পৰী(া কৰিব লাগিব কাৰণ প্ৰতাৰণা বিস্তাৰ হবলৈ দেখিম আৰু ইয়াৰ সৈতে আমাক মুখামুখিকৈ প্ৰতিদ্বন্বিতা কৰিব লাগিব। যদি আমি ইয়াৰ বাৱে প্ৰস্তুত ন হ'ও, আমাক ফান্দত পেলোৱা হব আৰু পৰাজিত হব। কিন্তু আমাৰ আগত থকা বিবাদৰ বাৱে আমাৰ যি কৰিব লগীয়া সেইটো আমি কৰিলৈ ঈ(েৰে তেখেতৰ ভূমিকা পালন কৰিব আৰু তেখেতৰ সৰ্ব্ব শক্তি(মান বাহু আমাক ৰ(া কৰিব। তেওঁলোকক চয়তানৰ মিছলীয়া আশ্চৰ্য্য কামেৰে প্ৰতাৰিত আৰু আগুৱাই লৈ যোৱাৰ পৰা ৰ(া কৰিবলৈ তেখেতে বি(েস্ত প্ৰাণীবোৰৰ চাৰিও কাষে বেৰা দিবলৈ তেখেতে ততলিকে গৌৰবৰ ভিতৰৰ পৰা প্ৰতিজন দূতক পঠিয়াব।

মই সেই বেগ দেখিলো যাৰ দ্বাৰা এই প্ৰতাৰণা বিস্তাৰ কৰি আছিল। মটৰ গাড়ীৰ এটা শ্ৰেণী মোক দেখুওৱা হল যিটো বজ্ৰৰ বেগেৰে গৈ আছে। দূতে মোক যত্নেৰে দৃষ্টি দিবলৈ নিৰ্দ্দেশ দিলে। মই শ্ৰেণীটোৰ ওপৰত মোৰ স্থিৰ দৃষ্টি দিলো। গোটেই জগৎ খন তাৰে ওপৰত থকা যেন লাগিল। তাৰ পিচত তেওঁমোক দেখালে পৰিচালকক, যাক এজন প্ৰতাপান্বিত সুশ্ৰী ব্যক্তি(ৰ নিচিনা দেখালে,

যাৰ ওপৰত সকলো যাত্রীয়ে নির্ভৰ কৰিল আৰু সন্মান কৰিল। মই বিমোৰত পৰিলো আৰু মোৰ সৈতে থকা দূতজনক সোধিলো এঁও কোন আছিল। তেওঁ কলে, এইঁ হৈছে চয়তান। এজন পোহৰৰ দূত হিচাপে সিয়েই হৈছে পৰিচালক জগতক সি বন্দীয়াৰ কৰি লয়। তেওঁ লোকক তীব্র প্রতাৰণাত ৰাখা হয় এটা মিছা কথা বিশ্বাস কৰিবলৈ যে তেওঁলোকে নৰকভোগৰ শাস্তি পাব পাৰে, তাৰ প্রতিনিধি, তেওঁৰ পিচতেই পর্যায়ত সর্বোচ্চ, হৈছে যন্ত্রচালক আৰু তাৰ প্রতিনিধিবোৰৰ আন সকল, বিভিন্ন পদত নিযুক্ত, যেনে তেওঁলোকক তাৰ প্রয়োজন, আৰু তেওঁলোক সকলোৱে বজ্র বেগেৰে চিৰ দুঃখ ভোগলৈ গৈ আছে। মই দূত জনক সোধিলো কোনোৱে বাকী আছিল নে নাই। তেওঁমোক বিপৰীত দিশত দেখিবলৈ নির্দ্দেশ দিলে আৰু মই দেখিলো এটা আৰু দলে এটা ঠেক পথত ফুৰি আছে। সকলোকে দৃঢ়তাৰে একেলগ হোৱা আৰু সত্যেৰে বন্ধনত আবদ্ধ হোৱা যেন লাগিল।

এই সৰু দলটোক উদ্বেগপূর্ণ দেখালে, যেন তেওঁলোকে অত্যন্ত যাতনা আৰু বিবাদ বোৰৰ মাজেদি পাৰ হৈছিল। অৰু এইটো যেন লাগিল যে ডাৱৰৰ পাচফলেৰ পৰা এইমাত্র বেলিৰ আবির্ভাৱ হৈছিল আৰু তেওঁলোকৰ চেহেৰাত উজলিল, আৰু তেওঁলোকক জয়োল্লাসিত দেখোৱাটো ঘটালে, যেন তেওঁলোকৰ জয় লাভ কৰাটো প্রায় হৈ গৈছিল।

মই দেখিলো যে ফান্দটো আবিস্কাৰ কৰিবলৈ জগতক প্রভুৱে

সুযোগ দিছিল। খ্রীষ্টান সকলৰ বাৰে এই বিষয়টো যথেষ্ট প্ৰমাণ আছিল যদিও আন কোনো প্ৰমাণ নে থাকে। বহুমুলীয়া আৰু অধমৰ মাজত কোনো প্ৰভেদ কৰা ন হয়।

টমাচ পেইন, যাৰ শৰীৰ ধউলিত ত্ৰ(মে ধ্বংস হৈছে, আৰু ১০০০ বছৰৰ শেষত যাক মাতি আনা হব, দ্বিতীয় পুনৰুত্থানত তেওঁৰ পুৰস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ আৰু দ্বিতীয় মৃত্যু ভোগ কৰিবলৈ, তেওঁক চয়তানৰ দ্বাৰা বুজোৱা হব স্বৰ্গত আছে বুলি আৰু আতাত যেন অতিশয় প্ৰশংসিত। চয়তানে তেওঁক পৃথিৱীত ব্যবহাৰ কৰিল যেতিয়া লৈ সি পাৰিলে। আৰু এতিয়া সেই টমাচ পেইনক পোৱাৰ ছলেৰে একেই কাম চলাই গৈছে যে তেওঁ ইমানেই প্ৰশংসিত আৰু সন্মানিত, আৰু যেনে সি পৃথিৱীত শিকোৱালে, চয়তানে এইটো বুজাই আছে যে সি স্বৰ্গত শিকোৱাই আছে। আৰু পৃথিৱীত কিছুমানে যি বিলাকে তেওঁৰ জীৱন ও মৃত্যুৰ ফালে, আৰু যেতিয়া তেওঁ জীয়াই আছিল তেওঁৰ ভ্ৰষ্ট শি(া সমূহৰ ফালে ঘৃণাৰে দৃষ্টি দিছে, এতিয়া তেওঁৰ দ্বাৰা শি(া প্ৰাপ্ত হবলৈ সৈমান হৈছে, যি মানুহ বিলাকৰ মাজতে আটাইতকৈ অধম আৰু অত্যন্ত অনাচাৰী আছিল, এনেকোৱা এজন যি ঈ(ৰৰ আৰু তেখেতৰ বিধিক হেয় কৰিলে। সি যি জন হৈছে মিছামাতৰ পিতৃ, ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক বিলাকৰ হৈ কথা কোৱাৰ বাৰে তাৰ দূত বিলাকক পঠিওৱাৰে জগতক নে দেখা আৰু প্ৰতাৰণা কৰে আৰু এইটো বুজায় যে তেওঁলোকে নুই কৰে যি তেওঁলোকে পৃথিবীত থকা অৱস্থাত কৈছিল, যিটো পবিত্ৰ

আত্মাৰ দ্বাৰা হুকুম কৰা হৈছিল। এই মিছলীয়া দূতবিলাকে ধৰ্ম্মপ্ৰচাৰক সকলক তেওঁলোকৰ নিজৰ শি(া সমূহ দূষিত কৰিবলৈ বাধ্য কৰায় আৰু সেইবোৰ অপকৃষ্ট বুলি ঘোষণা কৰে। সেইটো কৰি সি জনা বুজা খ্ৰীষ্টান সকলক, যিবিলাকৰ জীয়াই থাকিবলৈ এটা নাম আছে কিন্তু মৃত, আৰু গোটেই জগৎ খনক ঈ(ৰৰ কথাৰ বিষয়লৈ অনিশ্চয়তাত নি(প কৰে, কাৰণ সেইটো পোনে পোনে তাৰ বাটৰ ভিতৰৈ দি যায়, আৰু সম্ভবপৰ তাৰ পৰিকল্পনাবোৰ বিফল কৰিব। এতেকে সে তেওঁলোকক বাইবেলৰ স্বৰ্গীয় উৎপত্তিটো সন্দেহ কৰিবলৈ আগ বঢ়ায় আৰু তাৰ পিচতে নাস্তিক টমাচ পেইনক থিয় কৰায়, যেন তেওঁক স্বৰ্গলৈ আবঢ়াই নিয়া হল যেতিয়া তাৰ মৃত্যু হল, আৰু সেই পবিত্ৰ ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক বিলাকৰ সৈতে পৃথিবীত যি সকলক সি ঘৃণা কৰিল, একেলগ হয় আৰু জগতক শি(া দি আছে যেন লাগ।

তাৰ দূতবিলাকৰ প্ৰতিজনক চয়তানে তেওঁলোকৰ নিজৰ নিজৰ কাম কৰিবলৈ নিৰ্দ্দেশ কৰে। সি তেওঁলোকক ফুট মনিয়াৰ, টেম্বৰ আৰু সিয়ান হবলৈ আদেশ দিয়ে। তেওঁলোকৰ কিছু মানক সি ধৰ্ম্মপ্ৰচাৰক বিলাকৰ ভাও লবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ হৈ কথা কবলৈ, যেতিয়া আন সকলক নাস্তিক আৰু দুষ্ট মানুহ বিলাকৰ ভাও লবলৈ নিৰ্দ্দেশ দিয়ে, যি বিলাকে ঈ(ৰক শাপ দি মৰিল, কিন্তু এতিয়া বৰ ধাৰ্ম্মিক যেন লাগে। অত্যন্ত পবিত্ৰ ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক বিলাক আৰু আটাইতকৈ নাস্তিকৰ মাজত কোনো প্ৰভেদ ৰাখা ন হয়। তেওঁলোকে উভয়কেই একেই বিষয়ত শি(া দিবলৈ আগ

বঢ়োয়া হয়। এইটো কোনো কথায়ে ন হয় কাক চয়তানে কৰলৈ আগ বঢ়ায়, মাথোন যদি তাৰ উদ্দেশ্যে সিদ্ধি হয়। পৃথিৱীৰ ওপৰত পেইনৰ সৈতে ইমানেই অন্তৰস্থ হৈ লগ লাগিল আৰু এনেকৈ তাক সহায় কৰিল যে, ঠিক কোন কথাবোৰ সি ব্যৱহাৰ কৰিল আৰু তাৰ অনুৰক্ত(সন্তানবোৰৰ এজন, যে বি(ৱস্তৰূপে তাৰ সেৱা কৰিল, আৰু এনে ভালদৰে তাৰ উদ্দেশ্যে বোৰ সিদ্ধ কৰিল। ঠিক তাকেই হাতৰ লেখা জনা তাৰ বাৱে এটা উজু কথা। চয়তানে তাৰ লেখসমূহৰ বেচিৰ ভাগেই আজ্ঞা কৰিল। আৰু এতিয়া তাৰ দূতবিলাকৰ যোগেদি ভাবৰ হুকুম কৰা, আৰু সেইটো টমাচ পেইনৰ যোগেদি আহে বুলি যেন লগা এটা উজু কথা, যি তাৰ অনুৰক্ত(সেৱক আছেল যেতিয়া জীয়াই আছিল। কিন্তু এইটো হৈছে তাৰ উৎকৃষ্ট ৰচনা কোম্য। এই বোৰ শি(। ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক বিলাক, সিদ্ধ পুৰুষ সকল আৰু দুষ্ট মানুহবিলাকৰ পৰা যেন বুজোৱা হয় যি বিলাকৰ মৃত্যু হৈছে, পোনে পোনে তাৰ পিশঁচিয়া গৌৰৱৰ পৰা আহে।

এইটো চয়তানৰ সকলো ঢাকখোৱা, নিগুঢ় কামবোৰৰ প্ৰতি প্ৰত্যেক মনৰ পৰা আৱৰণ খন আঁতৰাই লবলৈ যথেষ্ট হোৱা উচিত। যে সি এনেকোৱা এজনক পাইছে যাক সিমানেই ভাল পাইছিল, আৰু যি ইমান সম্পূৰ্ণৰূপে ঈ(ৱৰক, পবিত্ৰ ধৰ্ম্ম প্ৰচাৰক বিলাক আৰু গৌৰৱত থকা দূত বিলাকৰ সৈতে ঘৃণা কৰিল, কাৰ্য্য মতে জগৎ আৰু নাস্তিক বিলাকৰ উদ্দেশ্যে কৈছে, তুমি কেনেকোৱা

দুষ্ট সেইটো কোনো কথা নহয়(কোনো কথায়েই ন হয় তুমি ঈ(েৰত বা বাইবেলত বি(োস কথা নে নহয়, বা অবি(োস কৰা, যেনে ইচ্ছা জীৱনটো চলাই যোৱা, স্বৰ্গ হৈছে তোমাৰ ঘৰ(কাৰণ প্ৰত্যেকেই বুজিব পাৰে যে যদি টমাচ্ পেইন স্বৰ্গত আছে আৰু এনেকৈয়ে প্ৰশংসিত হৈ আছে, তেওঁলোকে নিশ্চয়ই তাত পাবগৈ। এইটো ইমানেই স্পষ্ট যে তেওঁলোকে বিচাৰিলেই দেখিব পাৰে, টমাচ পেইনৰ নিচিনা ব্যক্তি(বোৰৰ যোগেদি তাৰ পতনৰ পিচৰ পৰা সি যিটো কৰি আহিছে চয়তানে এতিয়া সেইটোৱে কৰি আছে। সি তাৰ (মতা আৰু মিছলীয়া বিষ্ময়েৰে খ্ৰীষ্টানবিলাকৰ অশাৰ ভিতখন ছিঙি দিছে, আৰু সেই বেলি খন নুমাই দিছে যিটো স্বৰ্গলৈ যোৱা সৰু পথত তেওঁলোকক পোহৰ দিব। সি জগতখনক বি(োস কৰোৱাইছে যে বাইবেল কোনো অদৈবাদিষ্ট গল্প কিতাপৰ পৰা অলপো শ্ৰেষ্ঠতৰ নহয়, যেতিয়া তাৰ স্থান লবলৈ, কিবা এটা আগ বঢ়াই দিয়ে, যেনে পাৰমাৰ্থিক প্ৰকাশসমূহ!

ইয়াত আছে এটা পদ্ধতি যিটো সম্পূৰ্ণৰূপে তাৰ নিজৰ প্ৰতি সমৰ্পিত, তাৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ অধীনত, আৰু সি যেনে বিচাৰে জগতক কৰিব পাৰে। যি পুস্তকখন তাক আৰু তাৰ শিষ্যবিলাকক বিচাৰ কৰিব, ঠিক যত সি বিচাৰে, এন্ধাৰত পাচলৈ হৈছে। জগতৰ ত্ৰাণকৰ্ত্তাক সি এজন সাধাৰণ ব্যক্তি(ৰ পৰা বেচি কিবা যেন নু বজায়, আৰু যেনে ৰোমীয় চৌকিদাৰ যি যীশুৰ কৱৰক পহৰা দিলে, সেই অপ্ৰকৃত আৰু মিছা প্ৰতিবেদনখন বিস্তাৰ কৰিল যে

মুখ্য পুৰোহিত বিলাক আৰু বয়স্ক সকলে তেওঁলোকৰ মুখত ৰাখিল, তেনেকেই কৰে এই ফাঁকি দিয়া পাৰমাৰ্থিক প্ৰকাশবোৰৰ প্ৰতাৰক শিষ্যবিলাকে দোহাৰিব, আৰু এইটো বুজোৱালৈ চেষ্টা কৰিব, যে ত্ৰাণকৰ্ত্তাৰ জন্ম, মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থানত আশ্চৰ্য্যজনক একোৱেই নাই(অৰু তেওঁলোকে বাইবেলৰ সৈতে যীশুক সেই এন্ধাৰত ৰাখে, যত তেখেতে থাকা বুলি তেওঁলোকে বিচাৰে, তাৰ পিচত তেওঁলোকে জগতক তেওঁলোকৰ ফালে, তেওঁলোকৰ মিছলীয়া অদ্ভুত কামবোৰ আৰু আশ্চৰ্য্য ঘটনাবোৰৰ ফালে দৃষ্টি দিবলৈ বাধ্য কৰায়, যিটো তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টৰ কামবিলাককো চেৰ পেলাই যায়, এই দৰে জগতক ফান্দত পেলোৱা হয় আৰু নিৰ্ভয়তাত নিচুকাই দিলে, তেওঁলোকৰ ভয়লগা প্ৰতাৰণা বিচাৰি নো পোৱাৰ বাৰে, যেতিয়া ন লৈ সাতোটা আপদীয়া বস্তু নিগৰোৱা হয়। চয়তানে হাঁহে যেনে সি দেখে তাৰ পৰিকল্পনা ইমান ভাল দৰে সফল কাম হয়। আৰু গোটেই জগতখনক তাৰ ফান্দত পেলোৱাই

ইক্লেজিয়েজটেজ ৯ঃ৫(জন ১১ঃ১-৪৫(২ থেচেলোনিয়াচ ২ঃ৯-১২(দৈববাণী ১৩ঃ৩-১৪ দেখক।

অধ্যায় ৩১

আকাঙ্খা

মই চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকক একেলগ হৈ আলাপ কৰাটো দেখিলো। সি তাৰ দূতবিলাকক যাবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ ফান্দ পাতিবলৈ নিৰ্দেশ দিলে বিশেষকৈ সেই সকলৰ বাৰে যি সকেল খ্ৰীষ্টৰ দ্বিতীয় আবিৰ্ভাৱৰ বাৰে ৰৈ আছিল আৰু যি সকলে ঈশ্বৰৰ আজ্ঞাবোৰ মানি চলিছিল। চয়তানে তাৰ দূতবিলাকক কলে যে গীৰ্জাঘৰবোৰ শুই আছিল। সি তাৰ (মতা আৰু মিছলীয়া অদ্ভুত কামবোৰ বঢ়াব আৰু সিয়ে তেওঁলোকক ধৰি ৰাখিব পাৰিব। কিন্তু আমি বিশ্ৰামৰ দিন ধৰি ৰাখা সম্প্ৰদায়টোক ঘৃণা কৰো। তেওঁলোকে একেৰাহে আমাৰ বিৰূদ্ধে কাম কৰি আছে আৰু আমাৰ পৰা আমালোকৰ প্ৰজাবিলাকক লৈছে, ঈশ্বৰৰ সেই ঘৃণ্য বিধিটোক ধৰি ৰাখিবলৈ।

যোৱা, স্থাৱৰ সম্পত্তি আৰু টকা পইচাৰ মালিক বোৰক চিন্তাৰে মতলীয়া কৰা। যদি তেমালোক তেওঁলোকৰ এইবোৰ বিষয়ৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ মৰম স্থাপন কৰিব পাৰা, এতিয়াও আমি তেওঁলোকক পাম। তেওঁলোকে যি ইচ্ছা কৰে খুলা খুলিকৈ স্বীকাৰ কৰিব পাৰে, অকল তেওঁলোকক খ্ৰীষ্টৰ ৰাজ্যৰ সফলতা, বা যি সত্যটো আমি ঘৃণা কৰো সেইটো বিস্তাৰ কৰাতকৈ টকা পইচাৰ বাৰে বেচি চিন্তিত হবলৈ দিয়া। তেওঁলোকৰ আগত জগতক

আটাইতকৈ আকৰ্ষণীয় পোহৰত আগ বঢ়োৱা যাতে তেওঁলোকে সেইটো ভাল পায় অৰু পূজা কৰে। যিমানলৈ পাৰো গোটেই উপায়বোৰ আমাৰ দলত অবশ্যেই ৰাখিব লাগিব। যিমানে বেচিকৈ তেওঁলোকৰ সঙ্গতিবোৰ থাকিব। আমাৰ প্ৰজাবিলাকক লৈ যোৱাৰ সিমানেই বেচিকৈ তেওঁলোকে আমাৰ ৰাজ্যৰ (তি কৰিব। যেতে তেওঁলোক বিভিন্ন ঠাইত সভা পাতে, তেতিয়া আমি বিপদত পৰো। তাৰ পিচতে বৰ জাগ্ৰত হোৱা। যিমান পাৰা সকলো বিধৰ মনৰ ব্যাকুলতা ঘটোৱা । পৰস্পৰৰ বাৰে প্ৰেম নাশ কৰা। তেওঁলোকৰ ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য বিলাকক নিবাৰণ আৰু হতাশ কৰা কাৰণ আমি তেওঁলোকক ঘৃণা কৰো। তেওঁলোকৰ ফালে প্ৰতিটো সঙ্গত আপত্তি দাঙি ধৰা যি বিলাকৰ সঙ্গতিবোৰ আছে, পাচে কিজানি তেওঁলোক আগ বঢ়াই দিয়ে। যদি পাৰা টকা পইচাৰ বিষয়টো নিয়ন্ত্ৰণ কৰা, আৰু তেওঁলোকৰ ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য বিলাকক নাটনি আৰু বিপত্তিলৈ ঠেলি দিয়া। এইটো তেওঁলোকৰ সাহস আৰু উৎসাহক দূৰ্বল কৰিব। প্ৰতি ইঞ্চি মাটিৰ বাৰে যুঁজ কৰা। আকাঙ্খা আৰু পাৰ্থিব ধন সম্পত্তিৰ প্ৰেমক তেওঁলোকৰ চৰিত্ৰৰ শাসনকাৰী বৈশিষ্ট কৰা। যেতিয়া লৈ এই বিশেষ ল(ণবোৰ শাসন কৰে, মুক্তি(আৰু কৃপা পিচফালে থিয় হয়। তেওঁলোকক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ চাৰিও কাষে যি পাৰা সেইটোৱে ঘেৰি ধৰা, আৰু তেওঁলোক নিশ্চিতকৈ আমালোকৰ হব। অকল তেওঁলোকৰ বিষয়তেই আমি নিশ্চিত নহয়, কিন্তু আন মানুহবিলাকক স্বৰ্গৰ দিশে আগুৱাই লৈ যাবলৈ তেওঁলোকৰ ঘৃণনীয় প্ৰভাৱ আনবিলাকৰ ফালে প্ৰযুক্ত(ন

হয়। যিবিলাকে দিবলৈ চেষ্টা কৰিব, তেওঁলোকৰ মাজত এটা কপট বন্দবস্ত ৰাখা, যাতে এয়া পবিৰমিত ৰূপে হয়।

মই দেখিলো যে চয়তানে তাৰ পৰিকল্পনাখন ভালদৰে সম্পন্ন কৰিল। আৰু যেনে ঈশ্বৰৰ সেৱক সকলে সভা পাতিল, চয়তান আৰু দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ কাম কাজ বুজিব পাৰিল, আৰু ঈশ্বৰৰ কামত বাধা দিবলৈ পথাৰত আছিল, আৰু সি একেৰাহে ঈশ্বৰৰ মানুহবিলাকৰ মনৰ মাজত পৰামৰ্শ দি আছিল। কিছুমানক সি এটা দিশত আগুৱাই লৈ যায়, আৰু কিছু মানক আনদিশত, সদায় ভ্ৰাতৃবিলাক আৰু ভলীবিলাকৰ বেয়া বৈশিষ্টবোৰৰ সুবিধা লৈ, তেওঁলোকৰ স্বাভাবিক প্ৰলোভনবোৰক উত্তেজিত আৰু জাগ্ৰত কৰি আছিল। তেওঁলোক যদি স্বাৰ্থপৰ আৰু লুভীয়া হবলৈ ইচ্ছুক হয়, তেওঁলোকৰ কাষ বৈলৈ চয়তানে বৰ সন্তুষ্ট হয়, আৰু তাৰ পিচত তাৰ সকলো (মতাৰে তেওঁলোকৰ প্ৰলোভন কাৰী পাপ বোৰ প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ তেওঁলোকক আগুৱাই লৈ যাবলৈ বিচাৰে। যদি ঈশ্বৰৰ কৃপা আৰু সত্যৰ পোহৰ কিছু সময়ৰ বাৱে এইবোৰ লুভীয়া স্বাৰ্থপৰ অনুভূতি সমূহ পাতল কৰে, আৰু তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ জয়লাভ ন কৰে, যেতিয়া তেওঁলোক এটা উদ্ধাৰকাৰী প্ৰভাৱৰ অধীনত নাই, চয়তান ভিতৰলৈ আহে আৰু প্ৰতিটো মহৎ উদাৰ নীতি নষ্ট কৰে, আৰু তেওঁলোকে ভাবে যে তেওঁলোকক অত্যকি কাম কৰিবলৈ আছে। তেওঁলোকে সৎকাম ত ক্লান্ত হৈ পৰে আৰু চয়তানৰ (মতা আৰু

আশাহীন দুৰ্দ্দশাৰ পৰা তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, তেওঁলোকৰ বাবে যীশুৱে কৰা মহৎ উৎসৰ্গৰ সম্বন্ধে সকলোখিনিৱে পাহৰি যায়।

চয়তানে আছে লুভীয়া, স্বাৰ্থপৰ ইচ্ছাৰ বিশেষ সুবিধা লয়, আৰু যীশুৰ উদ্দেশ্যে মেৰীৱে উচৰ্গা কৰা মলমৰ বিৰূদ্ধে ভোৰভোৰাবলৈ তেওঁক আগুৱাই যায়। এয়া ডাঙৰ লোকচান বুলি জুডাচ তাৰ ওপৰত দেখিল(সেইটো বেচিবলৈ আৰু দুখীয়া সকলৰ উদ্দেশ্যে দিবলৈ পাৰা গল হেতেঁন। সি দুখীয়া সকলৰ বাবে চিন্তিত ন হল, কিন্তু যীশুৰ উদ্দেশ্যে দানশীল উৎসৰ্গাক অপব্যয়ী বুলি বিবেচনা কৰিল। তাৰ প্ৰভুক জুডাচে কেইটামান টুকুৰা ৰূপৰ মুদ্ৰাৰ বাবে বেচিবলৈ যথেষ্ট দাম দলে। মই দেখিলো যে তেওঁলোকৰ মাজত কিছুমানে জভাৰে নিচিনা আছিল যি বিলাকে তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ বাবে বৈ আছে বুলি খুলা খুলিকৈ ঘোষণা কৰে। তেওঁলোকৰ ওপৰত চয়তানে তাৰ নিয়ন্ত্ৰণ ৰাখিছে, কিন্তু তেওঁলোকে সেইটো নে জানে। আকাঙ্খা বা আত্মগ্ৰাহীতাৰ অকন মানো ঈ(ৰে অনুমোদন কৰিব নোৱাৰে। তেখেতে সেইটো ঘৃণা কৰে, আৰু তেখেতে তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা সমূহ আৰু উপদেশ বোৰ হেয় কৰে, যিবিলাকে সেইটো ধাৰণ কৰে। যেনে চয়তান দেখে তাৰ সময় তাকৰ, তেওঁলোকক সিত্ৰ(মে বেচিকৈ আত্মগ্ৰাহী আৰু লুভীয়া হবলৈ আগুৱাই লৈ যায়, আৰু তাৰপিচত উল্লাসিত হয় যেনে সি দেখে তেওঁলোক আপোনা সকলৰ মাজতে কৰিছে অধম আৰু

আত্মগ্ৰাহী হৈ নিবিষ্ট হয়। এনেকোৱা মানুহ বিলাকৰ চকু খুলি যোৱা হলে তেওঁলোকৰ অজ্ঞানত হাহিঁছে যিবিলাকে তাৰ পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰে আৰু তাৰ ফান্দত প্ৰৱেশ কৰে। তেতিয়া সিআৰু তাৰ দূতবিলাকে সেই ব্যক্তি(সকলৰ অধম আৰু লুভীয়া কামবোৰ লৈ যীশু আৰু পবিত্ৰ দূতবিলাকলৈ আগ বঢ়ায়, আৰু গ্ৰানিজনক ভাবে কয়, এওঁলোক হৈছে খ্ৰীষ্টৰ শিষ্য! তেওঁলোক সোঁ শৰীৰে স্বৰ্গগামী হবলৈ প্ৰস্তুত হৈ আছে! চয়তানে তেওঁলোকৰ বিপথগামী আচৰণ মন কৰে। আৰু তাৰ পিচতে এয়া বাইবেলৰ সৈতে, সেই অংশ বোৰৰ সৈতে তুলনা কৰে যিটো স্পষ্ট কৈ তেনেকোৱা বিষয়ক স্পষ্ট কৈ তিৰস্কাৰ কৰে,আৰু তাৰ পিচতে স্বৰ্গীয় দূতবিলাকক বিৰক্ত(কৰিবলৈ এয়া এই বুলি আগ বঢ়ায়, এওঁলোক খ্ৰীষ্ট আৰু তেখেতৰ মানুহবিলাকৰ ওচৰৰ পৰা ঈ(ৰৰ একেৰাহে কাম কৰাটো বিচাৰে, আৰু যেতিয়া তেওঁলোক সৎকাম আৰু মহৎ কাম সম্পন্ন কৰিবলৈ ক্লান্ত হৈ যায়, তেখেতে তেওঁলোকৰ সম্বন্ধে উত্যক্ত(হয়। মই দেখিলো যে তেখেতৰ সেই স্বীকৃত মানুহবিলাকৰ ফালৰ পৰা আত্মগ্ৰাহীতাৰ অকণমানো প্ৰদৰ্শন লৈ বৰকৈ অসন্তুষ্ট আছিল। যি বিলাকৰ বাৰে যীশু তেখেতৰ বহুমূলীয়া জীবন সাচি থোৱা নাই। প্ৰতিজন স্বাৰ্থপৰ, লুভীয়া ব্যক্তি(ৰে পথত কাঁজিয়া কৰিব। জুদাৰে নিচিনা, যি তাৰ প্ৰভুক বেচি দিলে, তেওঁলোকে পৃথিৱীৰ লাভৰ সামান্য অংশৰ বাৰে ভাল নীতি, আৰু টো মহৎ দয়ালু স্বভাৱ খন বেচি দিব। তেনেকোৱা সকলোকে ঈ(ৰৰ মানুহবিলাকৰ মাজৰ পৰা চালি পেলোৱা হব। যিবিলাকে স্বৰ্গ বিচাৰে, তেওঁলোক

অবশ্যেই ধাৰণ কৰা তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো উদ্যমেৰে স্বৰ্গৰ নীতিবোৰ উৎসাহিত কৰিব। আত্মগ্ৰাহীতা লৈ তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো উদ্যমেৰে স্বৰ্গৰ নীতিবোৰ উৎসাহিত কৰিব। আত্মগ্ৰাহীতা লৈ তেওঁলোকৰ আত্মাবোৰ নুই হৈ যোৱাৰ পৰিবৰ্ত্তে, তেওঁলোকক দয়াশীলতাৰ দ্বাৰা মুকলি কৰিব লাগিব আৰু পৰস্পৰৰ প্ৰতি সৎকাম কৰাৰ প্ৰতিটো সুবিধাৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব আৰু স্বৰ্গৰ নীতিবোৰৰ ভিতৰত আৰু বেচিকৈ বঢ়াব আৰু বৃদ্ধি হব লাগিব। যীশুক মোৰ ওচৰত এজন আদৰ্শ হিচাপে দাঙি ধৰা হৈছিল। তেখেতৰ জীৱন আছিল আত্মগ্ৰাহী হিত অবিহনে, আৰু নিঃস্বাৰ্থ দয়াশীলতাৰ দ্বাৰা চিন্ দিয়া হৈছিল।

অধ্যায় ৩২

কম্পন

মই দেখিলো কিছুমানে দৃঢ় বিশ্বাস আৰু যন্ত্ৰণাদায়ক কাকূতিৰে তেওঁলোকৰ দাবীৰ সমৰ্থনত ঈশ্বৰৰ সৈতে হেতুদৰ্শাইছে। তেওঁলোকৰ চেহেৰা নিস্তেজ আৰু গভীৰ উদ্বেগেৰে চিন দিয়া আছিল, যিটো তেওঁলোকৰ ভিতৰুৱা যাতনা প্ৰকাশ কৰিল। তেওঁলোকৰ চেহেৰাত দৃঢ়তা আৰু অতিকৈ ব্যগ্ৰতা প্ৰকাশ পালে, যেতিয়া তেওঁলোকৰ কপালৰ ওপৰত ঘামৰ ডাঙৰ টোপোলা উঠিল আৰু পতিত হল। মাজে সময়ে তেওঁলোকৰ মুখ ঈশ্বৰৰ অনুমোদনৰ চিনেৰে জ্বলি উঠে, আৰু আকৌ সেই একেই ভক্তিপূৰ্ণ, ব্যগ্ৰ, উৎকণ্ঠিত ৰূপটো তেওঁলোকৰ ওপৰত থিতাপি ল'লে।

তেওঁলোকৰ দৃষ্টি পথৰ যীশুক ওলাই দিবলৈ অনিষ্টকাৰী দূতবিলাকে সিঁহতক বেৰি ধৰিল। আৰু সিঁহতে ঈশ্বৰক অবিশ্বাস কৰে, আৰু পিচতে তেখেতৰ বিৰূদ্ধে প্ৰতিবাদ কৰে। ওপৰমুখীয়া দৃষ্টি দিয়াতে সিঁহতৰ কেৱলমাত্ৰ নিৰ্বিঘ্নতা আছিল। দূতবিলাকে ঈশ্বৰৰ মানুহবিলাকৰ ওপৰত নজৰ দি আছিল, আৰু যেনে এই উৎকণ্ঠিত মানুহবিলাকৰ ওপৰত এই অনিষ্টকাৰী দূতবিলাকৰ পৰা বিষাৰ পৰিবেশ সিঁহতৰ ওপৰত, সিঁহতক বেৰি ধৰা ঘন এন্ধাৰক ছাঁটিয়াই দিবলৈ সিঁহতৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ পাখিবোৰ একেৰাহে উঠাই নি আছিল।

কিছুমানক আওকনীয়া আৰু অমনোযোগী যেন লাগিল। তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে এন্ধাৰক তেওঁলোকে বাধা দিয়া নাছিল আৰু এটা ঘন ডাৱৰৰ নিচিনা আৰু তেওঁলোকক আটক কৰিল, ঈ(ৰৰ দূতবিলাকে তেওঁলোকক এৰিগল আৰু মনোযোগী, প্ৰাৰ্থনাকাৰী সকলক সহায় কৰিবলৈ গল। মই দেখিলো ঈ(ৰৰ দূতবিলাকে তেওঁলোক সকলোৰে সহায়তা খৰ খেদা কৰিল যি বিলাকে সেই অনিষ্টকাৰী দূতবিলাকক বাধা দিবলৈ তেওঁলোকৰ সকলো শক্তি(ৰে চেষ্টা কৰি আছিল আৰু ধৈৰ্য্যেৰ ঈ(ৰৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি আপোনাসকলক সহায় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল। কিন্তু দূতবিলাকে তেওঁলোকক এৰি গল যি বিলাকে নিজ সকলক সহায় কৰিবলৈ কোনো যত্ন ন ললে আৰু মোৰ দৃষ্টিশক্তি(ৰ পৰা তেওঁলোকে হেৰুৱাই গল।

যেনে এই প্ৰাৰ্থনাকাৰী সকল তেওঁলোকৰ ব্যগ্ৰ কাকুতি চলাই গল, মাজে সময়ে যীশুৰ পৰা এটা পোহৰৰ ৰ(মি তেওঁলোকৰ ফালে আহিল, আৰু তেওঁলোকৰ হৃদয়ক উৎসাহ দিলে আৰু তেওঁলোকৰ চেহেৰাক পোহৰ কৰিল।

যিটো কম্পন মই দেখিছিলো তাৰ অথ মই সোধিলো মোক দেখুওৱা হল যে এইটো ঘটোৱা হব লাওডিচিন্ত থকা মণ্ডলী লৈ সত্য সা()ৰ উপদেশেৰে আহ্বান কৰা প্ৰকৃত সা( )ৰ দ্বাৰা। এয়া সা( ) প্ৰাপ্তকাৰীৰ হৃদয়ত ইয়াৰ প্ৰভাৱ পেলাব, আৰু এয়া তাক আদৰ্শ (স্তৰ) আৰু প্ৰকৃত সত্য প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগুৱাই লৈ যাব।

কিছুমানে এই সহজ সা(্য বহন ন কৰিব। তেওঁলোকে ইয়াৰ বিৰোধিতা কৰিব, আৰু এয়া ঈ(্বৰৰ মানুহবিলাকৰ মাজত এটা কম্পন ঘটাব।

মই দেখিলো যে সত্য সা(ীৰ সা(্যৰ আধা ভাগেই মন দিয়া হোৱা নাই। পবিত্ৰ সা(্য যাৰ ওপৰত গীৰ্জাঘৰৰ ভাগ্য ওলমি আছে, লঘুৱাই মান কৰা হয়, যদি সম্পূৰ্ণ ৰূপে হেয় কৰা ন হয়। এই সা(্যক অবশ্যেই গভীৰ অনুতাপ সিদ্ধ কৰিব লাগিব। আৰু যি বিলাকে এয়া গ্ৰহণ কৰে, এয়া মানিব আৰু শুদ্ধ হব।

দূতে কলে, তোমালোকে ইচ্ছা কৰা। ততালিকে মই এটা মাত শুনিবলৈ পালো যিটো বহুতো বাদ্যযন্ত্ৰৰ নিচিনা শব্দ কৰিল, সকলোৱে সঠিক গীতত, মধুৰ আৰু সুশ্ৰাব্যহৈ বাজিছে। মই আগতে শুনা যি কোনো সঙ্গীতক এয়া চেৰ পেলালে। এয়া কৰুনা, সহানুভূতিত বৰ পৰিপূৰ্ণ আৰু পবিত্ৰ আনন্দ উদ্‌গাই দিলে। এয়া মোৰ গোটেই অস্তিত্বটোৰ মাজেদি জিনজিনাই গল। দূতে কলে, তোমালোকে চোৱা। মোৰ মনোযোগ তেতিয়া সেই দলটোলৈ ঘূৰি গল যিটোক মই আগতে দেখিছিলো, যি বিলাকে প্ৰবল ভাবে কম্পিত হৈছিল। মোক সেই সকলক দেখুওৱা হল যি বিলাকক আগতে মই দেখিছিলো কান্দি আছে, আৰু আত্মাৰ যাতনাৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিছে। মই দেখিলো যে তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে প্ৰতিপালক দূতবিলাকে (ত্ৰাণকৰ্তা) সংখ্যাত দ্বিগুণ হল আৰু তেওঁলোকে মূৰৰ পৰা ভৰি লৈ এটা লোৰ জাখৰ পিন্ধি আছিল। তেওঁলোক সঠিক

পদ্ধতিতে লৰচৰ কৰিল, সেনাৰ এটা দলৰ নিচিনা দৃঢ় হৈ। তেওঁলোকৰ চেহেৰা সেই উগ্র বিবাদ প্রকাশ কৰিল যিটো তেওঁলোকে সহ্য কৰিছিল, যি যন্ত্রণাদায়ক সংগ্রামৰ মাজে দি তেওঁলোক পাৰ হৈছিল। তথাপি তেওঁলোকৰ মুখৰ আকৃতি ভয়ানক ভিতৰুৱা যাতনাৰ দ্বাৰা দাগ দি এতিয়া স্বৰ্গৰ পোহৰ আৰু গৌৰৱেৰে উজলিল। তেওঁলোক জয় লাভ কৰিছিল। এয়া তেওঁলোকৰ ওচৰৰ পৰা অত্যন্ত শলাগ আৰু পবিত্র আনন্দ উদ্ঙালে।

এই দলটো সংখ্যাত কমি গৈছিল। কিছুমানে কঁপি উঠিছিল আৰু ৰাতিতেই এৰি অহা হল। এতেকে কিছুমানক এন্ধাৰত পৰিত্যাগ কৰাহলেও সিঁহতৰ স্থান পূৰালে সত্যৰ পথেৰে চলা বিলাকে আৰু দলত যোগ দিলে। অনিষ্টকাৰী দূতবিলাকে চেষ্টা কৰিলেও তেওঁলোকৰ ওপৰত কোনো (মতা খটোৱাব নোৱাৰিলে।

লোৰ জাখৰ পিন্ধা সকলক মই শুনিলো বৰ (মতাৰে সত্যৰ কথা কৈ আছে। ইয়াৰ প্রভাব পৰিছিল। মই দেখিলো কিছুমান ঘৈনিয়েকে তেওঁলোকৰ গিৰিয়েকৰ দ্বাৰা বান্ধি খোৱা হৈছিল আৰু কিছুমান পিতৃমাতৃৰে তেওঁলোকৰ সন্তানক বৈৰি হৈছিল। সৎ মানুহ বিলাক যি সকলক সঁচা কথা শুনিবলৈ বাধা দিয়া হৈছিল, এতিয়া কোৰচ বৰ আগ্রহেৰে ধাৰন কৰিল। তেওঁলোকৰ নিজ মাহ সকলৰ সকলো ভয়েই গুচি গল। অকল সত্যই তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্যে

পাঙ ধৰা হল। এয়া জীৱনত কৈও অধিক বহুমূলীয়া অ[illegible] সুধিলো কেনেকৈ এই পৰিবৰ্তন আহিছিল। এজন দূতে উত্তৰ দিলে, এয়া হৈছে অন্তিম বৰষুন, প্ৰভুৰ উপস্থিতিৰ পৰাও সজীৱ, তৃতীয় দূতৰ উচ্চৈস্বৰত ঘোষণা ।

এয়া মনোনীত সকলৰ সৈতে অতিকৈ (মতা আছিল। দূতে ক'লে, তোমালোক দেখা! মোৰ মনোযোগ দুষ্ট বা অবি(্ৱাসী সকলৰ ফালে ঘূৰাই দিয়া হল। তেওঁলোক উত্তেজিত হৈ আছিল। ঈ(্ৱৰৰ মানুহবিলাকৰ সৈতে উৎসাহ আৰু (মতা তেওঁলোকক উদ্গাই দিছিল আৰু ত্ৰু(দ্ধ কৰিছিল। প্ৰত্যেক দিশত আছিল খেলিমেলি। মই দেখিলো এই দলৰ বি ৰূদ্ধে উপায় অৱলম্বন কৰা হল, যি বিলাকৰ ঈ(্ৱৰৰ (মতা আৰু পোহৰ আছিল। এন্ধাৰ তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে গোট বান্ধিলে, তথাপি ঈ(্ৱ সম্মতি পাই আৰু তেখেতক বি(্ৱাস কৰি তেওঁলোক তাতেই থিয় হৈ থাকিল। মই তেওঁলোকক বিমোৰত পৰা দেখিলো। পিচত মই তেওঁলোকক ঈ(্ৱৰৰ ফালে একাগ্ৰহৈ কান্দি থকা শুনিলো। গোটেই দিন আৰু ৰাতি তেওঁলোকৰ কান্দোন বন্ধ ন হল। মই এই কথাবোৰ শুনিলো। হে ঈ(্ৱৰ, তোমাৰ ইচ্ছা সম্পন্ন হওঁক। যদি এয়া তোমাৰ নাম মহিমান্বিত কৰিব পাৰে, তোমাৰ মানুহ বিলাকৰ বাৱে উদ্ধাৰৰ এটা উপায় কৰা! আমাৰ চাৰিওকাষে থকা বিধৰ্মী সকলৰ পৰা আমালোকক ৰ(া কৰা! তেওঁলোকে আমালোকক মৃত্যুৰ ফালে ঠেলি দিছে, কিন্তু তোমাৰ বাহু মুক্তি(আনিব পাৰে। এই হৈছে আটাইকেইটা কথা যি মোৰ মনত আহিছে। তেওঁলোকৰ অযোগ্য তাৰ বিষয়ত তেওঁলোকৰ

এটা গভীৰ অনুভূতি আছে আৰু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাৰ ওচৰত সম্পূৰ্ণ সমৰ্পণ প্ৰদৰ্শন কৰা যেন লাগিল। তথাপি প্ৰতি জনে, কোনো ব্যাতিক্ৰম অবিহনে, একাগ্ৰহে হেত দৰ্শাই আছিল, মুক্তিৰ বাৱেজেক'বৰ নিচিনা বাহু যুদ্ধ কৰি আছিল।

তেওঁলোকৰ সৰল কান্দোল আৰম্ভ কৰাৰ অলপ পিচতেই দূতবিলাকে সহানুভূতিতে তেওঁলোকৰ মুক্তিত যাব পাৰিলে হেতেঁন, কিন্তু এজন দীঘলীয়া, ক্ৰমতা বান যাব নি দিলে। তেওঁকালে, ঈশ্বৰৰ বাসনা এতিয়াও পুৰা হোৱা নাই। তেওঁলোকক বাটি পান কৰিবই লাগিব। শৰণ লগোৱা কাৰ্য্যৰে তেওঁলোকক অবশ্যেই শৰণ লগাব লাগিব।

ততালিকে মই ঈশ্বৰৰ মাত শুনিলো, যিটো স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীক জোকাৰিলে এটা প্ৰবল ভূমিকম্প হল। ঘৰবোৰ ভাগি গল আৰু প্ৰত্যেক দিশতেই পতিত হল। মই তেতিয়া জয়োল্লাসিত ঘোষণা শুনিলো, এতেহবা, সুশ্ৰাব্য অৰু স্পষ্ট। মই এই দলটোৰ ওপৰত দৃষ্টি দিলো, অলপ সময় আগতে এনেকোৱা দুৰ্দ্দশা আৰুদাসত্বত আছিল। তেওঁলোকৰ দাসত্ব ঘুৰি গল। এটা মহিমান্বিত পোহৰ তেওঁলোকৰ ওপৰত জ্বলি উঠিল। কিমান সুন্দৰ তেতিয়া তেওঁলোকক দেখালে। সকলো ক্লান্তি আৰু চিন্তাৰ চিন্‌গুচি গল। প্ৰতিখন চেহেৰাতেই সুস্থতা আৰুসৌন্দৰ্য্য দেখা গল। তেওঁলোকৰ শত্ৰুবিলাক, তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে বিধৰ্মী বোলাক মৃতকৰ নিচিনা পতিত হল। তেওঁলোকৰ পোহৰটো সহ্য কৰিব

নোৱাৰিলে যিটো সেই মুক্তি(প্ৰাপ্ত পবিত্ৰবিলাকৰ ওপৰত চকমকালে। এই পোহৰ আৰু গৌৰব তেওঁলোকৰ ওপৰত স্থিৰ হল। যেতিয়ালৈ যীশুক আকাশৰ ডাৱৰত দেখা ন গল। আৰু বি(ৱস্ত, প্ৰমাণিত দলটো নিমিষতে মহিমাৰ পৰা মহিমালৈ পৰিবৰ্ত্তিত হল। কবৰবোৰ মুকলি কৰা হল। সিদ্ধপুৰুষ সকলে অমৰত্ব পিন্ধি মৃত্যু আৰু কবৰৰ ওপৰত বিজয় ঘোষণা কৰি ওলাই আহিল, আৰু জীয়া সিদ্ধ পুৰুষৰ সৈতে একেলগ হৈ আকাশত তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ সৈতে সা(াৎ কৰিবলৈ লগ লাগিল, যেতিয়া মহিমা আৰু জয়ৰ সুমধুৰ উচ্চৈস্বৰ প্ৰতিখন অমৰজিহ্বাত আছিল আৰু প্ৰতিখন শুদ্ধ, পবিত্ৰ ওঠৰ পৰা ওলাই আহিছিল।

স্তুতি পাঠ অধ্যায় ৮৬(হোজিয়া ৬ঃ৩(হেগেই ২ঃ২১-২৩(মেথিউ ১০ঃ৩৫-৩৯(২০ঃ২৩(ইফেজিয়ানজ ৬ঃ১০-১৮(১ থেলেচোনিয়ানচ ৪ঃ১৪-১৮(দৈববাণী ৩ঃ১৪-২২ দেখক।

অধ্যায় ৩৩

বেবিলনৰ পাপ সমূহ

মই বিভিন্ন গীৰ্জা ঘৰৰ অৱস্থা দেখিলো সেইবোৰৰ পতন দ্বিতীয় দূতৰ ঘোষণাৰ পিচৰ পৰা। তেওঁলোকে আৰু বৰকৈ ভ্ৰষ্ট হৈ আছে, তথাপি তেওঁলোক খ্ৰীষ্টৰ শিষ্য হোৱাৰ নাম বহন কৰে। জগতৰ পৰা তেওঁলোকক বেলেগ কৰা অসম্ভৱ। তেওঁলোকৰ ধৰ্ম্মচাৰ্য্য বিলাকে বাইবেলৰ পৰা তেওঁলোকৰ শাস্ত্ৰৰ ভাগটো লয়। কিন্তু কোমল বিষয় বোৰ প্ৰচাৰ কৰে। এয়ালৈ স্বাভাৱিক হৃদয়খন কোনো আপত্তি অনুভৱ ন কৰে। এইটো অকল সত্যৰ আত্মা আৰু (মতা, আৰু খ্ৰীষ্টৰ মুক্তি(যি কামজণিত হৃদয়ৰ ওচৰত ঘৃণনীয়। পৰিচৰ্যাকাৰ্য্যত একোৱে নাই যিটো চয়তানৰ ত্ৰে(াধ উদঙাই দিয়ে, পাপীক জোকাৰে, বা হৃদয় আৰু বিবেকত ততালিকে অহা এটা বিচাৰৰ ভয়ানক বাস্তৱত প্ৰয়োগ কৰে। দুষ্ট মানুহবিলাকে সাধাৰণভাৱে প্ৰকৃত ঈ(্বৰত ভক্তি(অবিহনে এটা ধৰ্ম্মানুষ্ঠান লৈ সন্তুষ্ট, আৰু তেনেকোৱা এটা ধৰ্মক সহায় আৰু সমৰ্থন কৰিব। দূতে কলে, ধৰ্ম্মনিষ্ঠাৰ গোটেই জাখৰৰ পৰা কম একোৱেই অতিত্ৰে(ম কৰিব নোৱাৰে। আৰু এন্ধাৰৰ (মতাবোৰৰ ওপৰত জয় ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে। এটা দল হিচাপে চয়তানে গীৰ্জা ঘৰবোৰৰ সম্পূৰ্ণ দখল লৈছে। মানুহবিলাকৰ কথাবোৰ আৰু

কাৰ্য্যকলাপৰ ওপৰত ঈশ্বৰৰ কথাৰ চোকা সত্যবোৰৰ পৰিবৰ্তে উত্থাপন কৰা হয়। দূতে কলে, জগতৰ বন্ধুতা আৰু উদ্যম ঈশ্বৰৰ সৈতে শত্ৰুতাত আছে। যেতিয়া সত্য তাৰ সৰলতা আৰু বলত, যেনে এয়া যীশুৰ ভিতৰত আছে, জগতৰ উদ্যমৰ বিৰূদ্ধে বহন কৰিবলৈ আনা হয়। এয়া উৎপীড়নৰ উদ্যমটোক ততালিক উদ্‌গাই দিয়ে। বহুতোৱে যি সকলে খ্ৰীষ্টান হবলৈ খুলাখুলিকৈ ঘোষণা কৰে, ঈশ্বৰক জনা নাই। স্বভাবিক হৃদয়ৰ চৰিত্ৰ পৰিবৰ্ত্তিত হোৱা নাই আৰু মানুহৰ কামজণিত মনটো ঈশ্বৰৰ সৈতে শত্ৰুতাতেই স্থিৰ থাকে। তেওঁলোকে আৰু এটা নাম লৈ ভাও ধৰিলেও তেওঁলোক হৈছে চয়তানৰ আপোন বিশ্বস্ত সেৱক।

মই দেখিলো যে স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্মমন্দিৰত যীশুৰ পবিত্ৰ স্থান এৰি অহাৰ, আৰু দ্বিতীয় আৱৰণৰ মাজত প্ৰৱেশ কৰাৰ পিচৰ পৰা গীৰ্জাঘৰ আৱৰনৰ মাজত প্ৰৱেশ কৰাৰ পিচৰ পৰা গীৰ্জঘৰবোৰ পৰিত্যাক্ত হল। যেনে ইহুদীবিলাক আছিল আৰু সেইবোৰ সকলো বিধৰ অশুচি আৰু ঘৃণনীয় মানুহবিলাকৰে পুৰোৱা হৈ আছিল। মই দেখিলো গীৰ্জাঘৰবোৰত অত্যন্ত অনাচাৰ আৰু নীচালি, তথাপি তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টৰ হোৱাৰ ভাওধৰে। তেওঁলোকৰ ব্যক্ত কৰণ, তেওঁলোকৰ উদ্‌গনি হৈছে ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত এটা ঘিন লগা বস্তু। দূতে কলে, ঈশ্বৰ তেওঁলোকৰ মজলিচবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকব। আত্মগ্ৰহীতা, ফাঁকি আৰু প্ৰবঞ্চনা বিবেক শক্তিৰ তিৰস্কাৰ অবিহনে তেওঁলোকৰ দ্বাৰা অভ্যাস কৰা হয়। আৰু তেওঁলোকৰ এই বোৰ

বেৰা বিশেষ ল(ণৰ ওপৰত তেওঁলোকে ধৰ্ম্মৰ আৱৰণ নি(প কৰে। মোক নামমাত্ৰ গীৰ্জাঘৰ বোৰৰ গপ দেখুওৱা হল। তেওঁলোকৰ ভাৱনাবোৰত ঈ(্বৰ নাছিল(কিন্তু তেওঁলোকৰ কাম জণিত মন আপোনাসকলৰ ওপৰতেই উত্থাপন কৰে। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ দুখীয়া মৰদেহবোৰক সজায় আৰু তাৰপিচত আপনা সকলৰ ওপৰত সন্তোষ আৰু আনন্দেৰে দৃষ্টি দিয়ে। যীশু আৰু দূতবিলাকে ত্ৰে(াধেৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত দৃষ্টি দিলে। দূতে কলে তেওঁলোকৰ পাপসমূহ আৰু গপ স্বৰ্গলৈ উপস্থিত হৈছে। তেওঁলোকৰ ডোখৰ খন তৈয়াৰ কৰা আছে। বিচাৰ আৰু বিচাৰ শক্তি(দীঘলীয়া সময়লৈ শুই আছে। কিন্তু সোনকালেই জাগিব। প্ৰতিশোধ হৈছে মোৰ আৰু মই ইয়াৰ পোতক তোলিম, প্ৰভুৰে কলে। তৃতীয় দূতৰ ভয়ানক ভাবুকিবোৰ বাস্তৱৰ ৰূপ লব আৰু তেওঁলোকে ঈ(্বৰৰ কোপত পৰিব। অনিষ্টকাৰী দূতবিলাকৰ অসংখ্য দলে নিজসকলক গোটেই দেশৰ ওপৰত বিস্তাৰ কৰি আছে। গীৰ্জা ঘৰ আৰু ধাৰ্ম্মিক দলবোৰ তেওঁলোকৰ চাৰিওফালে আৱৰিছে। তেওঁলোকে উল্লাসৰ সৈতে ধাৰ্ম্মিক দলবোৰৰ ওপৰত দৃষ্টি দিয়ে, কাৰণ ধৰ্ম্মৰ আবৰৰ অত্যন্ত গুৰুতৰ অপৰাধবোৰ আৰু অনাচাৰ ঢাকি থয়।

গাটেই স্বৰ্গখন ঘৃণাৰ সৈতে ঈ(্বৰৰ কাৰিকৰি মনুষ্য জাকি দেখে, অধোগতিৰ একেবাৰে তলৰ খাপত নামি গৈছে, আৰু তেওঁলোকৰ স্বজাতীয় লোকৰ দ্বাৰা পশুৰ দৰে প্ৰাণীৰ স্তৰত স্থাপিত

হৈছে। সেই প্রয় ত্ৰাণকৰ্তাৰ স্বীকৃত শিষ্যবিলাক, যাৰ দয়া সদায়ে লৰচৰ কৰে যেনে তেখেতে মানুহৰ যাতনা নিজ চকুৰে দেখে, আন্তৰিক হৈ এই বিশাল আৰু দুঃখজনক পাপত আবদ্ধ হয়, আৰু দাস বিলাক আৰু মানুহবিলাকৰ আত্মাৰ কাৰবাৰ কৰে। দূতবিলাকে ইয়াৰ গোটেই বোৰ বহীত লিখি থৈছে। এয়া কিতাপত লিখা হৈছে। ধাৰ্ম্মিক দাস সকলৰ, পিতৃ-মাতৃ আৰু সন্তানবিলাকৰ, ভাই আৰু ভনী বিলাকৰ চকুপানী, গোটেই খিনিৰে স্বৰ্গত বোতল বন্দী কৰি থোৱা হৈছে। যাতনা, মানব যাতনা, এক ঠাইৰ পৰা আনলৈ কঢ়িৰাই লোৱা হয়, কিনা আৰু বেচা হয়। ঈ(ৰে তেখেতৰ ত্ৰে(াধ ধৰি ৰাখিব কিন্তু আৰু অলপ সময়ৰ বাৰে। তাৰ ত্ৰে(াধ এই জাতিৰ বিৰূদ্ধে জ্বলি উঠে আৰু বিশেষকৈ সেই ধাৰ্ম্মিক দলবোৰৰ বিৰূদ্ধে যি বিলাকে অনুমোদন কৰিছে আৰু নিজ সকলে এই ভয়ানক বেপাৰত লিপ্ত হৈছে। এনেকোৱা অবিচাৰ, এনেকোৱা অত্যাচাৰ, এনেকোৱা যাতনা, নম্ৰ আৰু বিনীত যীশুৰ স্বীকৃত শিষ্যবিলাকে নিৰ্দয় ওদাসিনেৰে সা(্য কৰিব পাৰে। তেওঁলোকৰ বহুতোৱে ঘৃণনীয় সন্তোষেৰে, নিজ সকলেই গোটেই অবৰ্ণনীয় যাতনা বিধান কৰে। আৰু তথাপিও ঈ(ৰক পূজা কৰিবলৈ সাহস কৰে। এয়া হৈছে ভক্তি(পূৰ্ণ বিদ্ৰুপ আৰু চয়তানে ইয়াৰ ওপৰত উল্লাসিত হয়, আৰু যীশু তেখেতৰ দূতবিলাকক এনেকোৱা অসংলগ্নতাৰ সৈতে এই বুলি নাৰকী জয়োল্লাসেৰে। তিৰস্কাৰ কৰে, এনেকোৱা হৈছে খ্ৰীষ্টৈৰ শিষ্যবিলাক।

এই স্বীকৃত খ্রীষ্টান বিলাকে শহীদ সকলৰ যাতনা ভোগৰ বিষয়ত পৰে। তেওঁলোকে আচৰিত হয় যে চুকৰ পানী ওলাই পৰে। তেওঁলোকে আচৰিত হয় যে মানুহ বিলাকে কেতিয়াবা এনেকোৱা হৃদয় ধাৰণ কৰিব পাৰে যিটো ইমানেই কঠিন যে তেওঁলোকৰ স্বজাতীয় লোকৰ ওপৰত এনেকোৱা অমানবিক নিষ্ঠুৰতা প্ৰয়োগ কৰিব পাৰে, যেতিয়া একই সময়ত তেওঁলোকৰ স্বজাতীয় লোকক তেওঁলোকে দাসত্বত ধৰি ৰাখে। আৰু এইটোৱে আটাইখিনি নহয়। তেওঁলোকে প্ৰকৃতিৰ বন্ধনবোৰ বলেগ কৰে, আৰু নিষ্ঠুৰ হৈ তেওঁলোকৰ স্বজাতীয় লোকক নিত্য অত্যাচাৰ কৰে। তেওঁলোকে নিৰ্দয় নিষ্ঠুৰতাৰে অতিকৈ অমানবিক অত্যাচাৰ বিধান কৰিব পাৰে, যিটো পোপবাদী আৰু বিধৰ্ম্মীবিলাকে খ্ৰীষ্টৰ শিষ্য সকলৰ প্ৰতি যে নিষ্ঠুৰতা জাপি দিয়ে তাৰ সৈতে ভালদৰেই তুলনা হব পাৰে। দূতে কলে, এনেকোৱা মানুহবিলাকৰ কথাৰ পৰা ঈ(্বৰৰ বিচাৰৰ প্ৰাণদণ্ডৰ দিনা বিধৰ্মী আৰু পোপবাদী বিলাকৰ বাৰে বেচি সহনীয় হব। অত্যাচাৰিত সকলৰ কান্দোন আৰু যাতনাভোগ স্বৰ্গৰ ফালে গৈ পায়, আৰু যি কঠিন হৃদয় অবৰ্ণনীয়, অতিকৈ যন্ত্ৰণাদায়ক দৈহিক, মানসিক দুঃখ-কষ্ট, তাৰ স্ৰষ্টাৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিতে মনুষ্য জাতিক, তাৰ স্বজাতীয় লোকক ঘটোৱাত দূতবিলাকে আচৰিত হল। তেনেকোৱা মানুহবিলাকৰ নাম তেজত, বেতৰ কোবৰ চিনত আঁচ কৈ, কষ্টভোগৰ বৰকৈ বেদনাদায়ক, গৰমচকুৰ পানী বানত লিখি থোৱা আছে। ঈ(্বৰৰ ত্ৰে(াধ বন্ধ ন হব যেতিয়া ন লৈ পোহৰৰ দেশক তেখেতৰ ত্ৰে(াধৰ বাটিৰ

একেবাৰে তলৰ ভাগটো পান কৰোৱায় আৰু বেবিলনৰ ফালে দূগুণ প্ৰতিফল দিয়ে। সি যেনেকোৱা ব্যৱহাৰ কৰিলে হেঁতেন, তোমালোকও তাৰ প্ৰতি তেনেকোৱা ব্যৱহাৰ কৰা আৰু তাৰ কাম অনুসৰি দুগুণ প্ৰতিফল তাক দিয়া(সি যিটো পাত্ৰত পানীয় প্ৰস্তুত কৰিলে হেতেঁন, সেই পাত্ৰত তাৰ বাবে দু'গুণ পৰিমাপৰ পানীয় প্ৰস্তুত কৰা।

মই দেখিলো যে দাস প্ৰভুক তেওঁৰ দাসৰ আত্মাৰ বাবে উত্তৰ দিব লাগিব যাক তেওঁ অজ্ঞতাত ৰাখিছে(আৰু দাসৰ আটাইখিনি পাপ প্ৰভুৰ ওপৰত আহি পাৰিব। দাসক ঈ(ৰে স্বৰ্গলৈ লব নোৱাৰে, ঈ(ৰৰ বা বাইবেলৰ সম্বন্ধে একোৱে নে জানি তাৰ প্ৰভুৰ চাবুক অবিহনে একোকেই ভয় ন কৰি, আৰু তেনেকোৱা উন্নত এটা অৱস্থা ধাৰণ ন কৰি, যাক অধোগতি আৰু অজ্ঞতাত ৰখা হৈছে। কিন্তু তেওঁ তাৰ বাবে অত্যন্ত ভাল বিষয়টো কৰে যি এজন সদয় ঈ(ৰেই কৰিব পাৰে। তেওঁ তাৰ বিষয়ত এনেকোৱা কৰে যে সি নাছিল, যেতিয়া প্ৰভুক এম অন্তিম আঘাত ভোগ কৰিব লাগিব। আৰু তাৰ পিচত দ্বিতীয় পুনৰুত্থানত উঠি আহিব লাগিব। আৰু দ্বিতীয়টো, আটাইতকৈ ভয়াৱহ মৃত্যু ভোগ কৰিব লাগিব। তেতিয়া ঈ(ৰৰ কোষ (ান্ত হব।

এমাজ ৫ঃ২১(ৰোমানজ ১২ঃ১৯(দৈববাণী ১৪ঃ৯-১০(১৮ঃ৬ দেখব।

অধ্যায় ৩৪

চিএ(ৰ

মই দেখিলো দূতবিলাকে স্বৰ্গত ইফালে সিফালে লৰালৰি কৰিছে। তেওঁলোকে পৃথিৱী লৈ নামিছে আৰু আকৌ স্বৰ্গলৈ উঠিছে, কিছুমান গুৰুত্বপূৰ্ণ ঘটনাৰ পুৰোৱাৰ বাৱে প্ৰস্তুত হৈছে। তাৰ পিচত মই দেখিলো আৰু এজন পৰাত্ৰ(মী দূতক পৃথিৱীলৈ পঠিওৱা হল, আৰু তৃতীয় দূতৰ সৈতে তেওঁৰ মাত একে লগ হল। আৰু তেওঁৰ বাণীত (মতা আৰু প্ৰভাৱ প্ৰদান কৰিলে। অতিকৈ (মতা আৰু গৌৰৱ দূত জনক দিয়া হল। আৰু যেনে তেওঁ নামিল, পৃথিবী তেওঁৰ গৌৰৱত আলোকিত হল। তেতিয়া দূতজনে উচ্চস্বৰে ঘোষণা কৰিল, বৰ বেবিলন পতিত হৈছে। এয়া ভূতবোৰৰ আবাস, গোটেই অশুচি আত্মাৰ কাৰাগাৰ আৰু গোটেই অশুচি আৰু ঘৃণনীয় চৰাইৰ সঁজা হৈ পৰিছে। বেবিলন পতনৰ খবৰ, যেনে দ্বিতীয় দূতৰ দ্বাৰা প্ৰদত্ত হল, আকৌ দিয়া হল, সেই অনাচাৰবোৰ যোগ কৰি যিটো ১৮৪৪ চনৰ পিচৰ পৰা গীৰ্জাঘৰবোৰত প্ৰৱেশ কৰি আহিছে এই দূতৰ কামটো সঠিক সময়ত আহে আৰু তৃতীয় দূতৰ খবৰত শেষ ডাঙৰ কামত যোগ দিয়ে, যেনে এয়া এটা উচ্চস্বৰে উত্থাপন কৰা হয়। আৰু যতে ততে ঈ(ৰৰ মানুহবিলাকক সেই প্ৰলোভনৰ (ণত থিয় হবলৈ উপযুক্ত(কৰা হয় যি সোনাকালেই তেওঁ লোকই সা(াৎ কৰিব। মই দেখিলো

তেওঁলোকৰ ওপৰত অতিকৈ পোহৰ থিতাপি লৈছে। আৰু তেওঁলোক খবৰ টোত একেলগে হল, আৰু সহসেৰ তৃতীয় দূতৰ খবৰটো ঘোষণা কৰিল।

স্বৰ্গৰ পৰা পৰাত্ৰ(মী দূতক সহায় কৰিবলৈ দূতবিলাকক পঠিওৱা হল। আৰু মই মাতবোৰ শুনিলো যি যতে ততে বোজা যেন লাগিল, আৰু মোৰ মানুহসকল, তাৰ পৰা ওলাই আহা, যাতে তাৰ পাপত ভাগ নলোৱা আৰু তাৰ আপদীয়া বস্তুবোৰ নোপোৱা। কাৰণ তাৰ পাপ আকাশ লৈ বিস্তৃত হৈছে আৰু ঈ(্বৰে তাৰ অপৰাধবোৰ মনত ৰাখিছে। এই খবৰটো তৃতীয় খবৰটোৰ প্ৰতি এটা সংযোজন যেন লাগিল আৰু ইয়াক জোৱা দিলে। ঈ(্বৰৰ মহিমা ধৈৰ্য্যশীল, বৈ থকা সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ ওপৰত থিতাপি ললে, আৰু তেওঁলোকে বেবিলনৰ পতনৰ ঘোষণা কৰিল, তাৰ মাজৰ পথা ঈ(্বৰৰ মানুহবিলাকক ওলাই আহিবলৈ আহ্বান কৰিল। নিৰ্ভয়েৰে শেষ ভক্তি(পূৰ্ণ সতৰ্কীকৰণ প্ৰদান কৰিল, যাতে তেওঁলোক তাৰ ভয়ানক অদৃষ্ট এৰাব পাৰে।

যি পোহৰ বৈ থকা সকলৰ ওপৰত পৰিনত হল যতে ততে ভেদ কৰিলে আৰু গীৰ্জাঘৰবোৰত যিবিলাকৰ কোনো পোহৰ আছিল, যি সকলে তিনিটা বাণী শুনা আৰু অগ্ৰাহ্য কৰা নাছিল, আহ্বানত সহাঁৰি দিলে আৰু পতিত গীৰ্জাঘৰবোৰক এৰি দিলে। এই বাণীবোৰ প্ৰদান কৰা আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত পোহৰ জ্বলি উঠাৰ পিচৰে পৰা বহুতেৰে বহুবছৰৰ দায়বদ্ধতাত আহিছিল, আৰু

তেওঁলোকৰ জীবন বা মৃত্যু বাচি লোৱাৰ বিশেষ সুবিধা আছিল। কিছুমানে জীৱন বাচি ললে আৰু প্ৰভুৰ বাৱে বৈ থকা সকলৰ সৈতে তেওঁলোকৰ অস্থান ললে, যিবিলাকে তেখেতৰ সকলো বিধি মানি চলিছিল। তৃতীয় বাণীটো ইয়াৰ কাম কৰিব, সকলোৱে ইয়াৰ ওপৰত পৰীি(ত হব, আৰু বহুমূলীয়া সকলক ধাৰ্ম্মিক দলবোৰৰ পৰা ওলাই আহিবলৈ আহ্বান কৰা হব।

এটা বাধ্য কৰা (মতা সৎ ব্যত্তি(সকলক লৰচৰ কৰায়, যেতিয়া ঈ(ৰৰ (মতাৰ প্ৰদৰ্শন আত্মীয় আৰু বন্ধ বৰ্গক ভয়তে আত্ম সংযমত ধৰি ৰাখে, আৰু সিঁহতে, তেওঁলোকক বাধা দিবলৈ সাহস ন কৰে। সেইটো কৰিবলৈ সিঁহতৰ সেই (মতাও নাই, তেওঁলোকক যিবিলাকে তেওঁলোকৰ ওপৰত ঈ(ৰৰ আত্মাৰ কামটো অনুভব কৰে। শেষ আহ্বানটো আন কি দাস বিলাকৰ ওচৰত লৈ যোৱা হয় আৰু তেওঁলোকৰ মাজৰ ধাৰ্ম্মিক বোৱে, বিনীত প্ৰকাশেৰে, তেওঁলোকৰ উদ্ধাৰৰ আশাত তেওঁলোকৰ বৰ আনন্দৰ গীতবোৰ মেলি ধৰে, আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰভুবিলাকে, ভয় আৰু বিস্ময়ত তেওঁলোকক নিৰ্বাক হবলৈ বাধা দিব নোৱাৰে। পৰাত্র(মী আশ্চৰ্য্য কামবোৰ সম্পন্ন কৰা হয়, বেমাৰী বোৰে সুস্থ হৈ উঠে, আৰু চিনবোৰ আৰু অদ্ভুত ঘটনা বোৰ বি(াসী সকলক অনুসৰণ কৰে। ঈ(ৰে কামটোৰ মাজতে আছে, আৰু প্ৰতি জন সিদ্ধ পুৰুষে পৰিনাম বোৰৰ কথালৈ নিৰ্ভীক হৈ, তেওঁৰ নিজৰ বিবেক শত্তি(অনুসৰণ কৰে, আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে একেলগ

হয় যি বিলাকে ঈ(ৰৰ সকলো আজ্ঞা মানি চলিছে, আৰু তেওঁলোকে (মতাৰে চাৰি ও কাযে বাণীটো প্ৰকাশ কৰে। মই দেখিলো যে মাজনিশাৰ ঘোষণাক বহুদূৰলৈ চেৰ পেলাই (মতা আৰু বলেৰে তৃতীয় বাণীটোৰ সমাপ্তি হব।

ঈ(ৰৰ দাস বিলাকে ওপৰৰ পৰা (মতা সম্পন্ন হৈ তেওঁলোকৰ মুখ উজালিল আৰু পবিত্ৰ উৎসৰ্গৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ কামটো পুৰা কৰিবলৈ আৰু স্বৰ্গৰ পৰা বাণীটো ঘোষণা কৰিবলৈ আগুৱাই যায়। ধাৰ্ম্মিক দলবোৰলৈ বিস্তাৰ হৈ থকা আত্মাবোৰে আহ্বানটোত সহাঁৰি দিলে। আৰু বহুমুলীয়া সকলক শাপ গ্ৰস্ত গীৰ্জা ঘৰবোৰৰ পৰা লৰালৰিকৈ তলাই লোৱা হল যেনেকৈ বিনাশৰ আগত লটক চেডমক লৰালৰিকৈ ৱলাই লোৱা হৈছিল। ঈ(ৰৰ মানুহবিলাকক সেই উৎকৰ্ষ গৌৰবেৰে উপযুক্ত(আৰু মজবুত কৰা হল, যিটোৰ ভালেমানখিনি তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰিল, তেওঁলোকক প্ৰলোভনৰ (ণটো সহ্য কৰিবলৈ প্ৰস্তুত কৰিল। এটা মানুহৰ জাকত মই বহুতোমাত শুনিলো, ইয়াত সেই সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ ধৈৰ্য্য দেখা যায়, যি সকলে ঈ(ৰৰ আজ্ঞা আৰু যীশুৰ বি(াস মানি চলে।

আদি গ্ৰস্ত অধ্যায় ১৯(দৈববাণী ১৪ঃ১২(১৮ঃ২-৫ দেখক

অধ্যায় ৩৫

তৃতীয় বাণীৰ সমাপ্তি

মোক সেই সময়লৈ নির্দ্দেশিত কৰা হল যেতিয়া তৃতীয় বাণীটো শেষ হৈ আহিছিল। ঈশ্বৰৰ (মতা তোখতৰ মানুহ বিলাকৰ ওপৰত থিতাপি লৈছিল। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ কামটো সম্পন্ন কৰিছিল, আৰু তেওঁলোকেৰ আগলৈ কঠিন মুহুৰ্ত্তৰ বাৱে প্ৰস্তুত হল। তেওঁলোকে প্ৰভুৰ উপস্থিতিৰ পৰা অন্তিম বাৰিষা বা স্ফুৰ্তিদায়ক পাইছিল, আৰু জীয়া সা( ) সজীব হৈছিল। শেষ বৰকৈ সতৰ্কীকৰণ য'তে ত'তে ঘোষিত হৈছিল, আৰু এয়া জগতৰ সেই অধিবাসীসকলক উদ্‌গাই দিছিল আৰু খং তোলিছিল, যিবিলাকে বাণীটো গ্ৰহণ ন কৰে।

মই দেখিলো দূতবিলাকে স্বৰ্গত ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ লৰালৰি কৰিছে। তেওঁৰ কাষত এজন লিখকৰ দোৱাত লৈ এজন দূতে পৃথিৱীৰ পৰা ঘূৰি আহিল, আৰু যীশুলৈ প্ৰতিবেদন দিলে যে, তেওঁৰ কাম সম্পন্ন হল, আৰু সিদ্ধ পুৰুষ বিলাকক গণা হল আৰু মোহৰ মাৰা হল। তেতিয়া মই যীশুক দেখিলো, যি দহোটা আজ্ঞা থকা পেৰাৰ আগত পৰিচৰ্যা কৰি আছিল, ধূপাধাৰ খন দলিয়াই পেলালে। তেওঁ ওপৰমুখীয়া হৈ তেখেতৰ হাত দুখন তুলিলে আৰু উচ্চৈস্বৰত ক'লে, এয়া হৈছে, গোটেই দূতৰ দলটো

নিজৰ নিজৰ ৰাজমুকুট খুলি থলে যেনে যীশু ভক্তি(পূৰ্ণ ঘোষণা কৰিল, যি অনাচাৰী, সি ইয়াৰ পিছতে অনাচাৰ কৰক আৰু যি কদৰ্য্য, সি ইয়াৰ পিছত কদৰ্য্য হওঁক, আৰু যি ধাৰ্ম্মিক, সি ইয়াৰ পিছত ধৰ্ম্মাচৰণ কৰক, আৰু যি পবিত্ৰ, সি ইয়াৰ পিছত অধিক পবিত্ৰ হওঁক।

মই দেখিলো যে তেতিয়া প্ৰতিটো বিচাৰ্য্য বিষৰ জীৱন বা মৃত্যুৰ বাৰে স্থিৰ কৰা হল। তেখেতৰ মানুহবিলাকৰ পাপ সমূহ যীশু মছি পেলাইছিল। তেখেতে তেখেতৰ ৰাজ্যে গ্ৰহণ কৰিছিল। আৰু তেখেতৰ ৰজাৰ প্ৰজাবিলাকৰ বাৰে প্ৰায়শ্চিত্ত কৰোৱা হৈছিল। যেতিয়া যীশু ধৰ্ম্ম মন্দিৰত পৰিচৰ্য্যা কৰি আছিল, মৃতক ধাৰ্ম্মিক সকলৰ বাৰে বিচাৰ চলোৱা হৈছিল, আৰু তাৰ পিচতে জীয়া ধাৰ্ম্মিকবিলাকৰ বাৰে। ৰজাৰ প্ৰজাবিলাকে গঠিত হল। মেষপালকৰ বিয়া সম্পন্ন হল। ৰাজৰখন আৰু গোটেই স্বৰ্গৰ যীশু ৰজাবিলাকৰ ৰজা, আৰু প্ৰভু সকলৰ প্ৰভু হিচাপে ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিব।

যেনে যীশু আটাইজনক পবিত্ৰ স্থানৰ পৰা ওলাই পৰিল, মই শুনিলো তেখেতৰ পোচাকৰ ওপৰত ঘন্টাবোৰৰ জুন জুনাৰ্ন, আৰু যেনে তেখেতে স্থান ত্যাগ কৰিলে, পৃথিবীৰ অধিবাসী সকলৰ এন্ধাৰৰ এটা ডাৱৰ আৱাবৰ ল'লে। তেতিয়া অপৰাধী মানুহ আৰু বিতুষ্ট ঈ(ৰৰ মাজত কোনো মধ্যস্থ লোক নাছিল। যেতিয়া যীশু ঈ(ৰৰ আৰু অপৰাধী মানুহৰ মাজত থিয় হৈ থাকিছিল,

মানুহবিলাকৰ ওপৰত এটা প্ৰতিৰোধ আছিল(কিন্তু যেতিয়া যীশুৰ মানুহ আৰু পিতৃন মাজৰ পৰা ওলাই গ'ল, প্ৰতিৰোধটো আতৰ গল আৰু মানুহৰ ওপৰত চয়তানৰ নিয়ন্ত্ৰণ আছিল। যেতিয়া যীশু ধৰ্ম্ম মন্দিৰত পুৰুহিতালি কৰিল আপদীয়া বস্তুবোৰ নিগৰাই জলাৰাটো অসম্ভব আছিল(কিন্তু যেতিয়া তাত তেখেতৰ কাটো শেষ হল, যেনে তেখেতৰ মধ্যস্থতা শেষ হল, ঈ(ৰৰ ত্ৰে(াধ (ান্ত কৰিবলৈ একোৱে নে থাকে, আৰু এয়া সেই অপৰাধী পাপীৰ আশ্ৰয়হীন মূৰৰ উন্মত্ততাৰ সৈতে উদ্ভব হন, যি মুক্তি(অবজ্ঞা কৰিছ আৰু তিৰস্কাৰক ঘিন কৰিছে। সেই ভয়ানক সময়ত সিদ্ধ পুৰুষ বিলাকে, যীশুৰ মধ্যস্থতা শেষ শেষ হোৱাৰ পিছত, এজন পবিত্ৰ ঈ(ৰৰ দৃষ্টিত বাস কৰিছিল, এজন মধ্যস্থ লোকৰ অবিহনেই। প্ৰতিটো মোকদ্দমা নিস্পত্তি হল, প্ৰতি খন মণিমুক্ত(গণা হল। যীশুৱে স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ বাহিৰৰ কোঁঠালিত এক মুহুৰ্ত পলম কৰিল, আৰু যি পাপ সমূহ স্বীকাৰ কৰি লোৱা হৈছিল যেতিয়া তেখেতে আটাইজনক পবিত্ৰ স্থানত আছিল, তেখেতে ঘূৰি পাপৰ সৃষ্টি কৰ্ত্তা পিশাচৰ ওপৰত স্থাপন কৰিল। এইবোৰ পাপৰ শাস্তি তাক অবশ্যেই ভোগ কৰিব লাগিব।

তেতিয়া মই দেখিলো যীশুৱে তেখেতৰ যাজকীয় কাপোৰ খুলি ৰাখে অৰু নিজকে তেখেতৰ আটাইতকৈ ৰাজকীয় পোচাকত সজায় - তেখেতৰ মূৰৰ ওপৰত বহুতো ৰাজ মুকুট আছিল, এটা ৰাজ মুকুটৰ ভিতৰত আনটো আৰু দূতৰ দলটোৱে বেৰি ধৰা

হল। আৰু তেখেতে স্বৰ্গ ত্যাগ কৰিল। আপদীয়া বস্তুবোৰ পৃথিবীৰ অধিবাসী সকলৰ ওপৰত পৰি আছিল। কিছু মানে ঈশ্বৰৰ প্ৰকাশভাবে নিন্দা কৰিছিল আৰু তেখেতক শাস্ত দিছিল। আনবিলাকে ঈশ্বৰৰ মানুহবিলাকৰ ফালে বেগেৰে ঠেলি গল। আৰু তেওঁলোকক শিকাৰলৈ বিনতি কৰিল কেনেকৈ তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ বিচাৰৰ পৰা সাৰিব পাৰে।

কিন্তু তেওঁলোকৰ বাৱে ধাৰ্ম্মিক সকলৰ একোৱে নাছিল। পাপী বিলাকৰ বাৱে শেষ চকুলো পতিত হৈছিল, শেষ যন্ত্ৰনাদায়ক প্ৰাৰ্থনা উৎসৰ্গ কৰা হৈছিল। শেষ ভাৰ বহন কৰা হৈছিল। দয়াৰ মুধৰ মাত আৰু তেওঁলোকক আমন্ত্ৰণ না জনায়। সতৰ্কীকৰণ শেষ নিৰ্দেশ দিয়া হৈ গৈছিল। যেতিয়া সিদ্ধ পুৰুষ সকল, আৰু গোটেই স্বৰ্গ তেওঁলোকৰ মুক্তিত আগ্ৰহী আছিল। নিজসকলৰ বাৱে তেওঁলোকৰ কোনো আগ্ৰহ কৰিল, কিন্তু এয়া পাবলৈ কোনো চেষ্টা কৰা নাছিল। তেওঁলোকে জীৱন পচৰ কৰা নাছিল। তেওঁলোকে জীৱন পচৰ কৰা নাছিল, আৰু তেজও নাই। কোনো দয়ালু ত্ৰাণকৰ্তা তেওঁলোকৰ বাৱে লড়িবলৈ আৰু কান্দিবলৈ নাই, ৰেহাই দিয়ক, পাপীক আৰু অলপ সময়ৰ বাৱে ৰেহাই দিয়াক। গোটেই স্বৰ্গখন যীশুৰ সৈতে একেলগ হৈছিল, যেনে তেওঁলোকে ভয়ানক কামবোৰ শুনিলে, এয়া হৈছে, এয়া শেষ হৈগৈছে। মুক্তিৰ পৰিকল্পনাখন গ্ৰহণ কৰিবলৈ পচন কৰিছিল। আৰু যেনে দয়াৰ মধুৰ মাত পাতল হৈ আহিল, এটা ভয়াতুৰ অৱস্থা আৰু আতঙ্ক তেওঁলোকক সাবটি

ধৰিল। বৰ স্পষ্টকৈ তেওঁলোকে শুনে, বৰ দেৰী হৈ গৈছে। বৰ দেৰী হৈ গৈছে।

যিবিলাকে ঈ(ৱৰৰ কথাত মূল্য দিয়া নাছিল ইমূৰৰ পৰা সি মূৰলৈ লৰালিৰি কৰিল। তেওঁলোকে সাগৰৰ পৰা সাগৰলৈ, উত্তৰৰ পৰা পূব দিশলৈ ঘুৰি ফুৰিল, প্ৰভুৰ কথা বিচাৰিবলৈ। দূতে কলে, তেওঁলোকে এইটো বিচাৰি নে পায়। দেশত আকাল দেখা দিছে, এয়া অন্নৰ আকাল বা পানীৰ পিয়াহ ন হয়। কিন্তু প্ৰভুৰ কথা শ্ৰৱণৰ, ঈ(ৱৰৰ ওচৰৰ পৰা অনুমোদনৰ এটা কথাৰ বাৰে তেওঁলোকে কিনো নি দিয়ে। কিন্তু না হয়, তেওঁলোকক ভোক আৰু পিয়াহ অবশ্যেই লাগিব লাগে। নিতো তেওঁলোকে মুক্তি(অবজ্ঞা কৰিছে। আৰু পাৰ্থিৱ আনন্দ আৰু পাৰ্থিব ঐ(ৱৰ্য্যক কোনো স্বৰ্গীয় উদ্দেশ্য আৰু ঐ(ৱৰ্য্যৰ পৰা বেচি মূল্য দিছে। তেওঁলোকে যীশুক অগ্ৰাহ্য কৰিছে আৰু তেখেতৰ সিদ্ধ পুৰুষ সকলক অবজ্ঞা কৰিছে। কদৰ্য্য চিৰদিনৰ বাৰে কাৰ্য্যই অবশ্যে থাকি যাব।

দুষ্ট বিলাকৰ এটা ডাঙৰ অংশ অতিকৈ ত্ৰু(দ্ধ হল। যেনে তেওঁলোক আপদীয়া বস্তুবোৰৰ প্ৰভাৱসমূহ ভোগ কৰিল। এয়া আছিল ভয়লগা যাতনাৰ এখন দৃশ্য মাতৃপিতৃসকল তীব্ৰভাবে তেওঁলোকৰ সন্তান বিলাকক তিৰস্কাৰ কৰি আছিল, ভ্ৰাতৃবিলাকে তেওঁলোকৰ ভনীসকলক আৰু ভনী সকলে তেওঁলোকৰ ভ্ৰাতৃবিলাকক। প্ৰত্যেক দিশতে উচ্চৈস্বৰত কান্দোন শুনা গল। এয়া আছিল তুমি যি মোক সত্য গ্ৰহণ কৰাৰ পৰা আতঁৰত ৰাখিছিলা,

যিটোৱে মোক এই ভয়ানক (ণৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে হয়। মানুহ বিলাকে তীব্ৰ ঘৃণাৰে ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য সকলৰ ওপৰত ঘূৰিল, আৰু এই বুলি তেওঁলোকক তিৰস্কাৰ কৰিলে, তোমালোকে আমালোকক সতৰ্ক কৰি দিয়া নাই। তোমালোকে আমালোকক ক'লা যে, গোটেই জগত খন ধৰ্ম্মান্তৰিত হবলৈ ধৰিছিল আৰু ঘোষণা কৰিলা। শান্তি, শান্তি প্ৰতিটো ভয়কে শান্ত কৰিবলৈ যিটো উদ্‌গাই দিয়া হৈছিল। এই (ণৰ বিষয়ত তোমালোকে আমাক কোৱা নাই, আৰু যি বিলাকে ইয়াৰ বিষয়ত আমাক সতৰ্ক কৰিল, তোমালোকে কলা ধৰ্ম্মান্ধ আছিল আৰু অনিষ্টকাৰী মানুহ আছিল যি সকলে আমালোকক ধ্বংস কৰিব। কিন্তু ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য সকলে, মই দেখিলো ঈ(ৰৰ ত্ৰে(াধৰ পৰা সাৰি যোৱা নাছিল। তেওঁলোকৰ মানুহবিলাকৰ যাতনা ভোগৰ পৰা তেওঁলোকৰ যাতনাভোগ দহগুণ আছিল।

এজেকিয়েল ৯ঃ২-১১(ডেনিয়েল ৭ঃ২৭(হোচিয়া ৬ঃ৩(এমোচ ৮ঃ১১-১৩(দৈববাণী অধ্যায় ১৬, ১৭ঃ১৪ দেখক।

অধ্যায় ৩৬

জেকবৰ আহুকাল

মই দেখিলো সিদ্ধপুৰুষ বিলাকে নগৰ সমূহ আৰু গাঁওসমূহ এৰিছে, আৰু দলবদ্ধ হৈ একেলগ হৈছে। আৰু অতিকে নির্জন ঠাইত বাস কৰিছে। দূতবিলাকে তেওঁলোকক খাদ্য আৰু পানী যোগাৰ কৰি দিলে, কিন্তু দুষ্টবোৰ ভোগ আৰু পিয়াহত কণ্ঠ পাই আছিল। তাৰ পিচত মই দেখিলো পৃথিবীৰ আগৰনুৱা সকলে একেলগহৈ আলোনো কৰিল, আৰু চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে ব্যস্ত আছিল। মই দেখিল এখনি লেখ, আৰু দেশৰ বিভিন্ন ভাগত তাৰ প্ৰতিলিপি বোৰ বিস্তাৰিত হৈ, লিখিত নির্দ্দেশ দিছে, যে যদি সিদ্ধ পুৰুষবিলাকে তেওঁলোকৰ অদ্ভুত বিশ্বাস ত্যাগ কৰে, বিশ্ৰামৰ দিন খনক পৰিত্যাগ কৰে আৰু প্ৰথম দিন খন মানি চলে, তেনেকোৱা এটা সময়ৰ পিচত, তেওঁলোকক মৃত্যু মুখত ঠেলিবলৈ, তেওঁলোক স্বাধীন আছিল। কিন্তু এই সময়ত সিদ্ধ পুৰুষ সকলে শান্ত আৰু সুস্থিৰহৈ, ঈশ্বৰত আস্থা ৰাখিছিল আৰু তেখেতৰ যোৱাৰ বাবে এটা পথ ওলিওৱা হব। কোনো কোনো স্থানত, লিখিত আদেশ মান্য হোৱাৰ সময়ৰ আগতে, তেওঁলোকক হত্যা কৰিবলৈ দুষ্ট মানুহবিলাকে সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ ওপৰত খেদা মাৰি আহিল, কিন্তু যুদ্ধৰ মানুহবিলাকৰ

ৰূপত দূতবিলাকে তেওঁলোকৰ বাৱে লৰিয়। অতিপাত উচ্চ আসনৰ সিদ্ধ পুৰুষ সকলক নাশ কৰাৰ বিশেষ সুযোগ পাবলৈ চয়তানে আশা কৰিল(কিন্তু তেখেতৰ মানুহ বিলাকৰ ওপৰত নজৰ দিবলৈ ঈ(ৰে তেখেতৰ দূতবিলাকক নিৰ্দ্দেশদিলে। কাৰণ ঈ(ৰে তেওঁলোকৰ বাৱে ধৰ্ম্মৰ(ণ প্ৰতিজ্ঞা কৰি সন্মানিত হব আৰু তেওঁলোকৰ চাৰিওকাষে বিধৰ্ম্মীবোৰৰ সা(াতত তেখেতৰ বিধি মানি চলিছিল(আৰু যীশুৱে সেই বি(স্ত, ৰৈ থকা সকলক ৰূপান্তৰিত কৰি সন্মানিত হব। যি বিলাকে ইমানদিন তেওঁলোকৰ মৃত্যু নে দেখি, তেখেতৰ বাৱে বাঁট চাই থাকিল।

ততালিকে মই দেখিলো সিদ্ধ পুৰুষ সকলে অতিকৈ মানসিক যাতনা ভোগ কৰিছে। জগতৰ দুষ্ট অধিবাসী সকলেৰে তেওঁলোকক বেৰি ধৰা যেন লাগিল। প্ৰতিখন ভেশ তেওঁলোকৰ বিৰূদ্ধে আছিল। দুষ্টবোৰৰ হাতেৰে অৱশেষে ধ্বংস হবলৈ ঈ(ৰে যীশু ৰজাবিলাকৰ ৰজা, আৰু প্ৰভু সকলৰ প্ৰভু হিচাপে ৰাজত্ব কৰিবলৈ ধৰিব।

যেনে যীশু আটহিকে পবিত্ৰ স্থানৰ পৰা ওলাই পৰিল, মই শুনিলো তেখেতৰ পোচাকৰ ওপৰত ঘন্টাবোৰৰ জুন জুৰ্নান, আৰু যেনে তেখেতে স্থান ত্যাগ কৰিলে, পৃথিৱীৰ অধিবাসী সকলৰ এন্ধাৰৰ এটা ডাৱৰ আৱাবৰ ল'লে। তেতিয়া অপৰাধী মানুহ আৰু বিতুষ্ট ঈ(ৰৰ মাজত কোনো মধ্যস্থ লোক না ছিল। যেতিয়া যীশু ঈ(ৰ আৰু অপৰাধী মানুহৰ মাজত থিয় হৈ থাকিছিল,

মানুহবিলাকৰ ওপৰত এটা প্ৰতিৰোধ আছিল(কিন্তু যেতিয়া যীশুৰ মানুহ আৰু পিতৃৰ মাজাৰ পৰা ওলাই গ'ল, প্ৰতিৰোধ আছিল(কিন্তু যেতিয়া যীশুৰ মানুহ আৰু পিতৃৰ মাজাৰ পৰা ওলাই গল, প্ৰতিৰোধটো আতঁৰ গল আৰু মানুহৰ ওপৰত চয়তানৰ নিয়ন্ত্ৰণ আছিল। যেতিয়া যীশু ধৰ্ম্ম মন্দিৰত পুৰুহিতালি কৰিল আপদীয়া বস্তুবোৰ নিগৰাই জলাৱাটো অসম্ভৱ আছিল(কিন্তু যেতিয়া তাত তেখেতৰ কামটো শেষ হ'ৈ, যেনে তেখেতৰ মধ্যস্থতা শেষ হল, ঈ(ৃৰৰ ত্ৰে(াধ (াত্ত কৰিবলৈ একাৰে নে থাকে, আৰু এয়া সেই অপৰাধী পাপীৰ আশ্ৰয়হীন মূৰৰ উন্মত্ততাৰ সৈতে উদ্ভব হল, যি মুত্তি(অবজ্ঞা কৰিছে আৰু তিৰস্কাৰক ঘিন কৰিছে। সেই ভয়ানক সময়ত সিদ্ধ পুৰুষ বিলাকে, যীশুৰ মধ্যস্থতা শেষ হোৱাৰ পিছত, এজন পবিত্ৰ ঈ(ৃৰৰ দৃষ্টিত বাস কৰিছিল, এজন মধ্যস্থ লোকৰ অবিহনেই প্ৰতিটো মোকদ্দমা নিষ্পত্তি হল, প্ৰতি খন মণিমুত্ত(গণা হল। যীশুৱে স্বৰ্গীয় ধৰ্ম্ম মন্দিৰৰ বাহিৰৰ কোঁঠালিত এক মূহুৰ্ত পলম কৰিল, আৰু যি পাপ সমূহ স্বীকাৰ কৰি লোৱা হৈছিল যেতিয়া তেখেতে আটাইজনক পবিত্ৰ স্থানত আছিল, তেখেতে ঘূৰি পাপৰ সৃষ্টি কৰ্ত্তা পিশাচৰ ওপৰত স্থাপন কৰিল। এইবোৰ পাপৰ শাস্তি তাক অবশ্যেই ভোগ কৰিব লাগিব।

তেতিয়া মই দেখিলো যীশুৱে তেখেতৰ যাজকীয় কাপোৰ খুলি আৰু নিজকে তেখেতৰ আটাইতকৈ ৰাজকীয় পোচাকত সজায় - তেখেতৰ মূৰৰ ওপৰত বহুতো ৰাজ মুকুট আছিল, এটা ৰাজ

মুকুটৰ ভিতৰত আনটো আৰু দূতৰ দলটোৰ বেৰি ধৰা হল। আৰু তেখেতে স্বৰ্গ ত্যাগ কৰিল। আপদীয়া বস্তুবোৰ পৃথিবীৰ অধিবাসী সকলৰ ওপৰত পৰি আছিল। কিছুমানে ঈ(্বৰৰ প্ৰকাশ্যভাবে নিন্দা কৰিছিল আৰু তেখেতক শান্ত দিছিল। আনবিলাকে ঈ(্বৰৰ মানুহবিলাকৰ ফালে বেগেৰে ঠেলি গল। আৰু তেওঁলোকক শিকাৰলৈ বিনতি কৰিল কেনেকৈ তেওঁলোকে ঈ(্বৰৰ বিচাৰৰ পৰা সাৰিব পাৰে।

কিন্তু তেওঁলোকৰ বাৰে ধাৰ্ম্মিক সকলৰ একোৱে নাছিল। পাপী বিলাকৰ বাৰে শেষ চকুলো পতিত হৈছিল, শেষ যন্ত্ৰণাদায়ক প্ৰাৰ্থনা উৎসৰ্গ কৰা হৈছিল। শেষ ভাৰ বহন কৰা হৈছিল। দয়াৰ মুধৰ মাত আৰু তেওঁলোকক আমন্ত্ৰণ ন জনায়। সতৰ্কীকৰণৰ শেষ নিৰ্দেশ দিয়া হৈ গৈছিল। যেতিয়া সিদ্ধ পুৰুষ সকল, আৰু গোটেই স্বৰ্গ তেওঁলোকৰ মুক্তি(তে আগ্ৰহী আছিল। নিজসকলৰ বাৰে তেওঁলোকৰ কোনো আগ্ৰহ কৰি, কিন্তু এয়া পাবলৈ কোনো চেষ্টা কৰা নাছিল। তেওঁলোকে জীৱন পচৰ কৰা নাছিল, আৰু তেজও নাই। কোনো দয়ালু ত্ৰাণকৰ্তা তেওঁলোকৰ বাৰে লড়িবলৈ াৰু কান্দিবলৈ নাই, ৰেহাই দিয়ক, পাপীক আৰু অলপ সময়ৰ বাৰে ৰেহাই দিয়ক। গোটেই স্বৰ্গখন যীশুৰ সৈতে একেলগ হৈছিল, যেনে তেওঁলোকে ভয়ানক কথাবোৰ শুনিলে, এয়া হৈছে, এয়া শেষ হৈগৈছে। মুক্তি(ৰ পৰিকল্পনাখন গ্ৰহণ কৰিবলৈ পচন্দ কৰিছিল। আৰু যেনে দয়াৰ মধুৰ মাত পাতল হৈ আহিল, এটা

ভয়াতুৰ অৱস্থা আৰু আতঙ্ক তেওঁলোকক সাবটি ধৰিল। বৰ স্পষ্টকৈ তেওঁলোকে শুনে, বৰ দেৰী হৈ গৈছে। বৰ দেৰী হৈ গৈছে।

যিবিলাকে ঈশ্বৰৰ কথাত মূল্য দিয়া নাছিল ইমূৰৰ পৰা সি মূৰলৈ লৰালিৰি কৰিল। তেওঁলোকে সাগৰৰ পৰা সাগৰলৈ, উত্তৰৰ পৰা পূব দিশলৈ ঘূৰি ফুৰিল, প্ৰভুৰ কথা বিচাৰিবলৈ। দূতে কলে, তেওঁলোকে এইটো বিচাৰি নে পায়। দেশত আকাল দেখা দিছে, এয়া অন্নৰ আকাল বা পানীৰ পিয়াহ ন হয়। কিন্তু প্ৰভুৰ কথা শ্ৰবণৰ, ঈশ্বৰৰ ওচৰৰ পৰা অনুমোদনৰ এটা কথাৰ বাৰে তেওঁলোকে কিনো নি দিয়ে। কিন্তু ন হয়, তেওঁলোকক ভোক আৰু পিয়াহ অবশ্যেই লাগিব লাগে। নিতো তেওঁলোকে মুক্তি অবজ্ঞা কৰিছে। আৰু পাৰ্থিৱ আনন্দ আৰু পাৰ্থিব ঐশ্বৰ্য্যকে কোনো স্বৰ্গীয় উদ্দেশ্য আৰু ঐশ্বৰ্য্যৰ পৰা বেচি মূল্য দিছে। তেওঁলোকে যীশুক অগ্ৰাহ্য কৰিছে আৰু তেখেতৰ সিদ্ধ পুৰুষ সকলক অবজ্ঞা কৰিছে। কদৰ্য্য চিৰদিনৰ বায়ে কাৰ্য্যই অবেশ্য থাকি যাব।

দুষ্ট বিলাকৰ এটা ডাঙৰ অংশ অতিকৈ ক্ৰুদ্ধ হল। যেনে তেওঁলোক আপদীয়া বস্তুৱেৰৰ প্ৰভাৱসমূহ ভোগ কৰিল। এয়া আছিল ভয়লগা যাতনাৰ এখন দৃশ্য মাতৃপিতৃসকল তীব্ৰভাবে তেওঁলোকৰ সন্তান বিলাকক তিৰস্কাৰ কৰি আছিল, আৰু সন্তানবিলাকে তেওঁলোকৰ ভনীসকলক আৰু ভনী সকলে

তেওঁলোকৰ ভ্ৰাতৃবিলাকক। প্ৰত্যেক দিশতে উচ্চৈস্বৰত কান্দোন শুনা গল। এয়া আছিল তুমি যি মোক সত্য গ্ৰহণ কৰাৰ পৰা আতঁৰত ৰাখিছিলা, যিটোৱে মোক এই ভয়ানক (ণৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে হয়। মানুহ বিলাকে তীব্ৰ ঘৃণাৰে ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য সকলৰ ওপৰত ঘূৰিল, আৰু এই বুলি তেওঁলোকক তিৰস্কাৰ কৰিলে, তোমালোকে আমালোকক সতৰ্ক কৰি দিয়া নাই। তোমালোকে আমালোকক ক'লো যে, গোটেই জগত খন ধৰ্ম্মান্তিৰিত হববৈল ধৰিছিল আৰু ঘোষণা কৰিলা। শান্তি, শান্তি প্ৰতিটো ভয়কে শান্ত কৰিববৈল যিটো উদগাই দিয়া হৈছিল। এই (নৰ বিষয়ত তোমালোকে আমাক কোৱা নাই, আৰু যি বিলাকে ইয়াৰ বিষয়ত আমাক সতৰ্ক কৰিল, তোমালোকে কলা ধৰ্ম্মান্ধ আছিল আৰু অনিষ্টকাৰী মানুহ আছিল যি সকলে আমালোকক ধ্বংস কৰিব। কিন্তু ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য সকলে, মই দেখিলো ঈ(ৱৰৰ ত্ৰে(াধৰ পৰা সাৰি যোৱা নাছিল। তেওঁলোকৰ মানুহবিলাকৰ যাতনা ভোগৰ পৰা তেওঁলোকৰ যাতনাভোগ দহগুণ আছিল।

এজেকিয়েল ৯ঃ২-১১(ডেনিয়েল ৭ঃ২৭(হোচিয়া ৬ঃ৩(এমোচ ৮ঃ১১-১৩(দৈববাণী অধ্যায় ১৬, ১৭ঃ১৪ দেখক।

অধ্যায় ৩৭

সিদ্ধপুৰুষৰ মুত্তি(

এৰা আছিল মাজনিশা যেতিয়া ঈ(্ৱৰে তেখেতৰ মানুহ বিলাকৰ বাৱে মুত্তি(ৰ কথাটো স্থিৰ কৰিল। যেনে দুষ্টবোৱে তেওঁলোকৰ চাৰিও কাষে ইতিকিং কৰি আছিল, হঠাতে বেশি ওলালে, তাৰ শত্তি(ত চকমকাই, আৰু জেনে নিস্তব্ধ হৈ গল। দুষ্টবোৱে আশ্চৰ্য্যহৈ দৃশ্যখন দেখিল। আচৰিত আৰু অদ্ভুত ঘটনাবোৰ বেগী অনুত্র(মত অনুসৰণ কৰিল। গোটেই খিনিয়ে তাৰ স্বাভাবিক গতিপথৰ পৰা ওলোটা ৰা যেন লাগিল। ভত্তি(পূৰ্ণ আনন্দেৰে সিদ্ধপুৰুষ বিলাকে তেওঁলোকৰ মুত্তি(ৰ চিন্বোৰ দেখিল।

সোঁত বৈ যাবলৈ (ান্ত হল। এন্ধাৰ, গধুৰ ডাৱৰ বোৰ উঠি আহিল, আৰু পৰস্পৰৰ সৈতে ঠেকা ঠেকি খালে। কিন্তু স্থিৰ গৌৰৱৰ এটা নিৰ্ম্মল স্থান আছিল। যাৰ পৰা, বহুতো জলকৰ নিচিনা ঈ(্ৱৰৰ মাত আহিল, যি স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱীক কঁপাই তুলিলে। প্ৰবল ভুমিকম্প হল। কবৰবোৰ লৰি খুলি গল আৰু যি বিলাকে তৃতীয় দূতৰ বাণীৰ অধীনত বিশ্ৰামদিন মানি, বি(্ৱাসত ঢুকাইছিল(তেওঁলোকৰ ধূলিময় শয্যাৰ পৰা, গৌৰৱান্বিত হৈ, সেই শান্তিৰ চুত্তি(শুনিবলৈ ওলাই আহিল যি ঈ(্ৱৰে তেওঁলোকৰ সৈতে কৰিবলৈ ধৰিছিল যি বিলাকে তেখেতৰ বিধি মানি চলিছিল।

আকাশ খন খুলিল আৰু বন্ধ হল আৰু আলোড়নত আছিল। পৰ্ব্বত সমূহ বতাহত খাগৰিৰ নিচিনা কঁপিল, আৰু চাৰিওকাযে জুৰুলা শিলবোৰ নি(প কৰিল। যেনে ঈ(ৰে যীশুৰ আগমনৰ দিন আৰু (ণৰ কথা কলে, আৰু তেখেতৰ মানুহ বিলাকৰ উদ্দেশ্যে চিৰস্থায়ী চুক্তি(অৰ্পণ কৰিল, তেখেতে এটি বাক্য ক'লে, আৰু তাৰ পিচত (ন্তেক বিৰাম ল'লে, যেতিয়া কথাবোৰ পৃথিবীৰ মাজেৰে ঘুৰি থাকিছিল। ঈ(ৰৰ ইজৰাইল বিলাকে ওপৰমুখীয়া দৃষ্টিৰে নিবদ্ধ হৈ থিয় হল। সেই কথাবোৰৰ প্ৰতি কান দিলে যেনে সেই বোৰ জেহোভাৰ মুখৰ পৰা ওলাই আহিল, আৰু পৃথিৱী জুৰি বজ্ৰাৰ আটাইতকৈ সশব্দ ঢেৰেকনিৰ নিচিনা ঘূৰি থাকিল। এয়া অতিকৈ ভক্তি(পূৰ্ণ আছিল। প্ৰতিখন বাক্যৰ শেষত সিদ্ধপুৰুষ বিলাকে উচ্চৈস্বৰত কলে, গৌৰৱ! হাল্লেলুইৰা! তেওঁলোকৰ চেহেৰা ঈ(ৰৰ গৌৰৱেৰে আলোকিত হল। আৰু সেই বোৰ গৌৰবোৰ সৈতে উজলিল যেনে মোজেচৰ মুখখন হৈছিল যেতিয়া তেওঁ চিনাইৰ পৰা নামি আহিল। মহিমাৰ বাৰে দুষ্টবোৰে তেওঁলোকৰ ওপৰত দৃষ্টি দিব নোৱাৰিলে আৰুযেতিয়া কেতিয়াও শেষ নোহোৱা আশীৰ্বাদ তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰিল, যিবিলাকে তেখেতৰ বিশ্ৰামদিন পবিত্ৰভাৱে মানি ঈ(ৰক সন্মান ঘাটিছিল, পশুৰ আৰু তাৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিৰ ওপৰত জয়লাভৰ এটা প্ৰবল চিএ(ৰ দিয়া হল।

তাৰ পিচত আৰম্ভ হল ৰাজহুৱা মহোৎসব, যেতিয়া দেশখনে বিশ্ৰাম লব লাগে। মই দেখিলো ধাৰ্ম্মিক দাসে সাফল্য আৰু জয়ত উঠে, আৰু তাক আৱৰি ৰাখা শিকলবোৰ জোকাৰি

পেলায়, যেতিয়া তাৰ দুষ্ট প্ৰভু বেমেজালিত থাকে নে জানিল কি কৰিব, কাৰণ দুষ্টাৰ ঈ(ৰৰ মাতৰ পৰা ওলিওৱা কথাবাৰ বুজিব নোৱাৰিল। সোনকালেই উদয় হল অতিকৈ বগা ডাৱৰ। ইয়াৰ উপৰত বহিল মনুষ্য পুত্ৰ।

এই ডাৱৰখন যেতিয়া প্ৰথম দূতৰ উদয় হল বৰ সৰু দেখাল দূতে ক'লে যে এয়া আছিল মনুষ্য পুত্ৰৰ চিন্। যেনে ডাৱৰ খন পৃথিবীৰ ওচৰ চাপিল, আমি যীশুৰ উৎকৰ্ষ গৌৰৱ আৰু প্ৰতাপ দেখিব পাৰিলো যেনে তেখেতে জয় কৰিবলৈ আৰোহন কৰি আহিল। দূতবিলাকৰ এটা পবিত্ৰ পৰিষদ তেওঁলোকৰ উজ্জ্বল, চকমকীয়া ৰাজমুকুট তেওঁলোকৰ মূৰত লৈ, তেখেতক ৰখীয়া হৈ লগ দিলে। দৃশ্যখনৰ গৌৰৱ কোনো ভাষাৰ বৰ্ণনা কৰিবলৈ পৰা নে যায়। প্ৰতাপৰ জীয়া ডাৱৰ আৰু অনাৰ্তত্ৰ(ম্য মহিমা, আৰু উচৰ চাপিল, আৰু আমি যীশুৰ সুন্দৰ চেহেৰা খন স্পষ্টকৈ দেখিবলৈ পালো। তেখেতে কাঁইটৰ ৰাজমুকুট পিন্ধা না ছিল। কিন্তু এখন গৌৰৱৰ ৰাজমুকুট তেখেতৰ পবিত্ৰ কপালক বিভূষিত কৰিল। তেখেতৰ পোচাকত আৰু কৰদনত এটা নাম লিখা আছিল। ৰজাবিলাকৰ ৰজা আৰু প্ৰভুসকলৰ প্ৰভু তেখেতৰ চকু দুটা যেন আছিল অগ্নি শিখা, তেখেতৰ ভৰি দু'খন সুক্ষ্ম পিতলৰ নিচিনা আছিল আৰু তেখেতৰ মাত শব্দ কৰিল অনেক সুশ্ৰাব্য বাদ্য যন্ত্ৰৰ দৰে। তেখেতৰ চেহেৰাখন মধ্যাহ(বেলিৰ তদ্ৰুপ উজ্জ্বল আছিল। পৃথিবীখন তেখেতৰ আগত কঁপিল আৰু স্বৰ্গখন কাকতৰ নুবাৰ

দৰে গুচি গল যেতিয়া এয়া একেলগে নুৰীয়া হলে আৰু প্ৰতিখন পৰ্ব্বত আৰু দ্বীপে নিজ নিজ ঠাঁই সলাই আঁতৰ হল। পৃথিবীৰ ৰজাসকল, মহৎ আৰু ধনী ব্যক্তি(বিলাক, প্ৰধান সেনাধ্য(বোৰ পৰাত্ৰ(মী মানুহ বিলাক, প্ৰতিজন দাস আৰু প্ৰত্যেক স্বাধীন মানুহে, চোং বোৰত আৰু পৰ্বত সমূহৰ শিলিত নিজ সকলক লুকালে। পৰ্বত আৰু শিলবোৰক ক'লে, আমাৰ ওপৰত পৰা, যি জনে সিংহাসনত বহি আছে, তেওঁৰ আগৰ পৰা আৰু মেষ পোৱালিৰ ত্ৰে(াধৰ বৰদিন আহি পৰিছে, আৰু কোনে থিয় হৈ থাকিবলৈ পাৰিব?

যি বিলাকে কিছু সময় আগত ঈ(ৰৰ বি(স্ত সন্তান বোৰক পৃথিৱীৰ পৰা নাশ কৰিছে, সিহঁতক, ঈ(ৰৰ মহিমাক সা(্য কৰিব লাগিছিল, যি সিঁহতৰ ওপৰত সাব্যস্ত হ'ল। সিঁহতক তেওঁলোকে মহিমান্বিত ৰূপে দেখিছিল। আৰু গোটেই ভয়াৱহ দৃশবোৰৰ মাজতে তেওঁলোক আনন্দপূৰ্ণ সঞ্জীতত সিদ্ধপুৰুষ সকলৰ মাতক কোৱা শুনিছিল, এই চোৱা, এখেতেই আমাৰ ঈ(ৰ, আমি তেখেতৰ বাৱেই বৈ আছো, আৰু তেখেতেই আমালোকক ৰ(া কৰিব। পৃথিৱী তীব্ৰভাৱে কঁপিল যিনে ঈ(ৰৰ পুত্ৰৰ মাত শুই থকা সিদ্ধ পুৰুষ সকলক আহ্বান কৰিল। তেখেতৰ আহ্বানত সহাঁৰি জনাই আৰু মহিমান্বিত অমৰত্ব পিন্ধি লৈ, এনেকোৱা ঘোষণা কৰিল, মৃত্যুৰ ওপৰত জয় লাভ হৈছে। মৃত্যু, তোমাৰ হুল ক'ত? মৃত্যু তোমাৰ জয় কত? তাৰ পিচতে জীয়া সিদ্ধ পুৰুষ সকলে আৰু

পুনৰুত্থিত সকলে এক দীৰ্ঘনীয়া প্ৰবল আবেগত অভিভূত হৈ জয়োল্লাসেতে মাত দিলে। সেই ৰুগীয়া শৰীৰবোৰ যিবোৰ কবৰত নামি গৈছিল চিৰজীবি সুস্থতা আৰু প্ৰাণশক্তি(তে উঠি আহিলা। জীৱা সিদ্ধ পুৰুষ সকলে এক নিমিষতে, চকুৰ পচাৰতে, ৰূপান্তৰিত হল আৰু পুনৰুত্থিত ব্যক্তি(বিলাকৰ সৈতে মিলিত হল। আৰু একেলগে তেওঁলোকে প্ৰভুৰ সা(াৎ কৰিল। কি দাৰুণ এই মহৎ সা(াৎ, বন্ধুবোৰ যিবিলাকক মৃত্যু বিচ্ছিন্ন কৰিছিল, আৰু বিচ্ছিন্ন নো হোৱাৰ বাৱে একেলগ হল।

ডাৱৰীয়া ৰথৰ উভয় দিশত আছিল পাখিবোৰ, আৰু ইয়াৰ তলত আছিলা চকাবোৰ(আৰু যেনে ডাৱৰীয়া ৰথ খন ওপৰৰ ফালে বাগৰি গল, চকাবোৰ ঘোষণা কৰিল, পবিত্ৰ, আৰু পাখিবোৰ লৰি যোৱাৰ লগে লগে ঘোষণা কৰিল, পবিত্ৰ, পবিত্ৰ, পবিত্ৰ, প্ৰভু ঈ(ৰৰ সৰ্ব্বশক্তি(মান। ডাৱৰত সিদ্ধপুৰুষ সকলে ঘোষণা কৰিল, মহিমা এল্লেলুইৱা। ৰথখন ওপৰৰ ফালে পবিত্ৰ নগৰলৈ বাগৰি গʻল। পবিত্ৰ নগৰী খনত প্ৰৱেশ কৰাৰ আগত, সিদ্ধ পুৰুষ সকলতকৈ আৰু দূত বিলাকতকৈ ও ভালোখিনি ওখ আছিল। তেখেতৰ মহিমান্বিত গঠন আৰু ধুনীয়া চেহেৰা বৰ্গ(ত্ৰে টোত সকলোৰ দ্বাৰা দেখিব পৰা গৈছিল।

২ বজাবিলাক ২ঃ১১(ইচাইৱা ২৫ঃ৯(১ কোৰিন্থীয়ানচ ২৫ঃ৫১-৫৫(১ থেচেলোনিয়ানচ ৪ঃ১৩ - ১৭(দৈববাণী ১ঃ১৩ -১৬(৬ঃ১৪-১৭(১৯ঃ২৬ দেখক।

অধ্যায় ৩৮

সিদ্ধ পুৰুষৰ পুৰস্কাৰ

তেতিয়া মই দেখিলো দূতবিলাকৰ এটা ডাঙৰ সংখ্যা নগৰৰ পৰা মহিমান্বিত ৰাজমুকুটবোৰলৈ আহে(প্ৰতিজন সিদ্ধপুৰুষৰ বাৱে এটাকৈ ৰাজমুকুট যাৰ ওপৰত তাৰ নাম লিখা আএছ(আৰু যেনে যীশুৱে মুকুটৰ বাৱে খোঁজ কৰিল, দূতবিলাকে সেই বোৰ তেওঁলৈ আগ বঢ়ালে, আৰু ধুনীয়া যীশু, তেখেতৰ নিজ সোঁ হাতেৰে সিদ্ধ পুৰুষ সকলকৰ মূৰত মুকুটবোৰ স্থাপন কৰিল। একেই দৰে, দূতবিলাকে বাণীবোৰ আনিল আৰু যীশুৰে সেই বোৰকও সিদ্ধপুৰুষ সকলক আগ বঢ়ালে। কৰ্ত্তৃত্ব থকা দূতবিলাকে সুৰ তুলিলে, আৰু তাৰ পিচতে প্ৰতিটো মাত কৃতজ্ঞ, সুখী প্ৰশংসাত তোলা হল। আৰু প্ৰতিটোখন হাতে দ(তাৰে বীৰৰ তাঁৰবোৰৰ ওপৰত চোঁচৰাই নিলে। ৰসাল আৰু নিখুঁত সুৰত সুশ্ৰাব্য সঙ্গীত নিৰ্গত কৰিল। তেতিয়া মই দেখিলো যীশুৱে উদ্ধাৰ পোৱা দলটোক নগৰীখনৰ দ্বাৰৰ দিলে আগুৱাই লয়। তেখেতে দ্বাৰ খন ধৰিল আৰু তেখেতৰ চক্‌মকীয়া কব্জাৰ ওপৰত পিচলৈ ঠেলি দিলে, আৰু সেই জাতিটোক যিবিলাকে সত্য মানি চলিছিল, ভিতৰলৈ প্ৰৱেশ কৰাৰ বাৱে নিৰ্দ্দেশ দিলে। দৃষ্টি তৃপ্ত কৰিবলৈ নগৰীখনত আটাইখিনিয়ে আছিল। সাৰুৱা গৌৰৱ তেওঁলোকে য'তে ত'তে দেখিবলৈ পালে। তাৰ পিচতে যীশুৱে তেখেতৰ উদ্ধাৰ পোৱা

সিদ্ধ পুৰুষৰা কলৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখিল(তেওঁলোকৰ চেহৰা গৌৰৱত উজ্জ্বল আছিল(আৰু যেনে তেখেতে তেওঁলোকৰ ওপৰত তেখেতৰ মৰমীয়াল দৃষ্টি নিবদ্ধ কৰিল, তেখেতৰ গহীন, মধুৰ মাতেৰে ক'লে, মই নিজ প্ৰাণৰ অত্যন্ত পৰিশ্ৰম দেখো আৰু সন্তুষ্ট হঁও। অনন্তকাললৈ উপভোগ কৰাৰ বাবে এই মূল্যবান গৌৰৱ তোমালোকৰেই। তোমালোকৰ সন্তাপবোৰ শেষ হয়। মৃত্যু আৰু ন হয়(দুখ, ৰিমিয়ো আৰু বেদনা ও আৰু ন হয়। মই দেখিলো উদ্ধাৰ পোৱা দলটো যীশুৰ ভাৰত তেওঁলোকৰ উজ্জ্বল ৰাজমুকুটবোৰ নি(প কৰিল, আৰু তাৰ পিচতে যেনে তেখেতৰ ধুনীয়া হাতখন সেইবোৰ তুলি ল'লে, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ সোনোৱালী বীণবোৰ স্পৰ্শ কৰিল, আৰু তেওঁলোকৰ সঙ্গীতৰে আৰু মেষপোৱালীৰ উদ্দেশ্যে গীত সমূহৰে গোটেই স্বৰ্গ খন পূৰ্ণ কৰিল।

তাৰপিচত মই দেখিলো উদ্ধাৰ পোৱা দলটোক যীশুৱে জীৱনৰ গছটোৰ ফালে আগুৱাই ল'ল, আৰু আমি, মৰণশীল কানত কেতিয়াবা যি সঙ্গীত সোমাল তাতাকৈ বেচি মধুৰ মাতিত, তেখেতক কোৱা শুনো, এই গছৰ পাতবোৰ জাতিৰ নিৰাময়ৰ বাবে। ইয়াৰ গোটেই খিনি খোৱা। জীৱনৰ গছটোৰ ওপৰত আটাইতকৈ ধূনীয়া ফল আছিল। যি সিদ্ধপুৰুষ সকলে ইচ্ছামতে খাব পাৰিলে হেঁতেন। নগৰীখনত আছিল আটাইতকৈ গৌৰৱান্বিত সিংহাসন, আৰু সিংহাসন খনৰ তলৰ পৰা সেই জীৱন পানীৰ

এটা নিৰ্ম্মল নদী নিৰ্গত হল, যি আছিল ফটিকৰ দৰে উজ্জ্বল। নদীখনৰ ইপাৰ সিপাৰে জীৱনৰ গছটো আছিল, যি খোৱাৰ বাৱে উত্তম ফল ওপজিলে, স্বৰ্গৰ বৰ্ণনা কৰাৰ চেষ্টাত ভাষা সম্পূৰ্ণভাৱে অ(ম। যেনে দৃশ্যখন মোৰ আগত আহে মই বিষ্ময়ত হেৰুৱাই যাঁও, চৰা জেউতি আৰু উৎকৰ্ষ গৌৰৱত উত্তেজিত হৈ। মই কলম ডাল তলত ৰাখো, আৰু বিষ্ময়ত কওঁ, এয়া কেনেকোৱা প্ৰেম! কেনেকোৱা আচৰিত প্ৰেম! অত্যাধিক (মতাসম্পন্ন ভাষা স্বৰ্গৰ গৌৰব, এজন ত্ৰাণকৰ্তাৰ প্ৰেমৰ অতুলনীয় গভীৰতাও বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰে।

ইচাইয়া ৫৩ঃ১১, দৈববাণী ২১ঃ৪(২২ঃ১-২ দেখক।

অধ্যায় ৩৯

পৃথিৱীৰ সমাপ্তি

মই তাৰপিচত পৃথিবীখন দেখিলো। দুষ্টবোৰ মৰিগ'ল আৰু তেওঁলোকৰ শৰীৰসমূহ পৃথিৱীৰ ওপৰিভাগত অৱস্থান কৰি আছিল। সাজোটা শেষ আঘাতত পৃথিৱীৰ অধিবাসী সকল ঈশ্বৰৰ ক্ৰোধ ভোগ কৰিছিল। বেদনাত তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ জিহ্বা কুটিছিল আৰু ঈশ্বৰক শাপ দিছিল। মিছলীয়া মেষপালক বোৰে জেহোভাৰ ৰোষৰ বিশেষ বস্তু আছিল। তেওঁলোকৰ চকুবোৰ সেই বোৰৰ গাঁতত আৰু তেওঁলোকৰ জিহ্বা তেওঁলোকৰ মুখত খাই পেলোৱা হৈছিল যেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ভৰিৰ ওপৰত থিয় হ'ল।

ঈশ্বৰৰ মাতেৰে সিদ্ধপুৰুষ সকল উদ্ধাৰ পোৱাৰ পিচত, দুষ্ট মানুহৰ জাকৰ ৰোষ পৰস্পৰৰ বিৰুদ্ধে ওভতালে, পৃথিবীখন তেজেৰে ডুবি যোৱা, আৰু শববোৰ পৃথিবীৰ ইমুৰৰ পৰা সি মুৰলৈ আছে যেন লাগিল।

পৃথিৱী অত্যাধিক নিৰ্জন অৱস্থাত আছিল। নগৰ আৰু গাওঁবোৰ ভূমিকম্পৰে কঁপি দলত আছিল। পৰ্ব্বতবোৰে নিজ ঠাঁইৰ পৰা আঁতৰি গৈ ডাঙৰ গাঁত সৃষ্টি কৰে। সাগৰে পৃথিৱীৰ ওপৰত জুৰুলা শিলবোৰ নিক্ষেপ কৰিল আৰু ইয়াৰ উপৰিভাগৰ য'তে ত'তে বিস্তাৰিত আছিল। পৃথিবী এটা জনশূন্য অৰন্যৰ দৰে

দেখালে। ডাঙৰ ডাঙৰ গাছবোৰ গুৰিৰ পৰা উঠাই দিয়া হল, আৰু ভূমিৰ ওপৰত ছিটিকাই গল। ১০০০ বছৰ জুৰি, তাৰ অনিষ্টকাৰী দূতবিলাকক লৈ ইয়াত চয়তানৰ আবাস হৈছে। ইয়াত সিঁহতক আবদ্ধ কৰা হব আৰু পৃথিৱীৰ ভাগি যোৱা ওপৰি ভাগৰ তলত ইফলে সিফালকৈ ফুৰিব আৰু ঈ(ৰৰ বিধিৰ বিৰূদ্ধে তাৰ বিদ্ৰোহৰ প্ৰভাববোৰ দেখিব। শাওৰ সেই প্ৰভাৱবোৰ যিটো সি ঘটাইছে, সি ১০০০ বছৰ জুৰি উপভোগ কৰিব পাৰে। নিৰ্জন পৃথিৱীত সীমাবদ্ধ হৈ, যি বিলাকে পতিত হোৱা নাই, তেওঁলোকক প্ৰলোভিত আৰু বিৰক্ত(কৰিবলৈ, আন গ্ৰহ বোৰত ঘূৰি ফূৰিবলৈ তাৰ কোনো বিশেষ সুযোগ নে থাকে। চয়তান এই সময়ত অত্যন্তৰূপে যাতনা ভোগ কৰে। তাৰ পতনৰ পিচৰ পৰা তাৰ বেয়া বৈশিষ্টবাৰ অবিৰাম ভাবে চৰ্চিত হৈ আহিছে। তেতিয়া সিৱে তাৰ (মতাৰ পৰা বঞ্চিত আৰু তাৰ পতনৰ সময়ৰ পৰা যি ভূমিকা, সি অভিনয় কৰিছে তাৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছে, সিহঁতক, ঈ(ৰৰ মহিমাক সা(্য কৰিব লাগিছিল, যি সিঁহতৰ ওপৰত সাব্যস্ত হ'ল। সিঁহতক তেওঁলোকে মহিমান্বিত ৰূপে দেখিছিল। আৰু গোটেই ভয়াৱহ দৃশ্যবোৰৰ মাজতে তেওঁলোক আনন্দপূৰ্ণ সঞ্জীতত সিদ্ধপুৰুষ সকলৰ মাতক কোৱা শুনিছিল, এই চোৱা, এখেতেই আমাৰ ঈ(ৰ, আমি তেখেতৰ বাৱেই ৰৈ আছো, আৰু তেখেতেই আমালোকক ৰ(া কৰিব। পৃথিৱী তীব্ৰভাৱে কঁপিল যিনে ঈ(ৰৰ পুত্ৰৰ মাত শুই থকা সিদ্ধ পুৰুষ সকলক আহ্বান কৰিল। তেখেতৰ আহ্বানত সহাঁৰি জনাই আৰু মহিমান্বিত অমৰত্ব পিন্ধি লৈ, এনেকোৱা ঘোষণা কৰিল, মৃত্যুৰ ওপৰত জয় লাভ হৈছে।

মৃত্যু, কোমাৰ হুল ক'ত? মৃত্যু তোমাৰ জয় কত? তাৰ পিচতে জীয়া সিদ্ধ পুৰুষ সকলে আৰু পুনৰুত্থিত সকলে এক দীৰ্ঘনীয়া প্ৰৱল আবেগত অভিভূত হৈ জয়োল্লাসেতে মাত দিলে। সেই ৰুগীয়া শৰীৰবোৰ যিবোৰ কবৰত নামি গৈছিল চিৰজীবি সুস্থতা আৰু প্ৰাণশক্তি(তে উঠি আহিলা। জীৱা সিদ্ধ পুৰুষ সকলে এক নিমিষতে, চকুৰ পচাৰতে, ৰূপান্তৰিত হল আৰু পুনৰুত্থিত ব্যক্তি(বিলাকৰ সৈতে মিলিত হল। আৰু একেলগে তেওঁলোকে প্ৰভুৰ সা(াৎ কৰিল। কি দাৰুণ এই মহৎ সা(াৎ, বন্ধুবোৰ যিবিলাকক মৃত্যু বিচ্ছিন্ন কৰিছিল, আৰু বিচ্ছিন্ন নো হোৱাৰ বাৱে একেলগ হল।

ডাৱৰীয়া ৰথৰ উভয় দিশত আছিল পাখিবোৰ, আৰু ইয়াৰ তলত আছিলা চকাবোৰ(আৰু যেনে ডাৱৰীয়া ৰথ খন ওপৰৰ ফালে বাগৰি গল, চকাবোৰ ঘোষণা কৰিল, পবিত্ৰ, আৰু পাখিবোৰ লৰি যোৱাৰ লগে লগে ঘোষণা কৰিল, পবিত্ৰ, পবিত্ৰ, পবিত্ৰ, প্ৰভু ঈ(ৰৰ সৰ্ব্বশক্তি(মান। ডাৱৰত সিদ্ধপুৰুষ সকলে ঘোষণা কৰিল, মহিমা এল্লেলুইৰা। ৰথখন ওপৰৰ ফালে পবিত্ৰ নগৰলৈ বাগৰি গ'ল। পবিত্ৰ নগৰী খনত প্ৰৱেশ কৰাৰ আগত, সিদ্ধ পুৰুষ সকলতকৈ আৰু দূত বিলাকতকৈ ও ভালোখিনি ওখ আছিল। তেখেতৰ মহিমান্বিত গঠন আৰু ধুনীয়া চেহেৰা বৰ্গ(ে ত্ৰে টোত সকলোৰ দ্বাৰা দেখিব পৰা গৈছিল।

২ বজাবিলাক ২ঃ১১(ইচাইৰা ২৫ঃ৯(১ কোৰিন্থীয়ানচ ২৫ঃ৫১-৫৫(১ থেচেলোনিয়ানচ ৪ঃ১৩ - ১৭(দৈববাণী ১ঃ১৩ -১৬(৬ঃ১৪-১৭(১৯ঃ২৬ দেখক।

অধ্যায় ৪০

দ্বিতীয় পুনৰুত্থান

তাৰ পিচত যীশু আৰু দূতবিলাকৰ পবিত্ৰ অনুচৰ সমূহ আৰু সকলো সিদ্ধ পুৰুষ বিলাকে নগৰীখন ত্যাগ কৰিল। পবিত্ৰ দূতবিলাকে যীশুক ঘেৰি ধৰিল, আৰু তেখেতৰ পথত ৰখীয়া হৈ লগত গল আৰু উদ্ধাৰ পোৱা সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ অনুচৰ সমূহ অনুসৰণ কৰিল। তেতিয়া যীশুৱে বৰ ভয়ৱহ গৌৰৱত মৃতক দুষ্টবোৰক আহ্বান কৰিল(আৰু যেনে সিঁহতে একেই দুৰ্ব্বল, ৰুগীয়া শৰীৰ লৈ উঠি আহিল যি কবৰৰ ভিতৰলৈ গল, কেনেকোৱা এই দৃশ্য! কেনেকোৱা এই ঘটনা। প্ৰথম পুনৰুত্থানত সকলোৱে অনন্ত জেউতিত উঠি আহিল(কিন্তু দ্বিতীয়টোত, সকলোৱে উপৰত শাওৰ চিন্‌বোৰ দৃশ্যমান(পৃথিৱীৰ ৰজাবিলাক আৰু সম্ভ্ৰান্ত মানুহবিলাকে, অধম আৰু নিকৃষ্টবোৰ, বিদ্বান আৰু আৰু অশি(তবোৰৰ সৈতে একেলগে উলাই আহিল। সকলোৱে মনুষ্য পুত্ৰক দেখে(সেই মানুহ বিলাক যি সকলে যীশুক ঘৃণা আৰু বিদ্ৰুপ কৰিল, আৰু খাগৰিৰে তেখেতক ঘুকুৱালে, আৰু যিবিলাকে তেখেতৰ পবিত্ৰ কপালত কাঁইটৰ ৰাজমুকুট ৰাখিল, তেখেতৰ সকলো ৰাজতুল্য মহিমাত তেখেতক দেখে, যিবিলাকে তেখেতৰ বিচাৰ (ণত তেখেতৰ ওপৰত থুই পেলায়, এতিয়া তেখেতৰ তীক্ষ্ম দৃষ্টি পাতৰ পৰা, আৰু তেখেতৰ চেহেৰাৰ মহিমাৰ

পৰা মুখ ঘূৰাই দিয়ে। যি বিলাকে তেখেতৰ হাত আৰু ভৰিৰ মাজে দি গজাল সোমাল, এতিয়া তেখেতৰ ত্রু(চবিদ্ধ হোৱাৰ চিন্‌বোৰৰ ওপৰত দৃষ্টি দিয়ে। যি বিলাকে তেখেতৰ পার্(্বদেশত হেঁচি শূলখন সোমায়, তেখেতৰ শৰীৰৰ ওপৰত সিঁহতৰ নিষ্ঠুৰতাৰ চিন্‌বোৰ দেখে। সিঁহতে জানে যে তেখেতেই ঠিক সেই ব্যত্তি(যাক সিঁহতে ত্রু(চবিদ্ধ কৰিল, আৰু তেখেতৰ মৰে মাৰ যাতনাত ভেঙুচালি কৰিল। তেতিয়া যাতনাৰ এক দীঘলীয়া লেহেম বিননি উঠে, যেনে সিঁহতে ৰজাবিলাকৰ ৰজা আৰু প্রভু সকলৰ প্রভুৰ উপস্থিতিৰ পৰা লকুবলৈ পলাই যায়।

সকলোৱে শিলত লুকাবলৈ, আৰু তেখেতৰ ভয়ঙ্কৰ গৌৰবৰ পৰা ৰ(া কৰিবলৈ বিচাৰি আছে যাক সিঁহতে এসময়ত হেয় কৰিছিল। যেনে সকলোৱে তেখেতৰ ঐ(্বর্য্য আৰু সৰহ গৌৰৱেৰে মগ্ন হল আৰু কষ্ট পালে, সিঁহতে একেমত হৈ সিঁহতৰ মাত দিলে, আৰু ভয়ঙ্কৰ স্পষ্টতাৰে ঘোষণা কৰিল, ধন্য তেওঁ যি প্রভুৰ নামত আহে।

তাৰ পিচত যীশু আৰু পবিত্র দূতবিলাকে, সকলো সিদ্ধ পুৰুষবিলাকৰ লগ ধৰি, আকৌ নগৰীৰ ফালে যায়, আৰু শাপগ্রস্ত দুষ্টবোৰৰ প্রবল কান্দোন আৰু বিননি বতাহ পূর্ণ কৰে। তেতিয়া মই দেখিলো চয়তানে আকৌ তাৰ কাম আৰম্ভ কৰিল। সি তাৰ চাৰিও ফলিৰ প্রজাসকলৰ মাজে দি গল, ীণ আৰু দূর্ব্বলক সবল কৰিল, তাৰ পিচতে সি তেওঁ লোকক ক'লে যে সি আৰু দূতবিলাক

(মতাশালী আছিল। সি তেতিয়া অসংখ্য নিযুতৰ দিশে আঙ্গুলীয়ুভ নিৰ্দেশ কৰিল যিবিলাকক ওঁঠোৱা হৈছিল। তাত আছিল প্ৰবল পৰাত্ৰ(মী যোদ্ধাবিলাক আৰু ৰজাবিলাক যি সকলে যুদ্ধত পটু আছিল আৰু যি সকলে ৰাজ্য সমূহ জয় কৰিছিল। আৰু তাত আছিল প্ৰবল পৰাত্ৰ(মী দানবোৰ, সেই সকল মানুহ যি বিলাকে আছিল, সহিসিয়াল আৰু কেতিয়াও কোনো যুদ্ধত পৰাজিত হোৱা নাছিল। তাত আছিল, অহঙ্কাৰী, (মতা লোভী নেপোলিয়ন যাৰ সমাগম ৰাজ্যসমূহক কঁপোৱা ঘটাইছিল। তাত থিয় হৈ আছিল বৰ ওখ আকাৰৰ মানুহ বিলাকে, সম্ভ্ৰম আৰু ওফাইদাং আচৰনৰ মানুহ বিলাকে, যিবিলাকে যুদ্ধত পতিত হৈছিল। তেওঁলোকে পতিত হ'ল যেতিয়া জিকিবলৈ হেঁপাহ কৰিল। যেনে তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ কবৰৰ পৰা ওলাই আহিল, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ চিন্তা সমূহৰ সোঁতটো আকৌ আৰম্ভ কৰে যেতিয়া মৃত্যুত এয়া (াস্ত হ'ল। জিকিবলৈ সেই একেই উদ্যম তেওঁলোকে ধাৰণ কৰে যিটো শাসন কৰিল। যেতিয়া তেওঁলোকে পতিত হ'ল। চয়তানে তাৰ দূত বিলাকৰ সৈতে সলা-পৰামৰ্শ কৰে, আৰু তাৰ পিচত সেই ৰজা, জীৱন আৰু প্ৰবল পৰাত্ৰ(মী মানুহ বিলাকৰ সৈতে।

তাৰ পিচত সি প্ৰকাণ্ড সেনাৰ ওপৰত দৃষ্টি দিয়ে আৰু তেওঁলোকক ক'লে যে নগৰীত থকা দলটো সৰু আৰু দূৰ্ব্বল, আৰু তেওঁলোকে ওপৰলৈ যাব পৰে আৰু সেই নগৰীক লব পাৰে আৰু ইয়াৰ অধিবাসী সকলক ওলাই দিব পাৰে, আৰু

নিজসকলেই ইয়াৰ ঐ(ৰ্য্য বিভূতি আৰু গৌৰব ধাৰণ কৰিব পাৰে।

তেওঁলোকক প্ৰতাৰিত কৰিবলৈ চয়তান সফল হয়, আৰু সকলোৱে সোনকালে যুদ্ধৰ বাৱে তেওঁলোকক উপযুক্ত(কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। তেওঁলোকে যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ নিৰ্মাণ কৰে(কাৰণ সেই প্ৰকাণ্ড সেনাদলত বহুতো পটু মানুহ আছে। তাৰপিচত চয়তানৰ নেতৃত্বত মানুহৰ জাকে আগুৱাই যায়। ৰজাবিলাক আৰু যোদ্ধাসকলে চয়তানৰ পিচে পিচেই ওচৰ চাপি যায়, আৰু মানুহৰ জাকে দলে দলে পশ্চাদ্গামী হয়। প্ৰতিটো দলত এজনকৈ নেতা আছে, আৰু যেনে তেওঁলোকে পবিত্ৰ নগৰৰ ফালে পৃথিবীৰ ভাগি যোৱা ওপৰিভাগৰ ওপৰে দি যাত্ৰা কৰে, দিহা মানা হয়। যীশুৱে নগৰীৰ দুৱাৰবোৰ বন্ধ কৰে, আৰু এই প্ৰকাণ্ড সেনাদলে এইটো ঘেৰি ধৰে আৰু নিজ সকলক যুদ্ধৰ সাজোৰ স্থাপন কৰে। তেওঁলোকে যুদ্ধৰ সকলো বিধৰ অস্ত্ৰ প্ৰস্তুত কৰিছে, এখন ভয়াবহ যুদ্ধবিগ্ৰহ আশা কৰি। নিজ সকলক তেওঁলোকে নগৰীৰ চাৰিওফালে ঢিজিল কৰে। যীশু আৰু গোটেই দূতৰ দলটো উজ্জ্বল ৰাজমুকুট তেওঁলোকৰ মূৰত লৈ, আৰু সকলো সিদ্ধ পুৰুষবিলাকে তেওঁলোকৰ উজ্জ্বল ৰাজমুকুট লৈ, নগৰীৰ দেৱালৰ ওপৰত আৰোহন কৰে। যীশুৱে মহিলাৰ সৈতে কলে, চোৱা পাপী বোৰ, সাধুবিলাকৰ পুৰস্কাৰ। আৰু চোৱা মোৰ উদ্ধাৰ প্ৰাপ্ত সকল, দুষ্টটোক দেখে। আৰু যেনে তেওঁলোকে উজ্জ্বল ৰাজমুকুটবোৰৰ ঐ(ৰ্য্য সা(্য কৰে, আৰু তেওঁলোকৰ মুখ গৌৰবত দীপ্তিমান হয়, যীশুৰ

প্ৰতিমূৰ্ত্তিখন প্ৰকাশ কৰি, আৰু তাৰপিচতে ৰজা বিলাকৰ ৰজা আৰু প্ৰভু সকলৰ প্ৰভুৰ অনতিক্ৰ(ম্য গৌৰৱ আৰু ঐ(ৰ্য্য দেখে, তেওঁলোকৰ সাহসত কম পৰে। ধন সম্পত্তি আৰু মহিমাৰ অনুভূতি যি তেওঁলোকে হেঁৰকবাইছে, তেওঁলোকৰ ওপৰত বেগেৰে ঠেলি যায়, আৰু তেওঁলোকৰ উপলব্ধি হোৱা অনুভূতি হয় যে পাপৰ দৰমহা হৈছে মৃত্যু। তেওঁলোকে পবিত্ৰমুখী দলটোক দেখে যাক তেওঁলোকে হেয় কৰিছে, গৌৰব, সম্মান, অমৰত্ব আৰু অনন্ত জীৱনৰ দ্বাৰা সজোৱা যেতিয়া তেওঁলোকে প্ৰতিটো নিকৃষ্ট আৰ ঘিননীয় বস্তু লৈ নগৰীখনৰ বাহিৰৰ দিশত আছে।

মেথিউ ২৩ঃ২৯(দৈববাণী ৬ঃ২৫-২৬, ২০ঃ৭-৯, ২২ঃ১২-১৫।

অধ্যায় ৪১

দ্বিতীয় মৃত্যু

চয়তান মাজেদী বেগেৰে ঠেলি যায় আৰু কাৰ্যসিদ্ধ কৰিবলৈ মানুহৰ জাকক উদগায়। কিন্তু ঈশ্বৰে স্বৰ্গৰ পৰা তেওঁলোকৰ ওপৰত জুঁইৰ বাৰিষা দিয়ে, মহৎ আৰু প্ৰবল পৰাক্ৰমী মানুহ বিলাকে, সম্ভ্ৰান্ত দখীয়া আৰু দুৰ্দ্দশাগ্ৰস্ত মানুহ বিলাকে সকলোৱে একেলগে নাশ হয়। মই দেখিলো যে কিছুমানে সোনকালেই ধ্বংস হল, যেতিয়া আনবিলাকে বেচি সময় লৈ যাতনা ভোগ কৰিল। শৰীৰত হোৱা কামবোৰ অনুসৰি তেওঁলোকক শাস্তি বিহা হল। কিছুমানে বহুদিনলৈ দগ্ধ হৈ থাকিল, আৰু ঠিক যেতিয়ালৈ তেওঁলোকৰ কোনো অংশ দগ্ধ নোহোৱাকৈ থাকিল। যাতনা ভোগৰ সকলো অনুভূতি তাত থাকিল। দূতে ক'লে, জীৱনৰ পোক ন মৰে(তেওঁলোকৰ জুই নোনুমে যেতিয়ালৈ তাৰ বাৰে চিকাৰ কৰিবলৈ সামান্যতম সৰু খণ্ড থাকি যায়।

কিন্তু চয়তান আৰু তাৰ দূতবিলাকে দীঘলীয় সময়লৈ যাতনাভোগ কৰিল। অকল তাৰ পাপৰ ভাৰ আৰু শাস্তিৰে চয়তান বহন ন কৰে। কিন্তু সকলো উদ্ধাৰ পোৱা দলৰ পাপবোৰ তাৰ ওপৰত স্থাপন কৰা হৈছিল(আৰু তাক আত্মসমূহৰ সেই নাশ বাৱেও যাতনা ভোগ কৰিব লাগিব যিটো সি ঘটাইছিল। তেতিয়া মই দেখিলো যে চয়তান আৰু দুষ্ট দলটো সম্পূৰ্ণকৈ নাশ হল।

আৰু ঈশ্বৰৰ বিচাৰ সন্তুষ্ট হল। আৰু গোটেই দূতৰ দলটো আৰু সকলো উদ্ধাৰ প্ৰাপ্ত সিদ্ধ পুৰুষবিলাকে উচ্চৈস্বৰত ক'লে, এমেন!

দূতে ক'লে, চয়তান হৈছে শিয়া, তাৰ সন্তানবোৰ শাখাসমূহ। তেওঁলোকে এতিয়া সমূলকে নাশ হল। তেওঁলোকে চিৰকালৰ মৃত্যু মৰিছে। তেওঁলোকৰ আৰু কেতিয়াও পুনৰুত্থান ন হয় আৰু ঈশ্বৰৰ এখন নিৰ্ম্মল ব্ৰহ্মাণ্ড থাকিব। মই তাৰ পিচত দৃষ্টি দিলো, আৰু সেই জুঁই দেখিলো যিটে। দুষ্ট বোৰক দগ্ধ কৰিছিল, জাবৰ পোৰাই দিছিল আৰু পৃথিবীক শুচি কৰিছিল। শাওৰ কোনো এটা চিন্ নাছিল। পৃথিবীৰ ভাগিযোৰা আৰু অসমান ওপৰিভাগ এতিয়া সমান, বিস্তীৰ্ণ সমভূমিৰ দাৰ দেখালে। ঈশ্বৰৰ সমূদয় ব্ৰহ্মাণ্ড নিৰ্ম্মল আছিল। আৰু বৰ বিতৰ্ক চিৰদিনৰ বাৱে শেষ হল। সৰ্ব্বত্ৰই আমি দৃষ্টি দিলো, সকলো বস্তুৰ ওপৰত য'ত চকু পৰিল, ধূনীয়া আৰু পবিত্ৰ আছিল। গোটেই উদ্ধাৰ প্ৰাপ্ত দল, বুঢ়া আঢু ডেকা, ডাঙৰ আৰু সৰু, তেওঁলোকৰ ত্ৰাণকৰ্তাৰ ভৰিত তেওঁলোকৰ আৰু তেখেতক পূজা কৰিল যি চিৰকাল জীয়াই আছে। ধূনীয়া নতুন পৃথিবীখন, ইয়াৰ সকলো গৌৰৱেৰে, সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ অনাদি অনন্ত উত্তৰাধিকাৰী স্বত্ব হল। ৰাজন, কৰ্ত্তৃত্ব আৰু গোটেই স্বৰ্গৰ তলত ৰাজাৰ প্ৰাধান্য, তেতিয়া অতিকৈ সন্মানিত সেই সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ উদ্দেশ্যে দিয়া হব, যি বিলাকে সেইটো চিৰকাল, আনকি কালে কালে দখলত ৰাখিব।

ইচাইৰা ৬৬ঃ২৪(ডেনিয়েল ৭ঃ২৬-২৭(দৈববাণী ২০ঃ৯-১৫(২১ঃ১, ২২-৩

সংক্ষিপ্ত জীৱনী

এলেন গোল্ড হোৱাইট, ১৮২৭ - ১৯১৫ খ্রীষ্টাব্দে এজনী যীশু খ্রীষ্টের শিষ্য, এলেন্ ১৭ বছৰ হোৱালৈ খ্রীষ্ট ধৰ্ম্ম সম্প্ৰদায়ৰ মাজত আছিল। ১৮৪৩ চনত তেওঁ সম্প্ৰদায়ৰ পৰা বিতাড়িত হৈছিল যীশুৰ আবিৰ্ভাৱ লৈ কথা কোৱাৰ বাৱে। ভগৱানে তেওঁক দৰ্শন আৰু এটি বাণী দিছিল পৃথিৱী লৈ কঢ়িৱাই অনাৰ বাৱে, যেতিয়া আন দু'জন ব্যক্তিয়ে ভবৱানৰ ভাৰ বহন কৰিবলৈ অমান্য হৈছিল। স্বমতৰ আকৌ প্ৰমাণ কৰি আৰু প্ৰদৰ্শন কৰি তেওঁ বহুতো প্ৰবন্ধ আৰু কিতাপ লিখিছিল। স্বাস্থ্য বাণীৰ পোহৰ পোৱাত তেওঁ স্বাস্থ্যৰ উপৰত জোৰ দিছিল আৰু ইডেনেৰ উদানত থকা মূল পথ্যৰ সৈতে সাদৃশ্য থকা পথৰ নিৰ্দেশ দিছিল। তেখেতৰ সৈতে তেওঁ ক্ষতিকৰ বস্তুৰ পৰিহাৰ আৰু সকলো বস্তুৰ উপৰত সমানে জোৰ দিছিল।

শ্ৰীমতি হোৱাইটে কেতিয়া ও নিজকে দেবদূত কোৱা নাছিল, যদিও তেওঁক সেই ধবনে চোৱা সকলোৰ সৈতে কোনো সমস্যা না ছিল, কিন্তু যেতিয়া সোধা হৈছিল, তেওঁ নিজকে বাৰ্তাবাহক বুজিৱে কৈছিল। সেই উত্তৰত, তেওঁ দেখুৱাইছিল, যে স্বাস্থ্য সংস্কাৰত তেওঁৰ কাম, পাপৰ পৰা অনুতাপৰ নিৰ্দেশ, নিয়ম ভংগ হোৱাৰ বাৱে এটি আন্দোলনক সমৰ্থন — এই সকলোথিনিৰে দেবদূতেকে চেৰাই গৈছিল — ভগৱানৰ মতেৰে ভবিষ্যত বাণীও

কৰিব পাৰিছিল, তেওঁ বহুতো শ্ৰেষ্ঠ ধাৰ্মিক গ্ৰন্থ লিখি ৰৈ গৈছে, তাৰ ভিতৰত ‘যীশুৰ পথত’ হৈছে জনপ্ৰিয়তম। কিন্তু তৈওৰ মতে, ‘মহান বিতৰ্ক - যীশু আৰু তেওঁৰ দেবদূত আৰু চয়তান আৰু দেবদূতৰ জাজত হৈছে আঢাইতকে গু(ত্বপূৰ্ণ।

আগৰনুৱা

আইন আৰু ইয়াৰ সা(্য লৈ শব্দৰ সৈতে নিমিলা কথা কোৱাৰ কাৰন হৈছে ইয়াৰ ভিতৰত কোনো পোহৰ নাই। ইচাইয়া ৪ঃ২০। একবিংশ শতিকাৰ আৰম্ভনিত, সকলোৱে যেতে ভবিষ্যত বক্ত(া হৈ, গৈছে। আনকি ইন্টাৰনেটেত ইয়াৰ হাত সাৰি থোৱা নাই। কিন্তু তাৰ মাজতে কিছুমানে কোৱা কথা অলপ আচৰিত যেন লাগে। কেনেকৈ আমি নিশ্চিত হ’ম তেওঁলোকে যি কয় সেয়াই সঁচা — ভগৱানৰ পৰা অহা বাণী? — তেওঁলোকৰ কথা আইন আৰু ইয়াৰ সা(্যৰ সৈতে তুলনা কৰি। নিশ্চিতকৈ একেই ভগৱানে মানহক অতীতত--- যি কৈছিল আৰু লিখি থোৱা হৈছিল (যিটো হৈছিল), নিজকে নুই কৰিব নোৱাৰে। যীশু প্ৰকাশ্যভাবে ইয়াৰ ভবিষ্যতবাণী কৰিছিল, এইটো জানিও যে ভবিষ্যতবাণী বহুতৰ শেষৰ জীৱনত পৰী(া ল’ব। ‘‘আৰু বহুতো মিচা ভবিষ্যতবক্ত(াৰ উদয় হ‘ব, আৰু বহুতো ভুল ৰাস্তা দেখুৱাযো’ ম্যাথিউ ২৪ঃ১১ অধিক গু(ত্বৰ বাৱে ভগৱানে এই শব্দবোৰে জনক প্ৰদান কৰিছিল। প্ৰিয়সকল, সকলো আত্মাত বি(্বাস ন কৰিবা, চোৱা

আত্মাৰে মাজতে ভগৱানৰ হয় নে নহয় ঃ কিয়নো বহুতো অপ্রকৃত ভবিষ্যতবক্ত(া পৃথিবী লৈ আহিছে, জন ৪ঃ১ বাস্তৱতে এলেন হোৱাইট ব্যতিত্র(মী নহয়। এই কিতাপখন লই ধৰ্ম গ্রন্থৰ লগত তুলনা কৰা(এইখন পৰী(াৰ সম্মুখীন হব পাৰে নে? স্বৰ্গত থকা আমাৰ দয়ালু ঈ(ৰ্বৰ ওচৰত প্রাৰ্থনা কৰা, আৰু তেওঁহে পাব আত্মাৰে সকলে সত্যত আমাকে দিগ্‌দৰ্শন কৰাব।

এতিয়া বি(াস যেন নহয়, কিন্তু বিংশ শতিকাৰ শেষৰ কেইটা বছৰ লৈ, খ্রীষ্টৰ বোলি ভাবা প্রায় সকলেৰে ভগৱানৰ বাণী পোৱা সকলোৱে তীব্র বিৰোধিতা কৰিছিল। সিহতি ২২ঃ১৮-১৯ ইয়াৰ প্রকাশ কৰি নিজ মতক প্রতিষ্ঠা কৰিব বিচাৰিছিল,'' এই কিতাবখনত থকা ভবিষ্যতবাণীৰ কথা শুনা সকলোৰে ওপৰত মত পৰী(া কৰিছো, যদি কোনো মানুহ ইয়াৰ লগত কিছু কথা যোগ কৰে, ভগৱানে তোমা লগত যিখিনি বেগে কৰিব সেৱ্যই লিখা আছে এই কিতাপত আৰ যদি কোনো মানুহে ভবিষ্যতবাণীৰ এই কিতাপেৰ পৰা কিছু বাণী বাদ দিব বিচাৰে, ঈ(ৰে সেইখিনি অংশ তাৰ জীৱনৰ পৰাই উঠাই লব, আৰু পবিত্র শহৰৰ পৰা, আৰু কিতাপ খনৰ পৰাও।

কিন্তু এইটো কি কেটো বাণী হব পাৰে যে জন'ৰ মৃত্যুৰ পাচত ভগৱানৰ আৰু কোনো ভবিষ্যতবক্ত(া নাহে? যদি হয়, তেন্তে কিয় যীশুৰ আমাকে শিকা ভবিষ্যতবক্ত(াৰ পৰা আঁতৰত থাকিব কত?

কিয় জনৰ যোগে দি পবিত্র আত্মাৰ আত্মাৰ পৰী(াৰ কথা কোৱা হৈছিল। এই সকলো কথা অতি সহজ হৈগল হয়, যদি আমি এই সকলোৰ পৰা আঁতৰত থাকিলো হৈঁতেন, জনৰ অনুসৰন কৰি যিয়ে ভগৱানৰ বানী পোৱা বুলি দাবী কৰিছি? কিন্তু সেইটো ভগবানৰ পৰিকল্পনা নহয়, তেওঁ প্রয়োজন সাপে(নতুন সত্যৰ জন্ম দি তেওঁৰ ইচ্ছাৰ কথা জনায় আৰু স্বদয়ৰ সত্য ইয়াৰ সত্যতা পৰখ কৰিব আৰু আনন্দেৰে গ্রহণ কৰি ইয়াক অনুসৰণ কৰিব। বাস্তবিকতে, চয়তানকো কাম কৰিবলৈ দিয়া হব। তেওঁক অনুমতি নিদিয়া হ'লে তেওঁ ভগৱানক অনায্য বোলি দোষী সাব্যস্ত কৰিলে হৈঁতেন।

পৌলৰ যোগেদি পবিত্র আত্মাৰে ১ কোৰিস্থীয়ানস ১২'ত কিছুমান গুৰুত্বপূর্ণ আৰু লোমোধা প্র(কৰিছে? সকলোৰে খ্রীষ্ট ধর্ম প্রচাৰক হয় নে? সকলোৰে ভবিষ্যদ্বক্ত(া হতে? সকলোৰ আশ্চর্য্য ঘটনা ঘটাৰ পাৰে নে? সকলোৰে আৰোগ্যকাৰী হব পাৰে নে? সকলোৰে সহজ কথা কব পাৰে নে? তেন্তে তেওঁৰ ঘোষণা মতে তেওঁ আমাক এটি উত্তম ৰাস্তা দেখুৱাব যত তেওঁ কৈছে যে দানবোৰ কোনো কামত নাহে যদি আমাৰ ভিতৰত প্রেম না থাকে। অধ্যায় ১৪'ত, তেওঁআৰু এক খোজ আগবাঢ়ি আমাক কৈছে — "প্রেম চালিত হোৱা আৰু আধ্যাত্মিক আকাঙ্খা কৰা বিশেষভাবে যাতে তোমালোকে ভবিষ্যদ্বাণী কৰিব পাৰা।" "এতেকে, ভ্রাতৃসকল, ভবিষ্যদ্বানী কৰিবলৈ মন দি আকাঙ্খা কৰা আৰু সহজ কথা কবলৈ

পিছ ন পৰিবা।'' আত্মাক নবৃত্ত নপৰিবা।। ভবিষ্যতবাণী বোৰক হেয় ন কৰিবা। সকলো বস্তুকে প্ৰদান কৰা আৰু স্থিৰ কম নে কোটো ভলি।' ১ থেচালোনিয়ানস ৫ঃ১৯-২১।

এলেন হোৱাইটে ১৮৫৮'ৰ বসন্ত'ত মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ওহাৱো চহৰ'ত লডেট'ৰ শুৱনি জোপোহাত 'মহান বিতৰ্ক'ৰ দৰ্শন পাইছিল। তাৰে সিংহভাগে তেওঁ দৰ্শন কৰিছে ১১ বছৰ পূৰ্বতে, কিন্তু এইবাৰ তেওঁ এইবোৰ লিপিবদ্ধ কৰাৰ নিৰ্দেশ পাইছিল যদিও শয়তানে তেওঁক বাধা দিয়াৰ প্ৰচেষ্টা কৰিছিল। কিছমান অংশ, অধ্যায় ৩০ই নেবে প্ৰকাশিত হৈছিল সৰু জাক ১৮৪৭ চনত আৰু 'ত্ৰে(াড়পত্ৰ' ১৮৫৪ চন'ত প্ৰকাশিত হৈছিল। এজনী দুৰ্ব্বল কিন্তু ধৰ্মপৰায়ন তিৰোতাজনীয় পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ এইবোৰ লিখিছিল যি প্ৰথম প্ৰকাশিত হৈছিল ১৮৫৮ চন'ত। চয়তান যি পৃথিবীক বাইবেল'ৰ পৰা বিচ্যুত কৰিব বিচাৰিছিল আৰু ইয়াৰ ভ্ৰষ্ট ভাষান্তৰ কৰিছিল, এইখন কিতাপকো বিনষ্ট আৰু ভ্ৰষ্ট কৰিব খুজিছিল যিখন হৈছে বাইবেলৰ পাচত পৃথিবীক আটাইকৈ মূল্যবাৰ কিতাপ ভগৱানৰ সন্তানৰ বাৰে। কিন্তু ভগৱানে তেওঁৰ কথা চাখিছে। মানুহ পৃথিৱীত ১ম খোজ দিয়াৰ আগৰে পৰা কিছুমানে প্ৰ(্ন কৰে যে পৃথিৱীত ইমান সমস্যা কিয় য'ত আছে যুদ্ধ, অপৰাধ, অপবিত্ৰ যৌনতা, আৰু আনকি ধৰ্ম্মীয় বি(্বাস, এই প্ৰ(্নবোৰৰ উত্তৰৰ ভিত্তি পোৱা যাব পাৰে যীশু আৰু চয়তানৰ মাজত চলি থকা মহান বিতৰ্ক বুজিলে প্ৰভু যেন তেওঁৰ শ্ৰেষ্ঠ দানবোৰ

তোমালোকক প্ৰদান কৰে। পাঠক সকল তোমালোকে ভগৱানৰ বাণী সমৃদ্ধ এই কিতাপ খনত লিখা সকলো কথাৰে প্ৰমাণ পাবা — দ্য বাইবেল।

বি.দ্ৰ. — সংক্ষিপ্ত জীৱনী, ভূমিকা, শব্দ তালিকা আৰু প্ৰতি অধ্যায়ৰ শেষত থকা উল্লেখ বোৰ এলেন হোৱাইটৰ লিখা নহয়। (মূল কিতাপৰ)

শব্দ তালিকা

১ম উপস্থিতি প্ৰকাশ

শব্দ	অৰ্থ নাম
যীশু খ্ৰীষ্ট	তিনিজন ভগৱানৰ এজন। এই পৃথিৱী আৰু বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড'ত আটাইখিনি তেওঁয়ে সৃষ্টি কৰিছে। মানব ৰূপে তেওঁৰ জন্ম হৈছিল প্ৰায় ২০০০ বছৰ পূৰ্বে, ৩৩ বছৰ বয়সত তেওঁৰ মৃত্যু হৈছিল, পুনৰুত্থান হৈছিল আৰু এতিয়া স্বৰ্গত কৰ্মৰত আমাৰ মুক্তিৰ বাবে। তেওঁ সোনকালে পৃথিবীলৈ উভতি আহিব আৰু সদায়ৰ বাবে বিশ্ব ব্ৰহ্মান্ডৰ গোটেই কৰ্তৃত্ব দিয়া হব।

পিশাচ সকলো বেয়া কামৰ পিতৃ[illegible] আটাহতকৈ ধুনীয়া আৰু সঠিক জীৱ হিচাবে সৃষ্টি হৈছিল, কিন্তু তেওঁ বিদ্ৰোহী হৈ উঠিছিল, এতিয়াও তেওঁ বেয়া কৰ্ম কৰি আছে, কিন্তু শেষলৈ ভগৱানে তেওঁক ধ্বংস কৰিব।

প্ৰভু — যীশু খ্ৰীষ্ট, পিতৃদেৱ অধ্যায় ১

ময় দেখিছিলো, মোক দেখুৱা হৈছিল যেতিয়া লেখিকা এলেন হোৱাইট - এই দৰ্শন পাইছিল, তাইৰ কাৰতে এজন দেবদূতে তাইক কৈ আছিল আৰু দেখুৱাই আছিল। প্ৰকৃততে নিজৰ চ(ৰে চোৱাখিনিহে তাই লিখি লৈছিল। অধ্যান ১

ভগৱান — পিতা, পুত্ৰ (যীশু খ্ৰীষ্ট) আৰ পবিত্ৰ আত্মা, যিনি জনেই হল ভগৱানঅধ্যায় ১

ভগবানৰ পুত্ৰ — যীশু খ্ৰীষ্ট অধ্যায় ১

ভগবানৰ বাণী — ১ যি ভগৱানে কয় অধ্যায় ২
২ দ্য বাইবেল
অধ্যায় ১৮

উদ্ধাৰ, জৰিমনা — মনুষ্য জাতিটো মূলতে ভগৱানৰ মাজতে আছিল, কিন্তু আমাৰ পূৰ্ব্ব পুৰুষৰ পাপৰ বাৱে আমি এতিয়া চয়তানৰ লটাতে আছে।

	যীশুৰ নামহে আমাক চয়তানৰ [illegible] পাৰে।
দেবদূত	এই জন দেবদূতকে পঠোৱা হৈছিল এলেন হোৱাইট এই দৰ্শন দেখুৱাবলৈ অধ্যায় ৩
উদয় বা আবিৰ্ভাব	যীশুৰ পৃথিবীতে আগমন প্ৰথম, আহিছিল ২০০০ বছৰ আগত আৰু দ্বিতীয় আগমন হব সেনকালেই।
ভগৱানৰ সন্তান	যীশু খ্ৰীষ্ট অধ্যায় ৪
জন দ্য ব্যাপ্তিস্ট	এজন ভবিষ্যত বক্তো আৰু যীশুৰ ভায়েকে, তেওঁ অনূতাপ আৰু ধৰ্ম্মৰ শৰণত উদ্‌গনি দিছিল অধ্যায় ৪
ব্যাপ্টি সম	গোটেই দেহটো পানী পৃষ্ঠৰ তলত ডুবাই দি খ্ৰীষ্টিয় ধৰ্ম্মত ৰূপান্তৰিত কৰা অধ্যায় ৪
এলিজা	এজন ভবিষ্যতবক্তো মৃত্যু অবিহান স্বৰ্গলৈ পঠোৱা হইছিল। অধ্যায় ৪
স্বাৰ্থত্যাগ	ভগৱানক এটি জীৱন দান দিয়া স্বয়ং যীশুখ্ৰীষ্ট অধ্যায় ৫
ভগৱানৰ মানুহ	২। বৰ্তমানে, যীশুৰ অনুসৰণকাৰী সকল অধ্যায় ১৭

ভগৱানৰ গ্ৰন্থ্	১। স্বৰ্গত জীৱনৰ গ্ৰন্থ্ অমৰত্ব লাভ কৰা সকলোৰ নাম আছে ইয়াত অধ্যায় ৬ ২। দ্য বাইবেল
মাইকেল	স্বৰ্গত শীৰ্ষ দেৱদূত অধ্যায় ৬
ৰু	মধ্যপ্ৰাচ্যত ওপোজা এবিধ গছ, হয়াৰ পাত বোৰ উষধৰ ৰূপে ব্যবহাৰ হয়। অধ্যায় ৭
হোচান্না	ভগৱানক প্ৰশংসা অধ্যায় ৭
চাবাথ	বিশ্ৰামৰ দিন, শুত্ৰ(বাৰে বেলি মাৰ যোৱাত আৰম্ভ হৈ শনিবাৰে একেই সময়ত শেষ হয়। জেনোচিচ ২ঃ২৩ অধ্যায় ১০
উত্থান	স্বৰ্গলৈ উত্থান, সত্য নহয়। অধ্যায় ১১
এপোচল	যি সকল মানুহ পেমা হিচাবে ধৰ্ম্ম সম্বন্ধীয় বাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰে, বিশেষকৈ যীশুৰ শিষ্য সকল আৰু পৌল। অধ্যায় ১২
মানৱ পুত্ৰ	যীশু খ্ৰীষ্ট অধ্যায় ১৩
জেন্টাইলচ	ইহুদী ব্যতিৰেকে বাকী সকল অধ্যায় ১৪

পল	ধৰ্ম্ম ৰূপান্তৰৰ পূৰ্বে তেওঁচল হিচাবে পৰিচিত অধ্যায় ১৫
১৬৪৩, ১৮৪৪	যীশুৰ দ্বিতীয় উত্থান আৰু এবৈ বিশ্বাসে মতে এই বছৰতে পৃথিবীৰ পুনৰুত্থান হৈছিল। প্ৰকৃততে, সময় সম্বন্ধীয় দেনিয়েলৰ ভবিষ্যদ্বাণী এই বছৰত শেষ হৈছিল। অধ্যায় ২৩
শেকাৰ্ড	১। গীৰ্জাৰ নেতাসকল অধ্যায় ২৩ ২। যীশু খ্ৰীষ্ট
ঋষি	ভগৱানক অনুৰৰ পৰা ভা পোৱা আৰু তেওঁ দেখুৱাপথ অনুসৰণ কৰা ব্যাক্তি(।অধ্যায ২৪
চ্যাঙচুয়াৰী	স্বৰি ত্ৰাণ ঠাই যত যীশুৱে আমাৰ মুক্তি(ৰ বাৱে কাম কৰি আছে, হয়তো এটি সভাও আছে, পবিত্ৰ স্থান (১ম তল) আৰু আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থান (২য় তল) শেজেকে স্বৰ্গৰ অনুসৰণ কৰি ইয়কে বনহৈছি। ইয়াক চৈবাৰনেকল আৰু মন্দিৰ বুলিও কোৱা হয়। অধ্যায় ২৫
এটোন	এই প্ৰক্ৰি(য়াৰে মানুহক নিজৰ তেজেৰে

	ভগৱানৰ লগত সা(াৎ সময় অধ্যায় ২৫
জিয়	১। এতিয়া স্বৰ্গ নগৰীৰ এটানাম অধ্যায় ২৬
নতুন জেৰুজালেম	এতিয়া স্বৰ্গত থকা নগৰৰ নাম, যত ভগৱান আৰু দেবদূত সকলে বাস কৰে। এই নগৰী সদয়েৰৰ বাৱে পৃথিবী লৈ নামি আহিব। অধ্যায় ২৭
চেৰাব	উচ্চ পদ বিশিষ্ট দেবদূতঅধ্যায় ২৭
মধ্যস্ততা	অপৰাধী পাপী সকল আৰু সৰ্ব শক্তি(মান পিতা দেবতাৰে মাজত যীশুৱে বিৰাজ কৰিছে, তেওঁ আমাৰ মুক্তি(ৰ বাৱে এই কাম কৰি আছে। অধ্যায় ২৭
পশু	ভগৱানৰ বিৰুদ্ধে যোৱা এটা ডাঙৰ মানৱ গোষ্ঠী অধ্যায় ২৮
ক্যাননে	যি ঠাইখন ইজাৰাইলী সকলক দিয়াৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা হৈছিল। স্বৰ্গৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। অধ্যায় ২৮
পেন্টিকোস্টৰ দিন	ভগৱানে ইজৰাইলক প্ৰদান কৰা এটা উৎসব

	অধ্যায় ২৯
এ্যাডভেন্টিষ্ট	যীশুৰ পৃথিবীত পুনৰুত্থানতৈ বিশ্বাস কৰা মানুহ সকলৰ গোষ্ঠী অধ্যায় ২৯
লাওডিচিয়া	সাত খনৰ তালিকাত শেষৰটো গীৰ্জা (বিভিলেশন্ অধ্যায় ২,৩) এই গোষ্ঠীটোভাৱে যে তেওঁলোক ধনী আৰু আধ্যাত্মিকতাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই, কিন্তু আচলতে দুখীয়া আৰু দুৰ্দ্দশা গ্ৰস্থ। অধ্যায় ৩২
দ্য লেটাৰ ৰেইন	যীশী পৃথিবীলৈ উভতি অহাৰ ঠিক আগত মনুষ্য জাতিক বুজাব পবিত্ৰ আত্মাৰ বৰণ। (জোয়েল ২ঃ২৩, আৰু এ্যাক্টস ৩ঃ১৯)
জুবিনী	স্বাধীনতাৰ বছৰ, প্ৰতি ৫০ বছৰত ইজৰাইলে আটাইখিনি ইয়াৰ আচল মালিকক ঘুৰাই দিছিল। এই সময়ত কোনো কৃষি কাৰ্য্যৰ হোৱা নাছিল।

Last Page

~~The Great Controversy~~
~~Between~~
~~Christ and His Angels~~
~~and~~
~~Satan and His Angels~~

Originally published in 1858
Front Cover : See Exodus 31:18
Back Cover : See Hebrews 10:16

Author : **Ellen White**

Printer : DANIEL PUBLICATIONS
Seventh - Day Adventist Church
P. Box : 95, Kalimpong, Darjeeling (India)
Contact : E-mail: danielpublications@yahoo.com
sda_darjeeling@rediffmail.com

Questions or Comments ?
Contact Daniel Winters : earlysda@hotmail.com

@ Daniel Winters . Free to quote or copy
Download free from internet at www.earlysda.com

~~The~~
~~Great Controversy~~
~~Between~~
~~Christ and His Angels~~
~~and~~
~~Satan and His Angels~~

By Ellen G. White

Battle Creek, Mich
Published by
James White
1858

BIOGRAPHICAL SKETCH

Ellen Gould White 1827 - 1915

A devoted disciple of Jesus Chirst, Ellen was a Methodist until the age of 17. She was disfellowshipped for talking about and believing in the soon coming of Christ in 1843. God gave her visions and a message to bear to the world, only after 2 other people had rejected that burden from God. She wrote many articles and books giving reproof and exhortation. After receiving light on the health message, she became a strong health advocate, calling for a diet similar to the original diet in the Garden of Eden, abstinence from harmful things, and temperance in all things.

Mrs. White never called herself a 'prophet', although she had no problem with those who called her that, but when asked, she referred to herself as a 'messenger'. In that reply, she showed that her work of health reform, calling for repentance from sin, and supporting a movement to 'repair the breach', involved more than what a prophet is usually considered as doing - telling about future events from God's point of view. She produced several devotional classics with 'Steps to Christ" being among her most popular. But she considered this book, "The Great Controversy between Christ and His Angels, and Satan and His Angels" her most important.

सम्पादकीय :

प्रिय पाठको,

यह किताब –'महान विवाद' जो यीशु और उसके दूतों, शैतान और उसके बुरे दूतों के बीच चल रहा है, उसे बहन व्हाईट ने लिखी है। यह किताब जो यीशु के जल्द आने की प्रतीक्षा कर अपने को तैयार कर रहे है, उनके लिये बहुत आशिष का कारण होगा। जब वे इस किताब को पढ़ेंगे और यहाँ लिखे गए संवाद को समझेंगे तो उन्हें बहुत ही मूल्यवान वचन रूपी सच्चाई को जानने का मौका मिलेगा।

इस दुनिया में चारों ओर घरेलू और अन्तर्राष्ट्रीय समस्याएँ पाते हैं। ये तो यीशु के जल्द आने के समाचार हैं। इन्हें देखकर हमें घबड़ा कर निराश नहीं होना है पर हमें निडर होकर जो आने वाली घटनाएँ हैं उन्हें दूसरों को सिखाना है।

धन्य हैं वे जो उसकी सारी आज्ञाओं को पालन करते हैं क्योंकि उन्हें जीवन के पेड़ के पास आने का और उसका फल खाने का अधिकार मिलेगा। ये नगर के फाटक से हो कर प्रवेश करेंगे। आखिर में सबको एक चित्त होकर एक दूसरे पर दया करना चाहिए। बुराई के बदले बुराई के बदले बुराई नहीं करना पर उन्हें आशिष देना चाहिए। क्योंकि आप इसी के लिये बुलाए गए हैं जिससे आशीष का भागीदार हों। जो जीवन से प्रेम रख कर अच्छा दिन देखना चाहता है, उसे बुरी बात कहने से अपनी जीभ को

रोकना है और झूठ बोलने से भी। उसे बुराई का रास्ता छोड़ कर भलाई को अपनाना चाहिए। शान्ति का मार्ग की खोज करनी चाहिए। क्योंकि ईश्वर की आँखें धर्मियों की ओर झुकी रहती हैं और उसके कान उनकी प्रार्थनाओं की ओर। पर जो बुराई करते हैं उसकी ओर से ईश्वर के चेहरे फिर जाते हैं।

सेवेन्थ डे एडवेन्टिस्ट, कालिम्पोंग – दार्जीलिङ्ग हिल मंडली की ओर से मैं भाई दानिय्येल विन्टरस को सहृदय से धन्यवाद देता हूँ। क्योंकि उन्ही की मदद से महान संघर्ष की किताब 'असामीज' भाषा में छपवायी गई हैं जिसकी आवश्यकता और माँग बहुत बढ़ गई है। हमारे हर घर के लिए बहुत ही आशिष का कारण होगा। कोई टीका–टिप्पणी या सलाह की बात हो तो निम्न पते पर दें। हमारे प्रभु यीशु खीस्त का अनुग्रह सब को मिले। आमीन!

प्रवीण किशोर तमसंग, मंडली सेवक
दार्जीलिङ्ग गोर्खा हिल एवं सिक्किम स्टेट
सेवेन्थ डे एडवेन्टिस्ट
पो० ओ० कालिम्पोंग – ७३४ ३०१
जिला – दार्जीलिङ्ग